CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11

CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11

CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11

Aceasta este povestea verii
care tocmai a trecut.

Este povestea lui Lizzie, a lui Star și a mea,
a lui Dodo, a lui Pram Gran, a lui Bottom Bob
și a Femeii-Șef, a Băiatului-cu-Tuba
și a Străinului Chipeș.
(Este și povestea lui Jono Watkins
și a picioarelor mele.)

Cine spune povestea?
Eu.
Emma Peek.
Cunoscută de puțină lume drept M.

Viața s-a schimbat pentru noi toți
în vara aceasta...

Să nu pierzi autobuzul!

Iat-o pe Star, mergînd către stație, cînd autobuzul apăru grăbit pe șosea, întrerupîndu-i visarea și huruind și fîsîind „prrr fîsss sss!“

Am strigat:

– Fugi, Star, fugi!

Toată lumea din autobuz își întoarse capul să se uite la ea.

Star nu aleargă dacă nu trebuie, dar, cînd o face, picioarele ei lungi fac salturi mari. Genunchii ei sînt îndreptați către cer. Poate face și piruete dacă vrea, chiar și la opt și zece dimineața.

Era cît pe ce să fie strivită de ușă cînd aceasta se închise.

– Nemaipomenit, Star! mugi cineva pe care nu se făcea să-l bagi în seamă, mai ales atît de devreme.

„Ignoră-l.“

– Bună, Star. Eşti pregătită pentru ziua E? am întrebat-o eu, în timp ce se lăsă să cadă pe scaunul din faţa mea.

Dădu din cap, prea obosită ca să mai vorbească.

Era marţi, dar nu o zi de marţi normală. Era ziua E, începutul examenelor, multe, multe, multe examene.

Ziua se întindea în faţa mea ca un iaz, întunecat şi cu plante alunecoase. Era o singură lumină ce putea străluci prin tot acel întuneric ca un far şi această lumină era Străinul Chipeş.

El era cel mai bun lucru din călătoria cu autobuzul.

El era cel mai bun lucru dintre toate!

miriapodul uriaş fără picioare păroase

Mare parte din această poveste are loc în autobuzul ce duce spre şcoală, aşa că mai bine v-aş spune cum este.

Este roşu.

Are un singur etaj.

Huruie pe drum şi sîsîie cînd opreşte.

Arată ca un miriapod uriaş, cu roţi, bineînţeles, în loc de picioare mici şi păroase, şi cu vreo opt roţi doar, nu o mie. Miriapodele au picioare păroase? Asta e una din întrebările universale, nu-i aşa? Poate nu vom şti niciodată.

Roţile autobuzului se învîrtesc mereu...

Capetele din autobuz se întorc şi privesc...

Dar oamenii din autobuz NU pălăvrăgesc.

Nu la prima oră a dimineţii, în nici un caz. Se asigură că ochii lor nu se întîlnesc cu ai altcuiva. Fac feţe-feţe dacă nu au acelaşi loc în fiecare dimineaţă şi scot tot felul de sunete. Uneori se aşază cu gurile deschise, dar le închid înainte de a coborî. Vedeţi, nu este un autobuz şcolar. Doar că mulţi dintre noi, cei de la şcoală, ne urcăm în el dimineaţa şi după-amiaza.

Scaunele sînt acoperite cu un material albastru ca de covor, cu modele micuţe reprezentînd păianjeni alb cu roşu. Scaunele sînt noi şi nu miros oribil, şi nici nu au gumă de mestecat lipită pe ele sau alte mizerii, ca în autobuzele cu care am mai circulat.

Pe şofer îl cheamă Steve. Este brunet şi are un cercel în urechea dreaptă, dar nu ştiu dacă e înalt sau scund pentru că e mereu aşezat, conducînd autobuzul.

Lizzie flirtează cu Steve în fiecare dimineaţă. Lizzie flirtează mereu. Fie te pricepi la asta, fie nu.

Eu nu mă pricep.

Steve nu conducea în acea dimineaţă, însă.

pachete și poezii, și borcane cu maioneză

Star era deja cufundată într-o carte.

Star citeşte tot aşa cum alţi oameni respiră. Citeşte benzi desenate şi ziare, pachete de cereale, etichete de pe borcane de maioneză şi marmeladă, *Furtuna* lui William Shakespeare şi bilete de autobuz. Citeşte poezii şi pălăvrăgeşte despre Ted Hughes, Carol Ann Duffy şi Benjamin Zephaniah. Am văzut-o citind chiar şi mituri vechi, în timp ce autobuzul huruia prin oraşul întunecat. Ştiţi acele mituri, despre grecul care străbate toată lumea pe vas, îi cîntă sirenele şi se întîlneşte cu un ciclop.

Vreau să spun că şi mie îmi plac poveştile astea, dar nu le-aş citi într-un autobuz.

Star îşi dădu cu mîna părul după ureche. Mama ei obişnuia să-i împletească părul şi arăta grozav, dar îi lua ore în şir. Cînd mama ei a plecat, Star nu a mai putut face asta singură, aşa că îl lega doar la spate, astfel încît flutura ca un pămătuf de şters praful.

În acea zi şi-l strînsese în coc deasupra capului, ca un defect pe marginea unui ceainic. Gata de examene.

M-am holbat la părul acela şi mi-am dorit să-l pot prinde şi eu la fel. Nu-mi place părul meu. Nu îl pot aranja, cum face Star.

Am pufnit:

– Vreau să scap de ziua de azi! Ce fel de viaţă e asta, Star?

Se întoarse şi spuse:

– Nu te îngrijora, M. Totul va fi bine.

– Ba nu, Star, chiar nu va fi bine!

Să nu mă înţelegeţi greşit, am învăţat, din greu. Tocmai avusesem o săptămînă liberă pentru studiu şi înainte de asta fusese vacanţa de la jumătatea semestrului. Dar îţi ia mult timp să te instalezi, să ai muzica şi creioanele adecvate. Am stat multă vreme în camera mea cu cărţile, gîndindu-mă la cît de frumos scriu şi admirînd literele pe care le desenasem la titluri, cu diferite creioane colorate. Roz şi auriu sînt preferatele mele, cu capete curbate şi înflorituri, ca acele cărţi anluminate ale călugărilor. Anluminurile culminau cu studiile economice. După aceasta, auriul se termina.

studii economice anluminate, din secolul douăzeci și unu

Deci munca mea arăta fantastic, dar cînd am încercat să văd dacă reuşesc să mi-o amintesc pentru examene...

PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Învăţasem. Am sacrificat timpul pentru bronzat. Ce persoană crudă pune examenele importante în timpul verii? Uitaţi-vă la picioarele mele!

Sînt maro-aurii pe faţă şi albe ca brînza pe spate. Trebuie să mă bronzez, nu să recapitulez.

„Ei bine, mi-am spus, după examene pot recupera timpul pentru bronzat. Vom avea multe zile libere şi apoi e vacanţa de vară, dacă soarele nu va exploda sau nu va dispărea pînă atunci."

– De-abia aştept să se termine examenele, am spus. Mi-e dor să mă odihnesc.

Star privea pe fereastră. Nu mi-a răspuns.

O voce din capul meu spunea că Star se purtase diferit în ultimul timp. Nu puteam spune cum. De obicei Star e departe de noi, în sistemul ei solar. Îi place acolo sus. Dar în acea zi ceva plutea în jurul ei, ca o atmosferă.

Ups! Autobuzul se opri cu un scrîşnet de frîne şi toată lumea fu aruncată în spate, ca nişte Pringles în pachet.

înlocuitorul lui Steve

Staţia lui Lizzie. Am văzut-o încruntîndu-se şi mi-am dat seama că şoferul nu era Adevăratul Steve. (Nu-l observ pe Adevăratul Steve deoarece nu-mi place de el.)

Oare şoferul care nu era Steve, ci înlocuitorul lui, nu observase staţia aceasta decît după ce aproape că trecuse de ea?

Lizzie se aşeză lîngă mine. Lizzie este cam singura persoană pe care o suport lîngă mine dimineaţa (cu excepţia lui Basil). Star şi cu mine sîntem prietene bune, dar Star e timidă, chiar şi cu Lizzie şi cu mine, şi amîndouă avem nevoie de ceva spaţiu dimineaţa devreme. Un patinoar ar fi de ajuns.

Lizzie îşi luase o faţă cu adevărat tragică. Se lamentă:

– Ce început de zi! Fără Steve.

– Este zăpuşeală, Lizzie! Poate că şi-a luat o zi liberă şi a plecat la Skegness.

– Pun pariu că e la Lido, spuse ea. Mmm... Gata să se scufunde în piscină îmbrăcată în pantalonii ei foarte scurţi... Ia gîndeşte-te, M.

M-am gîndit. Picioare slăbănoage. Talia ca mijlocul unui acordeon... Ca a tatălui meu...

Aşa că am spus:

– E cam în vîrstă.

Ea ignoră asta. Spuse:

– Cît ai făcut, M?

– Cît am făcut ce?

– Pentru cursul de ştiinţe exacte, bineînţeles, spuse ea. Eu am lucrat toată noaptea. Dar acum nu mai am nimic în cap. Am băgat prea mult acolo şi capacul nu se mai închide, aşa că toate informaţiile şi-au luat zborul. Vai, M! Uită-te la unghiile tale! Dodo va face urît cînd le va vedea!

interludiu despre unghii

– Dodo nici nu va observa, am spus eu. Va fi prea ocupat să ofteze. Oricum, făcutul unghiilor mă calmează. Este ca meditaţia.

Mi-am ridicat mîinile să se vadă mai bine. Fiecare unghie era de o altă culoare: mov-închis, negru, albastru, bronz, auriu, sidefiu, roz-aprins, smarald şi argintiu (de două ori; e culoarea mea preferată, cînd e vorba de unghii).

– Doamne, M! mormăi din spatele autobuzului cel pe care nu-l băgasem în seamă mai devreme. Ai licenţă pentru unghiile alea? Mă bucur că port ochelarii de soare.

Nu m-am obosit să mă întorc.

Jono Watkins are mereu ceva de comentat despre mine. Niciodată nu e drăguţ. Se crede superior şi amuzant. Are doi fraţi mai mari pe care îi copiază. Poate ei au S&S. Stil şi Sofisticare.

El nu are.

Nici măcar nu m-am enervat. Indiferenţa mea îi va arăta că nu este la înălţime.

– Presupun că şi unghiile tale de la picioare sînt la fel de impresionante.

– Nu se lasă Jono Watkins ăsta.

– Nu presupui bine! am spus. Şi îl poţi acuza pe Basil pentru asta.

(Acesta este un lucru care nu-mi place la Basil. Nu mă lasă să îmi fac unghiile la picioare. Celălalt lucru care mă deranjează e respiraţia lui, pentru că Basil este un împătimit al usturoiului.)

– Vreau să spun că nu are nici un rost să-ţi decorezi unghiile la picioare, M. Nu ţi le vede nimeni.

„Las-o baltă cu unghiile mele de la picioare, Jono Watkins, taci!"

Vedeţi, am un secret. Un secret ruşinos...

Tocmai atunci autobuzul sîsîi şi se opri în...

... Cea Mai Importantă Staţie de Autobuz, Aflată în Centrul Universului

Ochii mei căutau ceva ce-i făcea fericiţi, panorama perfectă: *Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia!*

Oamenii erau împrăştiaţi prin staţia de autobuz, ca şi cum aveau să leşine la soare.

Erau multe feţe, dar numai una mi-a intrat în vizor, cea pe care aşteptam să o văd.

„Străinul Chipeş!"

Nu era acolo în fiecare dimineaţă. Ţineam un jurnal intitulat *Însemnările zilnice ale Străinului meu.* Nimic mai mult, în caz că Jono Watkins l-ar fi găsit dacă îşi băga nasul. Scriam *Însemnările zilnice* în fiecare dimineaţă, la înscrieri. Dodo credea că lucrez. Era mereu mulţumit să mă vadă

tăcută şi „ocupată", cum spunea el. (Sună cam aiurea.)

Din nefericire, nu-l puteam încadra în vreun fel pe Străinul Chipeş care se găsea în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz din Centr. Univ.

„Ce autobuz aşteaptă... şi cînd, şi cît de des...? Vă rog, să urce în autobuzul nostru într-o dimineaţă... Dar ce aş face dacă ar urca?"

Era atît de chipeş! Părul îi cădea în raze peste spînceana bronzată, în şuviţe, la păr mă refer, unele brunete, altele blonde, de parcă ar fi fost coada lui Basil. Deşi Basil s-a născut cu coada aşa, nu este un cîine vopsit. *Lookul* lui Basil este unul natural.

Ochii străinului păreau adînci şi întunecaţi ca nişte caverne, deşi, sincer, e greu să-ţi dai seama din autobuz. Era atît de detaşat, de parcă nu l-ar fi interesat ce se întîmpla în jurul lui.

Sînt sigură că era cu gîndurile departe. Era nonşalant. „Un cuvînt bun, m-am gîndit eu, aşa este el." Am spus-o încet, repetat, ca o mantra: „Nonşalant, nonşalant, nonşalant..."

În dimineaţa aceea probabil că a simţit că îl priveam. Nu şi-a ferit privirea. A privit înapoi, adînc în sufletul meu. Am vrut să mă topesc (precum ciocolata neagră într-o tigaie cu apă fierbînd, cînd faci Prăjitura cu ciocolată de la ora 11. Mult mai tîrziu.)

Privitul a durat mult timp, deoarece era Momentul Tubei.

momentul Tubei

Momentul Tubei este marţea. Ne aflam în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz de ore întregi, ceea ce era perfect pentru mine, datorită Chipeşului Străin. Vedeţi, autobuzul trebuia să aştepte o grămadă pînă ca micul Clasa-Şaptea, cu tuba sa uriaşă, să se urce în autobuz. Imaginaţi-vă pe cineva atît de mic, cu un instrument imens! Şi eu cînt, dar la flaut.

A urcat scările clătinîndu-se, izbind tuba de uşa maşinii. Faţa îi era roşie ca sosul dulce-acrişor. Ştiţi, tipul acela de sos pe care îl pui pe Tăiţeii de la miezul nopţii.

Tăiţeii de la miezul nopţii este... sînt... un fel de mîncare multi-etnic pentru secolul douăzeci şi unu. Puteţi să vă preparaţi acest fel de mîncare singuri! Rugaţi-i pe părinţi să vă facă rost de cele cîteva ingrediente simple. Luaţi o oală cu apă fierbînd. Apa nu este multi-etnică, este probabil din rîul Trent, cu ceva înălbitor care ucide toate vietăţile molipsitoare ce şerpuiesc în ea, dar care vă otrăveşte şi pe voi.

TĂIȚEII DE LA MIEZUL NOPȚII*

**excelenți pentru cînd dormi pînă tîrziu. Totuși, sînt atît de roșii, încît părinții tăi se vor plînge de spălatul vaselor. Și nu lăsa tăițeii nesupravegheați în timp ce te duci să-ți faci unghiile, pentru că vor arde fundul oalei.*

Ai nevoie de:
- **multe pachete de tăiței tradiționali (din Thailanda sau din Manchester)**
- **un vas cu sos Szechuan dulce-acrișor (de la un supermarket de lux)**
- **apă**

1. fierbe tăițeii în apă
2. scoate-i deoparte
3. varsă deasupra sosul roșu

Mănîncă cu bețigașele dacă vrei să te dai mare, cu degetele dacă ți-e foame.

URAAA!

Gata cu introducerea despre tăiţei.

Toată lumea l-a privit pe Clasa-Şaptea cel cu faţa roşie cum s-a zbătut cu tuba lui. Asta a înrăutăţit lucrurile. S-a străduit din răsputeri să nu lovească pe cineva. Cu cît s-a străduit mai tare, cu atît a lovit mai mult.

Azi a lovit-o pe Femeia-Şef.

– Scuzaţi, a murmurat el.

– Nu-i nimic, a spus ea. Mi-ai atins doar servieta.

Era o sevietă elegantă, strălucitoare, pentru că ea era o femeie elegantă. Pun pariu că păstrează înăuntru o pereche de rezervă din dresurile acelea elegante şi lucioase, în caz că şi le agaţă pe cele pe care le poartă. Asta spune în reviste că trebuie să faci şi pun pariu că dresurile de rezervă ale Femeii-Şef sînt în acea servietă sub sandviciurile ei, care nu sînt dintre cele banale cu brînză *cheddar* şi murături, ci cu legume prăjite, crustacee uscate la soare şi langustă. Sau poate că merge la masă în oraş, cu prietenii ei fiţoşi, şi serveşte sushi feng shui şi apă minerală cu puţin mango.

note de subsol cu privire la Femeia-Şef

Femeia-Şef este foarte stilată şi sofisticată, spre deosebire de Jono Watkins care doar crede că este astfel. Era în fiecare dimineaţă în autobuzul nostru, cu pielea atît de curată şi de bronzată, cu bluza atît de albă, cu fuste atît de scurte şi de drepte şi, în zilele răcoroase, cu sacouri atît de bine călcate. Femeia-Şef sigur nu transpiră; în nici un caz, nu ca d-na Pimm, profa de chimie.

Avea buzele date cu gloss şi una dintre acele tunsori după care recunoşti femeile cu bani: acelea

bibilite şi aranjate, şi subţiate la ceafă. Avea şuviţe subţiri, blond-cenuşii şi argintii. Era atît de suplă, cu un aer de afaceristă, niciodată demodată, spre deosebire de femeile care nu îşi pierd timpul cu aranjatul, ca mama mea.

Cîţi ani avea Femeia-Şef? Nu era în vîrstă ca mama, puţine femei sînt.

Femeia-Şef era prea elegantă să fie mama cuiva, deci cu cine putea face pe şefa acasă? Pun pariu că avea sub comandă o mulţime de oameni la serviciu. Lizzie şi cu mine am decis că era Dir. Exec. la Tesco sau la Liberalii Democraţi, poate chiar la Next.

Dar, atunci, de ce mergea cu autobuzul? Nu părea să fie un militant pro-transport ecologic, nu cu acele dresuri.

Zîna Inelului a vizitat-o pe Femeia-Şef cu cîteva luni în urmă. Am observat asta înaintea lui Lizzie. Era greu să nu observi, deoarece Femeia-Şef îşi flutura mîna, ţinîndu-se de bară cînd autobuzul schimba direcţia. Mmmmm... Foarte drăguţ.

Inelul de pe degetul din mijloc îi lucea în lumina soarelui. Atîrna acolo ca o greutate de zece tone, un munte imens de fascicule mari, albastre, cu baza de un alb strălucitor. Lizzie a spus că baza era formată din diamante, de calitate Koh-I-Nor. Dacă ar mai fi avut alte bijuterii, degetul i s-ar fi îndoit sub greutatea lor.

În această dimineaţă, Femeia-Şef privi fasciculele şi albul strălucitor, şi oftă adînc. Unii oameni nu sînt mulţumiţi oricît de mult ar avea, nu-i aşa?

mai mulţi bani, mai puţin spanac

Băiatul-cu-Tuba era şi mai roşu decît sosul Szechuan. Era atît de agitat, nu mai ştia unde să se ducă, dar Star bătu cu palma locul de lîngă ea, zîmbind. Un zîmbet de uşurare străluci şi pe faţa lui mică şi roşie, şi se aşeză: „pleosc"!

„Parcă asta e Star cea pe care o ştiu eu", mi-am spus. Ea e drăguţă cu copiii mai mici. Tatăl ei a adus o nouă „doamnă" anul trecut, Partner, cum o numeşte el, aşa că Star s-a ales cu un frate şi o soră vitregi. Eu abia dacă i-am văzut. Odată, Lizzie şi cu mine am trecut pe la Star şi ei ne priveau ascunşi după uşă.

Aş dori ca şi surorile mele să stea după uşă. Ce noroc pe Star, că nu are surori mai mici şi enervante. Eu am două. Este groaznic să ai rude copii mici; cele două surori ale mele nu sînt vitrege, dar tot mă fac să-mi doresc vărsare de sînge măcar o dată pe zi. Azi-dimineaţă era un rînd de dinţi pe pervazul geamului de la baie. Ca şi cum cineva ar fi săpat după rămăşiţe de dinozaur. Părţile de la rădăcină mai erau încă roşii de sînge. Surorii mele Sophie i-au căzut mulţi dinţi în ultimele două

săptămîni, de cînd Zîna Măseluţă a început să lase cîte o liră la fiecare vizită. Cred că Sophie le economiseşte pentru un nou joc din colecţia ei cu Wrench, Crossbow Creepies, Truck Madness, Doom Devils şi I'll be back, you, suckers!

Atît de nedrept! Eu primeam douăzeci de penny amărîţi, mai puţin decît oricine din clasa mea! Zîna Măseluţă a mea nu auzise de inflaţie. Deoarece sînt cea mai mare dintre surori, părinţii îmi spun: „Emma, fata noastră cea mai mare, noi am încercat pe tine. Ne putem relaxa puţin cu celelalte, acum că ştim că tu ai ieşit bine". Şi îşi zîmbesc unul altuia, satisfăcuţi.

Ce vor să spună e: „Te-am ţinut sub observaţie cum ar ţine două pisici imense un şoricel (sau două vulpi, un iepuraş pufos). Ai ieşit bine, fără crime în masă, probleme de alimentaţie (în afară de dependenţa de ciocolată), fără heroină sau sarcini multiple la doisprezece ani, aşa că putem s-o lăsăm mai moale cu surorile tale".

Dar răul a fost făcut. Numele meu este Emma Peek şi sînt dependentă de ciocolată.

Am suferit, *vai, cît am suferit,* în copilărie. Ore stricte de somn, dulciuri o dată pe an şi fără mestecat gumă în public, lecţii de muzică în fiecare săptămînă în loc de orice altceva voiam să fac, pizza de casă, maronie şi crocantă, cu bucăţi de legume

deasupra, „legume ce au trăit cîndva pe pămînt adevărat şi nu le e ruşine!"

Am fost hrănită cu prăjituri fără prea mult zahăr, salată din fructe proaspete (drept ospăţ! Ha, ha, ha!) cînd prietenii veneau în vizită, salată de fructe cu *fructe proaspete!* Stînjeneala era mult prea mare.

Am fost nevoită să înghit nesuferitul spanac.

Dacă s-ar fi obosit să mă întrebe, aş fi spus: „Zece lire de dinte, vă rog. Mai mulţi bani, mai puţin spanac".

marele căscat

Înlocuitorul lui Steve bîjbîi ceva şi autobuzul o luă din loc.

Acum, că îl văzusem pe Străinul Chipeş, restul zilei se întindea ca un mare căscat.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este un examen, mormăi Lizzie, rotindu-şi ochii mari.

Să vă spun despre Lizzie. Este o prinţesă a dramei. Poate cînta şi dansa, şi interpreta, făcîndu-i pe părinţi şi pe profesori să plîngă în timpul pieselor de la şcoală.

Dacă o pui să o interpreteze pe Ofelia cu probleme, pe Bette Davis tuşind, pe Little Nell patetică şi murind, pe Lady Macbeth lamentîndu-se şi răzuindu-şi sîngele de pe mîini, pe dată o face.

Nu interpretează un rol. E copleşită. Ochii i se pot umple de durere şi de tristeţe. Pot străluci. Pot topi betonul şi îi pot înnebuni pe băieţi.

Lizzie oftă din toată inima, şi căută în geantă cartea de ştiinţe. Părea că cineva curăţase baia cu ea. Răsfoia paginile prea repede să poată citi ceva, ca şi cum ar fi răsfoit un pachet de cărţi de joc. Mi s-a părut un pic cam tîrziu ca să repete, dar n-am vrut să-i spun asta. Clasa-Şaptea îşi pusese tuba lui mare pe culoar, aşa că toată lumea trebuia să sară peste. Îşi întinsese picioarele şi şi le sprijinea de instrument. Stătea rozînd creionul, cu o carte deschisă pe genunchi. M-am uitat peste scaun şi am văzut o mîzgîleală cu creionul. Poate că îşi punea la punct tema. Cîntase prea mult la tubă cu o seară înainte, probabil, pentru că, din experienţa mea, îţi faci temele imediat în Clasa-Şaptea. Eşti inocent, eşti nerăbdător, pur şi neatins. Cînd ajungi la liceu, aşa ca mine, este altceva. Este greu, atît de greu să ai şaisprezece ani, ăsta-i adevărul.

– M! Aproape că am uitat! strigă Lizzie. Am şi eu internet acum. Îţi voi trimite un e-mail diseară. Poţi să-mi trimiţi şi tu e-mail, M!

– E-mail? Sau „*E! Male!*[1]

---

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: „e-mail“ şi „E! Male!“ (Ei! Bărbat!) se pronunţă la fel. (n.tr.)

Dialectul meu de Yorkshire a zăpăcit-o pe Lizzie, care mă privea fără să priceapă. Lizzie se prinde greu la glumele mele.

– Stai aşa, să notez, am spus eu, luîndu-i cartea de ştiinţe. Vezi? Te-ai prins?

– Îhî. Foarte nostim, M.

– Acum dă-mi adresa ta.

– Îm, nu sînt sigură, cred că Lizzieluscious-@bigfoot-polka puncte şi alte puncte sau aşa ceva. Cred. A ta?

– Pot să ţi-o dau pe-a mea cînd îţi scriu, Lizzie.

– Dar poate îţi scriu eu prima. Hai, M.

– Bine. A mea este M@madhouse.co.uk.

Lizzie şi-a notat-o în cartea de ştiinţe.

Clasa-Şaptea mîzgîlea acum furios. Apoi şi-a băgat stiloul în gură şi a bolborosit, astfel încît buzele i-au devenit albastre. Putea fi mai rău. Se putea asfixia. Ştiţi, computerele sînt mai sigure decît stilourile. Internetul nu are peniţe cu care să vă înecaţi.

Serviciu retras

Stați să vă explic: sînt dependentă de internet. Ca și atunci cînd mă bat la cap să las telefonul, deși economisesc o groază de bani folosind mobilul meu, părinții mă bat la cap să renunț și la internet. Bineînțeles că îl folosesc de obicei ca să îmi fac temele. Ai mei amenință să oprească conectarea. Ei spun că serviciul poate fi retras.

Lizzie dorește și ea să devină dependentă de internet, dar are nevoie de practică. Nu are răbdare să învețe să-l folosească. Nu cred că se simte chiar în largul ei cînd navighează.

În ceea ce o privește pe Star, ea urăște tehnologia. Are nevoie de foi de hîrtie că să se poată exprima, nu de tastatură.

Lizzie spuse:

– Sper să fie loc pe internet pentru toată vorbăria ta, M.

Vedeţi, lumea crede că eu vorbesc mult.
Voi tăcea un moment şi se va îngrijora.
M-am holbat la ceafa netedă a lui Star.
Şuviţe aurii străluceau peste cele brunete.

cum sînt eu cu adevărat (pe bune?)

Părul meu nu a strălucit niciodată cu tente aurii sau brunete. Are culoarea unui iepuraş. Am văzut iepuri de ţară la picnicuri. Mă refer la picnicurile familiei mele, nu la ale iepurilor. Părul meu are exact culoarea blăniţei lor. Nedesluşită.

Este un sat în Scoţia care se cheamă Nedesluşitul. Am văzut indicatoare cu numele lui, cînd am fost în vacanţă. Pun pariu că era mai distractiv decît maşina noastră, cu surorile mele ţipînd şi ciondănindu-se, şi tata mormăind:

– Cum se poate să vreţi *din nou!* Patru persoane de sex feminin şi una dintre ele mereu vrea la toaletă.

Şi mama văicărindu-se din cauza cafelei şi a trei sarcini.

Părul meu are o culoare nedesluşită. Am încercat să-l fac mai interesant cu un tub de vopsea de culoarea cireşei, dar a devenit portocaliu, ca Văduva Twanky de la pantomima pe care a trebuit s-o fac de Crăciun, pentru că am surori mai mici.

A fost amuzant, de altfel.

Apoi am încercat Auriu-de-Toamnă, dar mi-a făcut părul Purpuriu-de-Toamnă, culoarea murelor cînd ţi se strivesc în mînă dacă le culegi pentru ca mama să-ţi facă tartă de mure şi mere, pe care rar o face, pentru că se plînge mereu de greutatea ei, aşa că tu primeşti în plus, în timp ce ea se uită la fiecare înghiţitură pe care o iei, cum face şi Basil.

După Auriul-de-Toamnă, mi-am lăsat părul în pace. A revenit la iepurele nedesluşit, dar măcar nu mai arăta ca un spălător de tigăi. Chiar şi fără vopsit, părul meu devine sălbatic şi lînos, dacă nu-mi petrec ore aranjîndu-l cu spumă/gel/soluţie de descreţit/ser lipicios sau balsam de îndreptat, orice oferă magazinele în sîmbăta respectivă.

Sînt de înălţime medie, nici slabă, nici grasă.

Nu ştiu cum arăt cu adevărat. Nu te poţi privi aşa cum priveşti un străin, nu-i aşa? Iar în fotografii mereu am arătat caraghios, avînd un aer artificial. Cu greu mă recunosc.

– Eu sînt aceea? întreb. Eu?

Sînt destul de palidă, dar nu precum chinezii. Cam ca pastele nefierte. Părinţii mei sînt amîndoi destul de graşi şi foarte albi. Factorul genetic nefericit? Mai mare decît media.

Lizzie are o mamă destul de albă şi un tată „colorat". Este grec. De ce a venit în ţara asta deprimantă? Lizzie îi spune George Patriarhul, dar mama

ei este cea care conduce totul. Se ţipă mult în casă la Lizzie.

Lizzie are pielea închisă la culoare şi un păr gros, negru, uimitor. Uneori se dă cu puţină henna şi are tente de mahon şi carmin.

Mama lui Star a fost plecată în Franţa anul acesta, ca să predea, aşa că ea l-a avut numai pe tatăl ei în preajmă. Star spune că noua lui parteneră este ca el de data aceasta, albă biologic şi din ţinutul de mijloc. Star este ceea ce Jojo şi Carly de la şcoală numesc „o fată palidă". (Jojo şi Carly sînt, cu siguranţă, negre.) Cînd Star are de completat formulare stupide, cred că trebuie să bifeze rubrica „metis", ceea ce e oarecum o prostie pentru că toate rasele sînt amestecate, în special britanicii. Pierdem ani după ani la şcoală învăţînd despre vikingi şi romani, şi normanzi, şi celţi, şi alţi cotropitori, şi apoi cheliosii îmbrăcaţi în tricouri Union Jack ţipă cu privire la puritatea rasială. Îi vezi în oraş sîmbăta după-amiaza.

Bunicul mamei lui Star a fost indian din Trinidad. Jono Watkins a spus că trebuie să fi fost un Trini-bunic. („Ha, ha, ha, Jono Watkins.") Oricum, Star a explicat odată că Trini-bunicul s-a căsătorit cu o mamă malaeziană, dar de fapt ei erau din Erdington, adică Birmingham, şi apoi fiica lor, mama lui Star, s-a căsătorit cu tatăl lui Star, care era din Nottingham.

Aşa că toate astea demonstrează că Star nu e la fel de ştearsă ca mine. Ea spune că vrea să meargă în Trinidad şi în Malaezia, dar nici Trini-bunicul, nici Mala-bunica nu vor să meargă să-şi găsească rădăcinile aşa cum ar trebui. Star merge să-i viziteze cînd mama ei vine acasă pentru cîteva zile.

Eu am rădăcini neinteresante. Poate că mă voi reîncarna în iepuraş? Nasul meu are un vîrf pufos. Cineva a spus odată că se mişcă atunci cînd vorbesc. Cred că viaţa unui iepuraş e grea, avînd atîţia pui în timp ce aştepţi să fii împuşcat de un fermier bătrîn şi morocănos.

Zîna Sînilor

Este Zîna-cea-Rea de la bal, după părerea mea.

Zîna Sînilor m-a vizitat devreme, cu doi bulgări mari, imenşi. Încă nu mă simt în largul meu cu ei. Lizzie este foarte fericită cu ai ei. Stau în sus şi în faţă, îţi sar în ochi şi bărbaţii îi observă. Lizzie nu se supără, de fapt îi pune mereu în evidenţă.

Pe mine mă deranjează să îmi fie observaţi bulgării. Aş vrea îi leg în vreun fel, cum făceau chinezii, numai că bulgării, nu picioarele, cum făceau ei, astfel încît aceştia să nu se legene şi să nu atragă

atenţia asupra lor. Star este un record în departamentul sînilor.

Zîna Picioarelor

Una bună, Zîna Picioarelor.

Să ştiţi, mă închin la altarul ei, dedic ore întregi picioarelor mele. Şi am planuri pentru ele; am văzut o doamnă la TV făcînd nişte unghii minunate, cu căluţi de mare, porci şi telefoane mobile, ba chiar şi cu Ferarri. Trebuie să-mi iau şi eu trusa pentru picioare. Mi-am pilit unghiile de la picioare cu vîrf, dar nu mă simţeam bine cînd mă încălţam. S-ar putea să mai fac asta în vacanţa de vară şi să caut nişte tatuaje cu henna şi inele pentru degete. (Nu cercei. Mă interesează să arăt bine, nu să mă doară.)

Cînd voi fi bogată, voi angaja un tehnician pentru unghii, un stilist pentru păr şi un antrenor personal arătos.

În acea dimineaţă groaznică de examene, nu-mi puteaţi vedea picioarele. Erau închise în pantofii de şcoală. Dar se dau cu adevărat în spectacol (v-aţi prins?) în weekenduri, cînd degetele de la picioare sînt arătate lumii. Chiar mai rău decît unghiile nelăcuite, sînt cele neîngrijite. Să presupunem că am un accident şi ajung la spital! Ar fi aproape la fel de rău ca şi cum aş purta chiloţi vechi.

Cînd port sandale sau sînt desculţă, lumea mă laudă pentru picioarele mele. Îmi plac picioarele

mele. Sînt mai frumoase decît mine. Restul este adunat la un loc, într-o masă imensă.

Picioarele mele sînt speciale.

Sînt cel mai bun lucru al meu.

Nu a fost mereu aşa. Jono Watkins vă poate spune asta.

Dar este un secret ruşinos, *ruşinos*. L-aş ucide dacă l-ar dezvălui vreodată.

mai multe detalii

Ce altceva mai vreţi să ştiţi? Vorbesc cam mult... Cred că uneori sînt puţin cam zgomotoasă. Dodo-Dodoloaţă spune că vorbesc MULT PREA TARE.

Spune:

– Emma Peek! Emma Peek! Emma Peek!

Asta e „gluma“ lui pentru că spune că fac zgomot cît pentru trei.

Zgomot? *Moi?* Ei bine, poate că aşa e, dar sînt zgomotoasă pentru că viaţa este palpitantă, doar dacă nu eşti Dodo-Dodoloaţă, bineînţeles.

Trăieşte clipa, Dodo, de ce n-o faci?

cum e de fapt Dodo-Dodoloaţă

De fapt nu-l cheamă Dodo-Dodoloaţă. Este domnul Donaldson, aşa că i-am spus mai întîi Donald şi apoi Dodo, pentru că are un nas mare ca

un cioc şi un mers legănat. De aceea Adam, care face parte din Clanul Wot (acoliţii insuportabilului Jono Watkins) a vrut să-l poreclească Dodoloaţă pur şi simplu, dar eu m-am opus, deoarece numele ăsta mă ducea cu gîndul la sîni, deşi nu i-am spus asta lui Adam, bineînţeles, aşa că am făcut un compromis şi i-am spus Dodo-Dodoloaţă. Este totul clar.

El oftează mereu. Domnul Donaldson, dirigintele clasei, prof de mate, poartă nişte veste groaznice şi are nişte urechi uriaşe, care îi atîrnă.

Lizzie şi cu mine am hotărît cu mult timp în urmă că factorul lui de tristeţe a depăşit limita. Ne-am întrebat dacă să-i sugerăm BluTak pentru problema urechilor. Ceva cu care să şi le strîngă sau o proteză de urechi, poate.

Mama spune că Dodo e destul de drăguţ, dar ce ştie ea?

Poartă pantaloni doi-în-unu. Ştiţi, din aceia care au fermoar. Poţi să le scoţi partea de jos şi să stai prin casă în pantaloni scurţi.

Dodo fredonează. Fredonează melodii. Se pare că reuşeşte să se păstreze curat, aşa că ăsta e un plus. La fel şi Zebra Mints. Cumpără o groază de lame de gumă mentolată pentru noi. Le spune Zebra Mints, dar nu ştiu ce denumire au la magazin. Le împarte în pauze aproape în fiecare dimineaţă şi, în special, în perioada examenelor. Sînt moi şi mentolate. De-aţi auzi cum foşneşte hîrtia!

Lui Dodo-Dodoloaţă îi place muzica. Aşa îi spune el, muzică. Aproape toată e groaznică. Noi aducem muzică în ultima zi a semestrului. El întotdeauna e primul cu o grămadă de melodii vechi de Beethoven sau de Eels şi pune stăpînire pe CD player cu lucrurile lui înspăimîntătoare de Dodo.

Crăciunul trecut a pus Bach, Johan Sebastian şi apoi un tip pe nume Santana. La început, credeam că Dodo vorbeşte despre Moş Crăciun. Nu. Tipul ăsta, Santana, arăta ca un vagabond cu pălărie şi cînta la chitară o salsa pentru vîrsta a treia, pe care vîrstnicii o dansează imaginîndu-şi că sînt bestiali.

I-am spus lui Dodo:

– De ce nu puteţi pune muzică adevărată ca o persoană adevărată, domnule? În curînd o să ne puneţi Jimi Hendrix şi asta ar fi cu adevărat sadic!

Dodo s-a holbat la mine cu neîncredere. A coborît vocea şi a spus:

– Hendrix a făcut o muzică celestă, Emma.

Nu glumea. Ştiu că nu glumea. I-am atins o coardă sensibilă, na.

Apoi a spus:

– S-a înţepenit iar butonul de volum? Poţi oricînd să te angajezi ca sirenă de vapor, Emma!

Cum a putut rosti cuvîntul acela cu „a“?

Vedeţi, nu ştiu ce voi face cînd voi termina şcoala.

N-am nici o idee despre angajare. Toată lumea mă tot întreabă:

– Şi ce ai de gînd să faci, Emma?

Nu ştiu! PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Dodo s-ar putea să aibă dreptate cu butonul meu de volum. Nu sînt tăcută precum Star. Ea le ţine pe toate înăuntru. De fapt, cred că ea e puţin cam ciudată. Vreau să spună că nu e precum ceilalţi pe care îi cunosc.

E tăcută, secretoasă, dar se vede că toate se petrec în capul ei. Şi ceea ce se petrece în capul ei e total diferit de ceea ce se petrece în capul altora. Mă duce cu gîndul la o perlă dintr-o scoică. Chiar! E aproape suficient de poetic pentru Star. Nu încearcă să fie de gaşcă sau să ţină pasul şi îmi place asta, nu-mi plac cei care încearcă să fie la fel. Autobuzul s-a oprit în faţa şcolii. Nu trebuie să sunăm. Atît Steve, cît şi înlocuitorul lui, opresc oricum. Păcat! Dar măcar puteam scrie *Însemnările zilnice*, în timp ce Dodo încerca să organizeze pe toată lumea.

Cred că acum ar trebui să tragem perdeaua peste toate aceste zile E de la şcoală, pentru că sînt cu adevărat groaznice. Dar în curînd voi putea tăia un examen de pe orarul meu. Mi-a luat mult timp să îl desenez, cu auriu, cu roz şi cu purpuriu. Am făcut un orar adevărat, cu ceasuri în fiecare colţ şi o cărare punctată cu materii, cam ca o rută de autobuz, dar nu în ordine, pentru că m-am gîndit că pot crea o surpriză încercuind examenele de care am scăpat deja şi văzînd ce mi-a rămas. Ei bine, nu

este. Voi şti data viitoare. Am trecut în orar matematică, spaniolă, arte, limba engleză, literatură engleză, muzică, istorie, ştiinţe, tehnologia informaţiei şi a comunicării, şi puţin din textile.

Of!

On-line, via La Bob

După ce am ajuns acasă în acea seară, a trebuit să ies din nou!

Unde?

La Bob.

Sînt două magazine lîngă noi, unul deasupra celuilalt, şi amîndouă sînt ale lui Bob. Ambele magazine răsună de muzică country, ceea ce e groaznic.

Bottom Bob e la parter. Vinde legume şi mîncare congelată, fasole prăjită şi băuturi acidulate, vinuri, Bacardi şi dulciuri.

Top Bob e la etaj. Scările pornesc de lîngă biscuiţi. Un deget mare verde de pe perete arată înspre

Vederi Cadouri şi

Multe produse deosebite, de kalitate

La capătul scării înguste, Bob vinde o grămadă de prostii, maiouri şi şosete cu ursuleţi pe ele, boxeri uriaşi cu kilometri de elastic, tanga şi cărţi de joc, jucării şi gladiole din plastic, chinezoaice cu toiege de cioban, ceasuri-deşteptătoare cu feţe roz

zîmbitoare. Orice nu se poate mînca, decît dacă eşti Basil, care poate roade orice.

În acea seară, mama m-a trimis la Bob după castraveţi. De ce nu poate face cumpărăturile cum trebuie?

Ca să mă alint, mi-am cumpărat şi dulciuri, farfurii zburătoare şi şireturi pentru ghete. E copilul din mine, ştiu, care a fost privat de dulciuri în toţi acei ani.

Am reuşit într-un final să îl gonesc pe tata de la calculator, cam pe la ora opt. A plecat, mormăind ceva despre conturi şi facturi, dar ştiu că petrecuse o oră cu Lara Croft.

„Pleacă, tată."

Aveam un mesaj nou! M-am gîndit că Lizzie mi-o luase înainte.

Am dat click pe „citeşte mesajul nou".

Ghiciţi ce era! Nu puteţi! Era...

Nu ne-am cunoscut. Încă. Sper că vom face cunoştinţă în curînd. Te văd în fiecare dimineaţă în autobuz. Ai examene în curînd? Citeşti multe cărţi. Ţine-o tot aşa. Craig

CUM?

A trebuit să recitesc de cinci sute de ori. Inima mi-a luat-o în sus şi în jos ca un ascensor.

Era EL! Trebuia să fie, nu-i aşa? Am răspuns? Trebuia? Nu trebuia?

Trebuia să răspund pe loc sau să amîn, ca să par rece şi pretenţioasă, genul acela de fată care iese mereu în oraş. Am răspuns imediat.

Dragă Craig,
Şi eu te văd. Da, am examene, dar nu sînt tocilară. Poate ne întîlnim în weekend. M. (Aşa îmi spun prietenii. Celălalt nume al meu e Emma.)

Ce trebuia să fac în continuare? Trebuia să cînt la flaut. Întotdeauna fac asta cînd lucrurile merg bine şi nu mă pot linişti. Mă machiez puternic şi îmi răvăşesc părul şi mai rău decît este. Mă privesc în oglindă şi îmi închipui că sînt o sirenă cu părul în vînt. Mă imaginez într-o formaţie de fete. Lui Basil îi place să mă asculte cîntînd, întorcîndu-şi capul dintr-o parte în alta.

N-am putut dormi. Nici n-am încercat. Nu voiam, pentru că, dacă dormeam, nu mă puteam răsfăţa cu gîndul la e-mail şi la Străinul Chipeş, al cărui nume e Craig. Ce nume frumos! Întotdeauna mi-a plăcut numele Craig.

M-am gîndit că mi-ar fi plăcut să-l pun pe blondul Craig pe un suport pentru prăjituri şi să îl întorc încet, să-i privesc părul şi ochii căprui-închis, şi spatele drept, şi fundul minunat (deşi nu poţi vedea aşa mult cînd stă în staţie, uitîndu-se după autobuze). De fiecare dată cînd m-am gîndit la chipeşul

acela blond, nonşalant, şi la e-mailul lui mi se părea că pot sări pînă la luna de pe cer, chiuind.

Cînd mă gîndeam la Craig (în fiecare secundă a fiecărui minut), mă gîndeam la caramel. Probabil era datorită culorii ochilor lui, amestecată cu frumuseţea lui dulce...

Probabil că am adormit, pentru că m-a trezit mama boscorodind:

– Ai să întîrzii, Emma! Vei pierde autobuzul! Şi va trebui să te duc eu la şcoală! Şi atunci voi întîrzia la ore!

Toţi vorbesc despre lucruri neimportante! Mama predă olăritul unor adulţi care ar trebui să înveţe mai mult de atît. Sînt adulţi obişnuiţi şi unii mai în vîrstă care n-au fost la şcoală cu secole în urmă sau cărora li se pare greu. Mama spune că unii o folosesc drept terapie. Ea, să se ocupe de terapie? Ha! Are ore de trei ori pe săptămînă, începînd de la nouă şi jumătate, şi ţine mereu să se laude cu asta.

Nu trebuia să se îngrijoreze. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să pierd autobuzul.

Vreau să spun că nu mă deranja să întîrzii la şcoală, dar voiam să stau în autobuz şi să-l văd pe Craig.

dacă Jono Watkins ar fi o maşină...

– Iar înlocuitorul lui Steve! se plînse Lizzie, în timp ce îşi aşeza fundul pe scaun. Şi nici nu ştie ce

s-a întîmplat cu Adevăratul Steve. Sînt disperată. Dar, hai, M, mai bine vorbim despre e-mail.

Cum? Cum de ştia deja?

– Ce e cu e-mailul, Lizzie? am spus eu. Am lăsat suspansul cît mai lung posibil.

– Ei bine, n-ai primit nici un mesaj de la mine, nu-i aşa?

– A, nu, cred că nu, Lizzie.

Se întoarse înspre mine şi se încruntă.

– Mă bucur că ai observat, M, spuse ea nervoasă. Credeam că o să fii supărată că nu o să primeşti unul. Sînt probleme cu serverul sau aşa ceva. Trebuie să le rezolvăm. Am...

N-am putut aştepta să continue cu problemele ei despre server, am vrut să-i spun ce era cu adevărat important, cum ar fi că am primit un e-mail de la Altcineva!

– Hai, Lizzie, întreabă-mă cine...

– Cine? întrebă Lizzie.

N-am răspuns imediat pentru că eram atentă, dar EL nu era în staţie azi. M-a cuprins dezamăgirea totală.

– Cum voi supravieţui pînă mîine? am protestat eu. Nici măcar nu ştiu dacă îl voi vedea atunci. Nu e aici în fiecare dimineaţă. E imprevizibil.

– Vai mie! Nu este Nonşalantul! Tra-ge-di-e! mîrîi o voce de pe scaunul din spatele meu.

Jono Watkins se pare că mă auzise vorbind ieri. Cît de greu îi era să audă cu urechile alea imense, clăpăuge şi băgăreţe? ÎL URĂSC. Nu vă dau note de subsol despre el, pentru că se poate crede important. Să vă spun doar că în clasa a şaptea o scriitoare a venit să ne vorbească. Era cam nebună şi avea nişte cercei imenşi. Ne-a învăţat un fel de joc scris, numit DACĂ... Şi vă spun că, DACĂ Jono Watkins ar fi mamifer, ar fi un urangutan imens, care mîrîie. DACĂ ar fi o floare, ar fi una carnivoră, urît mirositoare şi ofilită. O bijuterie? Imitaţie. Instrument muzical? Trîmbiţă. Pasăre? O gîscă de mare cu picioare albastre.

L-am întrebat odată ce fel de maşină crede că este.

– Un Ferrari roşu, bineînţeles, iubito! strigă el.

– Nu, Jono. O rablă. Una bej, am spus.

Apoi Star strigă:

– Uite-o pe Pram Gran!

Pram Gran

O vedeam pe Pram Gran de vreo două ori pe săptămînă.

Azi purta o plasă de păr roz. Era mereu atît de grăbită, mergînd aplecată, împingînd căruţul. Nu era un cărucior, era un căruţ din acelea mari, demodate, săltăreţe.

Şi în căruţ? Credeţi că era nepotul? Un bebeluş drăgălaş, cu bonetă croşetată?

Aşa am crezut noi prima dată cînd am văzut-o, dar într-o sîmbătă am trecut pe lîngă ea pe stradă şi ne-am uitat bine.

Era un cîine.

Era învelit în pături cu capul pe o pernă înflorată.

– Probabil că iubeşte cîinii foarte mult, spuse Star. Este prea bătrînă ca să se agite aşa.

Lizzie spuse:

– Da, dar măcar are părul îngrijit. Hai, M, nu-mi mai pune răbdarea la încercare. De la cine este e-mailul? Aminteşte-ţi cine eşti şi nu mai fi aşa misterioasă!

Am încercat să fiu misterioasă pentru a suta secundă, dar nu pot ţine lucrurile pentru mine, aşa că am spus:

– Străinul Chipeş din staţie mi-a trimis un e-mail aseară şi m-a întrebat dacă am examene şi mi-a scris că ar vrea să ne întîlnim şi că îl cheamă Craig.

– Probabil că e nebun, trist, surd şi orb, mormăi Jono.

Am strigat:

– Nu te aud, Jono Watkins! Ieşi din viaţa mea şi du-te înapoi în cutia ta!

– Unde te vei întîlni cu el? întrebă Lizzie.

Asta m-a încuiat. Vedeam deja probleme cu ai mei dacă nu era vreun tocilar de la şcoală pe care-l

cunoşteau părinţii altcuiva, n-a fost supravegheat de întreg clubul de părinţi în fiecare secundă din viaţa lui la grădiniţă, la şcoală, bla, bla, bla, nu citea *The Gardian* şi nu ştia să numere pînă la o mie zece la trei luni. Cînd se bagă părinţii devine o problemă serioasă. Mama probabil ar sugera să le iau şi pe surorile mele dragi cu mine la întîlnire. Întotdeauna face asta. S-ar putea să fiu nevoită să le implic şi pe prietenele mele...

– Sper că asta nu e tot ce are, spuse Star, gîndindu-se încă la Pram Gran. Credeţi că este un suflet singuratic în doliu?

– Nu. Cred că este doar dusă, spuse Lizzie.

Nu cred că Lizzie a fost vreodată menită unei cariere ce implica persoanele în vîrstă sau cu dizabilităţi...

Deodată Star se întoarse către mine şi zîmbi.

– M! Trebuia să-ţi spun. Mă bucur pentru tine. Mi-am dat seama după faţa ta în momentul în care te-ai urcat în autobuz că s-a întîmplat un lucru bun. Eşti toată roz şi ochii îţi strălucesc.

– Mersi!

M-am gîndit că Star se simţea mai bine azi. Îţi dai seama, să observe cum eram îmbrăcată!

Star nu e numele ei adevărat. Unul din motivele pentru care i se spune aşa este pentru că ia numai note mari la examene. Poate de asta e aşa în

dimineața asta? Poate că se gîndește la alte examene la care să strălucească?

Nu. Ea nu e așa. Niciodată nu se laudă cu notele ei. Le ia ca atare. Cred că îi place într-adevăr să muncească. Examenele sînt o bucurie în plus pentru ea.

proiectul Basil

Cînd am ajuns acasă, m-am închis în camera mea. Voiam doar să mă gîndesc la Craig.

Nici o șansă.

– Emma! EMMA? Ce faci?

– Repet. Am examene, ai uitat? Și nu vreau să mă duc la Bob, nici sus, nici jos, mai ales dacă e pentru spanac!

– A! Mă întrebam dacă poți să o ajuți pe Sarah cu o temă. Are de prezentat un proiect mîine în clasă. Și Sophie nu o lasă în pace.

Da, *mare* surpriză. Surorile mele mai mici se bat, cu adevărat vreau să spun, cu unghiile și dinții uneori (dacă Sophie încă nu i-a scos pe toți pentru Zîna Măseluță). Se bat oriunde ar fi. În mașină, la baie și mai ales la supermarket.

– Hai, mamă! Nu poți s-o faci tu?

– Trebuie să gătesc, Emma!

Sophie putea s-o facă. Putea să-și ajute sora. Niciodată nu o făcea. Întotdeauna ocupă spațiu

prețios la calculator, jucînd unul din jocurile acelea oribile (un maniac la volanul unei mașini de viteză sau un erou pierdut într-un labirint cu monștri bîntuind în dulapuri).

Ei, bine... Sarah stătea cu hîrtia în față la masa din bucătărie, cu creionul ascuțit foarte bine. Era pusă pe treabă.

Cred că era mai bine să mă pun bine cu părinții dacă voiam să ies vreodată singură cu Craig.

– Emma! Acesta este proiectul Basil! anunță Sarah. Mai întîi, ce tip este Basil?

– Este prostuț, am spus.

– Nu! Este... nu este un fluture, nu-i așa? Sau un joc?

– Nu, Sarah, nu e de nici un tip.

– Dar doamna Collins vrea să știe.

Am oftat. Am privit în jos.

Basil s-a uitat în sus la mine. A pufnit și apoi, hop! Direct pe genunchiul meu. Picioarele îi sînt scurte, dar săltărețe. Poate sări, credeți-mă.

– Ce fel, Emma? scîrțîi Sarah.

M-am uitat la nasul lung al lui Basil și la urechile sale enorme. A căscat cu un scîrțîit. Limba lui roz s-a întins spre mine precum cea a unui cameleon, iar bătaia cozii lui a dat jos de pe masă foaia lui Sarah.

Basil nu părea adevărat. Putea fi unul dintre acei ciudați pe care-i dădea la TV cu ani în urmă. Este dulce. Dulce, dar urît mirositor. Unul dintre motivele

pentru care miroase este pasiunea lui pentru usturoi. Părinţii mei cumpără mult usturoi ca să gătească mîncărurile lor ciudate. Basil adulmecă usturoiul cu nasul lui lung. Îi place să-l poarte. Este exact mărimea lui Basil. Este trofeul lui, premiul lui. Pleacă cu întreaga căpăţînă şi o ascunde în patul lui, apoi o ronţăie cînd mama uită să îi cumpere un os sau ceva de mestecat.

– Basil nu este un tip anume, Sarah, i-am explicat. Nu e de nici un fel. Nu ştim nimic despre mama şi tatăl lui pentru că e luat de la adăpostul de cîini. Veterinarul a spus că are ceva de doberman şi mult din cîinii de vînătoare germani, ceva de setter şi de rottweiler. Dar a rămas mic. E o adevărată corcitură.

Sarah şi-a ridicat creionul.

– Cum spui Basil pe litere? întrebă ea.

I-am scris cuvîntul în caiet. Ştiu ce trebuie să fac. De multe ori sînt prinsă pentru teme. Ar trebui să fie sarcina părinţilor. Ei îşi neglijează sarcinile, spun că au de gătit, de lucrat şi de spălat, şi alte scuze proaste.

Sarah şi-a întins vîrful limbii către nas şi a început să scrie.

Vîrful creionului s-a rupt şi a trebuit să-l ascuţim din nou.

A scris: „Rasa lui Basil este Un-Adevărat-Amestec“.

– Bine că am ştiut să-l scriu, spuse ea. De ce îl cheamă Basil?

– De ce nu? am spus eu. Apoi m-am gîndit că e mai bine să-i explic. Cînd l-am luat, am vrut să-l botez Vagabondul pentru că era de pe stradă. Mama a spus că nu e un nume prea drăguţ şi că nu e corect, şi că arată exact ca Basil Brush, o vulpe de la TV, de pe vremea lor. OK, Sarah?

– OK, Emma.

Se încruntă. N-a scris nimic despre de ce pe Basil îl cheamă Basil.

Am petrecut mult timp cu tema despre Basil – mîncarea lui preferată, plimbările preferate, mărimea piciorului – şi daţi-mi voie să vă spun aici că Basil este singurul cîine pe care-l ştiu căruia îi miros picioarele. De parcă ar purta două perechi de tenişi vechi.

Ups, sîntem pe teren minat...

Sarah a început să îl deseneze.

Mona Basil

Basil este foarte uşor de desenat şi de pictat. Deseori îl desenez cu creionul sau cu cărbunele şi l-am făcut şi în acuarele şi pastel, dar nu vrea să stea nemişcat. Basil? Natură moartă? Nu prea cred.

La început îl desenam din memorie, apoi din fotografii. Am de gînd să-l pictez în ulei într-o zi şi să îi fac o ramă mare, strălucitoare, aurie.

Iubesc arta. Sînt tăcută atunci. Uit de tot ce e în jur cu excepţia picturii pe care o realizez. Basil e perfect pentru desenul meu observaţional şi e un bun ascultător cînd exersez la flaut. E plăcut să-l desenezi pe Basil pentru că nu pălăvrăgeşte şi nu strîmbă din nas cînd îşi vede portretul. Este fericit. Mona Basil. Dă din coadă orice ai face. L-am făcut albastru, cu un singur ochi mare. Picasso Basil.

Două secunde mai tîrziu, Sarah a sărit în sus şi mi-a băgat hîrtia sub nas.

Basil arăta ca o perie de toaletă, cu un rînjet enorm.

– Hîm... ce sînt astea, Sarah? am întrebat, arătînd către ceea ce arăta ca doi cartofi mari atîrnînd de sub Basil.

– Acelea sînt biluţele lui!

Bineînţeles. Ce prostuţă sînt!

Dar din discuţiile părinţilor pe care le auzisem, cred că Basil nu avea să mai aibă acele două biluţe ataşate de el mult timp. Mama spusese că trebuie „aranjate" de veterinar. A spus că toţi cîinii din casă trebuie castraţi. A spus că, dacă biluţele rămîn intacte, ar fi fost prea mulţi pui de-ai lui Basil pe străzi. Îi şi puteam vedea, cu rucsaci în spate, ducînd cu ei întreaga avere... Ei, tata a vorbit despre mutilare,

conspiraţii feminine şi dreptul cîinelui de a alege. L-am susţinut pe tata de data asta.

M-am întrebat atunci cum arată cîinele lui Pram Gran în afara căruţului. Cum îl cheamă oare?

Îl iubesc pe Basil.

Ora şase. M-am ridicat de pe scaun şi m-am tîrît la calculator.

Mesaje noi?

Nici unul. Mă mîncau degetele să ating tastatura şi să scriu: „Frumosule Craig. Spune-mi data şi locul, TE ROOOOOOOOOOOG!“

Dar toată înţelepciunea, după cum spun prietenele, revistele, emisiunile de radio şi televiziune şi chiar şi mamele, ca ultimă sursă, este: „Fii rece ca gheaţa. Mai rece decît vrei să fii“.

M-am controlat. M-am ridicat chiar şi m-am îndepărtat de calculator.

Aşa că nu-mi rămînea altceva de făcut, decît să învăţ.

muy buen

– *¡Buenos dias!*

– *¡Hola,* M!

– ’Neaţa, Lizzie, ’neaţa, Gură-Mare, strigă Ignoratul, care nu ştia spaniolă pentru că viitoarea lui carieră de renume ca antreprenor global sau star internaţional îi cerea să ştie germană.

Perfect, pentru că asta însemna că nu era la ora de spaniolă cu mine.

Nu i-am răspuns.

Oricum, ce vrea să spună prin „Gură-Mare"? Gura lui e mult mai mare şi mai zgomotoasă decît a mea. E ca M1 într-o luni dimineaţă.

– *¿Como la va,* M?

– *No hablo mucho español,* Lizzie.

Star s-a întors şi ne-a spus:

– Veţi face bine amîndouă, o să vedeţi. V-aţi descurcat şi la ore, nu-i aşa?

Lizzie spuse:

– *Si*. Dar cum e cu mesajul de la Craig, M. *¡Es importante!*

Inima mi-a coborît în picioare. În ultimele două zile bătuse haotic.

– N-am avut mesaje de la nimeni aseară. *No comprendo.*

– Poate lucrează tîrziu? Ştii că nu e în fiecare zi în staţie, doar. Poate lucrează în schimburi sau aşa ceva.

„Fii binecuvîntată, Star. De asta nu era nici un e-mail aseară."

Nu era în staţie. Era un semn bun sau unul rău pentru examenul de la spaniolă? Poate că va fi bine pentru că nu am fost distrasă de chipul lui minunat.

Sau poate lipsa lui era un semn rău...

Ce însemnau toate astea?

– Nu fi tristă, M, spuse Star. Vei mai primi veşti de la Craig, sînt sigură. Şi gîndeşte-te, numai! În curînd se termină toate examenele.

– Ba nu. De ce trece timpul aşa de greu? Aş vrea să se grăbească.

Clasa-Şaptea cu tuba *problemo* se prăbuşi din nou pe scaunul de lîngă Star. Lizzie şi cu mine am făcut feţe una la cealaltă. Devenea un obicei. În curînd avea să-l adopte.

– Of, se smiorcăi el.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Star.

Ce fată ciudată! Era atît de timidă şi de stîngace, chiar şi cu cei din clasa noastră, dar n-avea nici o problemă cu Băiatul-cu-Tuba şi lacrimile lui.

Timp de un minut, acesta încercă să-şi controleze smiorcăiala şi apoi sughiţă.

– Mi-am pierdut – *strănut* – cartea.

– Ce carte?

Strănut, strănut.

– C-c-cartea pentru engleză. Mă va ucide.

– Explică-i şi tu că ai căutat peste tot, spuse Star cu blîndeţe. Toată lumea pierde cîte ceva. Nu te poate ucide. Altfel ar fi arestată şi închisă.

Băiatul-cu-Tuba plînse:

– Dar nu mai are alta.

Nasul îi curgea gîrlă. Ce scîrbos! „Star, ai să primeşti premiu pentru bunătate. Numai nu te uita la mîneca lui..."

– Ce carte este?

Îşi şterse din nou nasul de mîneca.

– O carte despre o fată, un băiat, zăpadă şi gheaţă, şi un urs mare. Este... este de W... W... W...

– William Mayne, spuse Star. Nemaipomenit. Se cheamă *Drift*. Am o copie acasă. Ţi-o aduc eu.

Se poate să fi fost o carte despre zăpadă şi gheaţă, dar vă spun că răsărise soarele pe strada lui Clasa-Şaptea.

Sala Ororilor

Urăsc sala aceea de examene. Este oribilă. De obicei mă aflu acolo pentru lucruri plăcute, spectacole şi concerte, şi discoteci, cu noi toţi dansînd.

Deşi acolo sînt şi vînzări de lucruri vechi ale Asociaţiei Părinţilor. Încerc să nu fiu de faţă la astfel de evenimente. Mi-e ruşine. Mama insistă să ajute. Mă pune să car plase imense, negre, cu lucruri pe care le-a scos de sub paturi. Vînzarea miroase a pulovere vechi şi a subsuori înnegrite, şi a oameni în vîrstă de peste treizeci şi cinci de ani, şi a pantofi abandonaţi, cu vîrfuri îndoite.

Dar ascultaţi asta! Aproape că aş prefera să fiu la o astfel de vînzare decît la examene, cînd sala se transformă într-un loc al ororilor. Ne tîrîm înăuntru şi luăm loc pentru două ore de iad. Examenele sînt mai înfricoşătoare decît ultima cursă la Alton Towers.

Cînd se termină examenele, nu se termină de fapt, pentru că te simţi prost din cauza rezultatelor.

În aer plutesc tensiunea nervoasă, foşnetul foilor şi suspiciunea. Cine mîzgăleşte furios, cînd jură că nu a lucrat deloc, şi cine se uită pierdut, cu minţile aiurea? Deja plînge cineva?

Urăsc liniştea de la examene. Mă face să mă simt atît de singură. Aş vrea să strig în gura mare: „SĂ MĂ AJUTE CINEVA! ATAC DE PANICĂ! STRĂINULE CHIPEŞ, SALVEAZĂ-MĂ *PRONTO!*“

N-am vorbit despre examene pe drumul spre casă.

Examenul la spaniolă? Terminat.

¿Malo? ¿Buen?

Habar n-am. *No lo se todavia.* Gata!

urcînd

– Emma! Emma!

Sarah m-a cuprins de genunchi şi a privit în sus la mine, cu ochii strălucind. Ţinea o foaie boţită.

– Basil a primit o stea aurie! strigă ea.

Am încercat să îndrept foaia. Alături de Basil în formă de perie era o stea aurie strălucitoare. Scrisul doamnei Collins era rotunjit şi egal, ca mărgelele pe un colier. Scria:

„Basil este frumos, Sarah, şi aşa este şi lucrarea ta“.

– Lucrarea *ta!*

– Da! Tot ce am scris, scîrţîi ea.

„Înţeleg. Bine, Sarah."

– Doamna Collins a spus că o pot aduce acasă. Spune că e deosebită. A spus că mama o să o pună pe perete.

OK, eu îmi doream doar să am un nou e-mail să îl lipesc alături.

– Uite, Basil, priveşte-ţi portretul! strigă Sarah.

Basil mirosi hîrtia. Dădu din coadă şi mă privi, cu ochii lui mici, nedumeriţi. Probabil spera la nişte usturoi sau măcar nişte ceapă de primăvară.

Sophie apăru şi ea. Smulse hîrtia de la Sarah şi strîmbă din nas.

– Ăsta ar trebui să fie Basil? pufni ea. Arată ca un furnicar.

„E timpul să repet", am gîndit eu.

– Emma? Emma!

De data asta era tata. Probabil am adormit pe cartea de mate. Îmi place matematica, de fapt. Dar am adormit.

– Emma! Ceaiul tău e gata! ţipă tata.

Şi, cînd coboram scările, spuse:

– A! Apropo, ai primit un e-mail.

Mersi că mi-ai răspuns, Emma.

Ne putem vedea weekendul ăsta? Eu lucrez sîmbăta. Vino să mă vezi. Magazinul mare de articole sportive de lîngă piaţă.

Craig

P.S. Baftă la examene.

Inima mi-a sărit pînă la mansardă, apoi mai sus, direct prin acoperiş, pînă la cer! De ce se întîmplă toate deodată? Dragostea şi examenele în aceeaşi săptămînă, fără să am timp să mă bronzez uniform pe picioare înainte de sîmbătă, din cauza matematicii...

vom fi acolo pentru tine

Dar primul lucru în acea dimineaţă de vineri fu Adevăratul Steve.

Era la volan, zîmbind mai mult decît de obicei.

Cel de-al doilea lucru erau picioarele.

Nu, nu ale mele.

Ale lui Jono Watkins, pentru că stătea în spatele meu, cu picioarele răsucite în sus, aproape agăţate de gît, mirosindu-şi tălpile. Cîh! În ce călcase? Nu în gumă de mestecat.

Încerca să pară detaşat, ca de obicei, dar de data asta, era roşu la faţă.

Cînd Star a urcat, m-am aplecat în faţă şi i-am şoptit:

– Jono Watkins a călcat în ceva. Dar *Steve-Autentico* e *ici*. *¡Esto es maravilloso!* De-abia aştept să-i văd faţa lui Lizzie!

Am flecărit amîndouă, apoi am depistat-o pe Lizzie în *parada de autobus* a ei, neştiind încă de transformarea lui Steve.

Fața ei se însenină cînd urcă, am văzut-o pălăvrăgind cu Adevăratul Steve, zîmbind și apoi – o veste bombă!

Se repezi în autobuz, spunîndu-mi:

– Dă-te la o parte, M! Am nevoie de un loc la fereastră după trauma suferită. Nici măcar nu vreau să îl mai văd vreodată!

Se împinse să treacă, cu spatele la mine. Lizzie are un spate uriaș.

– Ai luat pastile de maimuță, Lizzie? gafă Ignoratul.

– Te rog, Jono, nu! Viața se prăbușește în jurul meu, strigă ea.

– Care-i problema, Lizzie? am întrebat-o eu. Adevăratul Steve s-a întors, Lizzie, Înlocuitorul lui a plecat.

– Este Adevăratul Steve plus nevastă, trînti ea. A avut liber doar ca să se însoare! Are o verighetă de aur și încă un cercel acum! S-a terminat totul între noi pentru totdeauna. Asta a fost tot și inima mea e ruptă în mii de fragmențele, nu mai poate fi reparată.

Tăcere pentru cîteva secunde.

Dar nu pot ține secrete, așa că am spus:

– Ca să te înveselesc, Lizzie, am primit o invitație. Să mă întîlnesc cu Craig sîmbătă dimineață în oraș.

– Asta mă ajută puțin, răsuflă Lizzie, cu ochii în lacrimi. Putem merge la cumpărături.

– Cred că Craig s-a referit doar la mine! am scîrţîit eu.

– Dar putem veni şi noi, Star şi cu mine! strigă Lizzie. El nu trebuie să ştie că noi sîntem acolo.

– Ba cred că da, Lizzie, se încruntă Star. Nu cred că putem fi în acelaşi magazin şi să pretindem că nu sîntem cu M. Ne-am uita la ei încontinuu, nu-i aşa? Sau am suna-o. Sau mai rău, am putea chicoti sau arăta cu degetul.

Star este foarte înţeleaptă cîteodată.

– Oricum, spuse Star, lucrez sîmbăta asta, aşa că nu voi putea veni.

– Ah! Păcat. Ar fi distractiv, strigă Lizzie. Ne-am putea uita doar din uşa magazinului şi apoi ne-am întîlni la o cafea, la Cafeneaua Arătoasă.

Lizzie nu voia să spună că era arătoasă cafeneaua. Se referea la tipii care lucrau acolo în weekend. Fii, nepoţi, veri. Lizzie putea face ca un cappuccino să ţină ore întregi, în timp ce ea le privea ochii negri, braţele ce ieşeau din tricourile albe ca zăpada, pantalonii negri strîmţi şi posterioarele îndrăzneţe.

– Vom fi acolo pentru tine, M, şopti ea foarte sincer.

– Veţi fi acolo ca să vă băgaţi nasul, am spus. Lizzie, ideea ta e nasoală. Citeşte pe buzele mele: NU!

– Chiar în dimineaţa zdrobirii inimii mele, M! strigă ea. Cum poţi?

Juca rolul tragic. Avea public, pe Star şi pe mine, şi pe temutul Jono Watkins. Am privit în spate. Rînjea. M-am făcut observată pufnind tare şi rînjetul a dispărut.

Apoi m-am gîndit: „Grijă, grijă mare în preajma lui Jono şi a picioarelor..."

Acesta este un secret întunecat, vulgar şi de temut.

fără fascicule

Băiatul-cu-Tuba, *fără* tubă, stătea de vorbă cu cineva în Cea Mai Imp. Staţie de Autobuz din Centr. Univ., un băiat mai mare, dar motivul pentru care staţia este Cea Mai Imp. nu era acolo.

Băiatul mai mare l-a împins pe B-cu-T înspre autobuz chiar la timp. Era cam visător băiatul acela. Presupun că poţi visa la vîrsta aceea. Nu ai stresul şi problemele pe care le ai la şaisprezece ani.

De ce trece timpul atît de repede? Dacă ar încetini, aş putea fi din nou în clasa a şaptea, fără examene, ei bine, fără acele examene cu adevărat oribile, în legătură cu care mă bat la cap părinţii. Şi n-aş avea secrete ruşinoase. Picioarele mele au un trecut.

„Au! Nu călcaţi pe pantofii mei vechi de şcoală!"

– Îmi pare rău, spuse Femeia-Şef şi mă bătu pe umăr.

Bine că nu eram cu încălţămintea de weekend, deschisă în faţă, lăsînd să mi se vadă unghiile

lăcuite cu model. Ah! Tocurile ei erau adevărate cuie! E de mirare că nu m-a înfipt în pămînt. Era fără dresurile strălucitoare. Bronzată, cu pielea de pe picioare netedă, fără miriște la vedere. Pun pariu că ea n-a călcat *niciodată* în caca de cîine.

Purta niște ochelari de soare negri imenși. În autobuz! Oare era celebră? Nu cred.

Femeia-Șef s-a strecurat cu atenție la stația ei, ca Genghis Han în sandale cu tocuri înalte.

Am realizat deodată că nu purta fasciculele albastre!

Zîna Inelului se pare că îl luase înapoi.

Buddha, salvează-mi sufletul, vrei?

Bună, M. Sînt conectată acum și vreau să știu totul imediat ce se întîmplă!
Lizzie. Pupici
Regret, am gripă. O lăsăm pe altă dată?
Craig

Eram distrusă. N-aveam să îmi mai revin niciodată.

Nu puteam face față singură dezastrului cu Craig. Trebuia să vorbesc. E-mailul nu era de ajutor în astfel de situații, așa că la șase și o secundă am sunat-o pe Lizzie, care se uita la *The Simpsons*

cu un castron de căpşuni şi alune Toffee, plescăind în telefon.

Lizzie veni la mine. Putea rămîne. (De obicei stăteam la mine acasă din cauza fratelui insuportabil al lui Lizzie şi a prietenilor lui. Uneori se duceau în tabăra de cercetaşi, în sălbăticie, ca să răcnească, să se lupte şi să mănînce fasole prăjită, şi atunci puteam sta la ea peste noapte, dar în seara asta erau toţi la Lizzie.)

A fost uşor să fac ordine pe jos, băgînd totul sub pat. (Întotdeauna făceam asta cînd fetele dormeau la mine: Lizzie şi Star şi, uneori, Amy, Francesca, Jojo şi Carly. Parcă am fi butuci pe rîu, pentru că podeaua e plină de persoane în saci de dormit şi Basil îşi face loc printre ei.)

– Hai să o sunăm pe Star să vină şi ea, am spus.

Auzeam o mulţime de rîsete şi ţipete lîngă telefon. Vitregii aveau prieteni în vizită.

– Star nu era acasă, au spus.

Probabil era încă la muncă, la ceainăria vîrstnicilor. Stătea peste program?

Nu mai stăm niciodată la Star peste noapte. Rămîneam înainte, cînd părinţii ei erau încă împreună, dar nu cred că mai are voie să invite prietene la ea. Sau poate că nu întreabă ea? Trebuie să fie foarte ciudat. E atît de singură, nici măcar un Basil nu are în viaţa ei.

Lizzie şi cu mine am vorbit întruna. I-am explicat cum inima mea era frîntă. Lizzie şi-a pus mîna la frunte şi a oftat cam vreo zece secunde. Mi-a spus că a ajuns la limita disperării zilele acelea.

A mai spus că Craig şi cu mine o mai înveseliserăm, dar că acum, cînd nu mă mai puteam întîlni cu el, era extra-supărată.

Spunea că se rugase lui Isus, Fecioarei Maria şi lui Buddha ca să-şi revină după Adevăratul Steve.

– Buddha pare vesel şi de treabă, spuse ea. Cred că poate fi mai de ajutor decît Fecioara Maria. Şi arată mai simpatic decît Isus, pare genul de om căruia i-ar plăcea să iasă în oraş.

Am spus:

– Buddha nu este un dumnezeu personal. Nu cred că îndeplineşte dorinţe. Dar dacă o face, să-mi însănătoşească inima, Lizzie, şi să o urce la cer, unde îi e locul.

Ea a spus:

– Uau, M, asta e chiar bine! Ar trebui să scrii un cîntec. Ce-ar fi să scrii unul pentru trupa lui Jono?

– Cred că glumeşti! i-am tăiat-o.

– Dar, M, poţi cînta şi tu la flaut, strigă ea, iar eu aş putea interpreta într-o bustieră mică neagră.

– Ţie îţi place să fii pe scenă, Lizzie. Mie nu. N-am ce căuta pe scenă, decît, poate, într-un coşmar. Hei, mi-am adus aminte, cum merg planurile de carieră?

A spus că o convinsese în sfîrşit pe mama ei. Dacă se descurca la muzică şi la teatru, şi la celelalte examene, putea merge la şcoala de teatru următorii doi ani. George Patriarhul nu era prea încîntat de asta. Tot striga că va fi înconjurat de femei care ţipă atunci cînd Michael merge la universitate şi că şcoala de teatru ar face-o pe Lizzie mai rea.

– Eşti norocoasă, Lizzie, am spus. Tu ştii că vrei să ţopăi pe o scenă în faţa oamenilor. Star va merge şi ea la universitate şi, fiind atît de deşteaptă, va rămîne să predea acolo.

– Şi se va mărita cu un profesor strălucit, cu pantofi cu şireturi, şi vor avea o mulţime de copii inteligenţi...

– Şi toţi vor fi ciudaţi, dar drăguţi. Dar, Lizzie, eu nu ştiu ce voi face în viitor. Va trebui să am o slujbă şi nu ştiu care va fi aceea! Toată lumea ştie ce vrea să facă în afară de mine!

– Mi-e foame, spuse Lizzie.

PANICĂ! SITUAŢIE DE URGENŢĂ CU TĂIEŢEI, LA ORĂ TÎRZIE! Mama nu făcuse cumpărăturile cum trebuie. Nu aveam sos Szechuan. Puteţi crede? A trebuit să dublăm sosul soia, în schimb. În seara aia n-aveam starea necesară pentru a face Prăjitura cu ciocolată de la ora 11. Eram prea traumatizată, adînc şocată, şi ne lipsea şi Star. A trebuit să ne mulţumim cu o cutie cu îngheţată.

Ne-am trezit devreme de dimineaţă, la zece şi jumătate, pentru că ne era rău şi voiam să bem apă. Ei bine. Cam prea mult sos soia.

misterul de luni

– Cum a fost, M? întrebă Star.

– Nasol. Muncă şi TV.

– Nu, mă refer la cum a fost întîlnirea cu adevărata ta iubire? La magazinul sport.

– N-a fost. Avea gripă. A spus că are, cel puţin. Te-am sunat, Star. Nu ţi-au spus?

– Nu. Niciodată nu-mi spun. Privi în jos la mîinile ei şi clipi repede. Apoi respiră adînc şi spuse: Îmi pare tare rău că nu te-ai putut întîlni cu el. Şi ar trebui să ai încredere în el, M. Crezi că s-ar mai fi obosit să te contacteze dacă avea de gînd să pretindă că e bolnav?

Star era de-a dreptul înţelegătoare, cu vocea scăzută şi cu o cută mică pe frunte. M-am întristat pentru că începeam să cred că şi ea avea problemele ei.

Spuse:

– S-a zbătut mult ca să ia legătura cu tine. Cum a făcut rost de adresa ta de e-mail?

– Şi eu m-am întrebat asta. Poate că ştie pe cineva de la şcoală. Adresa mea a fost în ziarul şcolii cînd am ajutat cu cutiile acelea de pantofi pentru

copiii de la orfelinat de Crăciun. Cum a fost weekendul tău, Star?

Făcu o faţă!!

– A fost traumatizant. Am intrat în belea la serviciu. I-am dat doamnei Somercoates o bucată de migdală. Asta a fost o greşeală gravă. Ea poate doar să roadă. I se prinde migdala între dinţi şi se supără. Şi i-am dat prăjitura ei obişnuită lui Alfred, care a dat-o peste cap şi apoi a făcut o scenă groaznică, pentru că mai voia prăjituri şi nu mai erau. Oftă. Dar Violet şi doamna Blake mi-au luat apărarea, deşi le-am făcut ouăle prea tari. Au spus: „Sînt ca gloanţele, drăguţă!“ Şeful m-a certat în faţa tuturor. Spune că sînt prea visătoare şi că trăiesc în lumea mea imaginară.

Ei. Da.

Staţia lui Lizzie. Avea o coafură serioasă, cu părul prins la spate, şi o faţă palidă, ca şi cum s-ar fi dus la mănăstire. Îşi ţinu capul sus, ochii plini de durere, ignorîndu-l pe *El marido Steve*.

– Te simţi ceva mai bine azi, M? întrebă ea.

– Puţin. Tu?

– Trec eu peste asta.

Oftă de parcă trecu alizeul.

De-abia m-am putut uita cînd am ajuns în *parada de autobus* a lui Craig. Nu era acolo. Cred că eram uşurată. „Poate că e bolnav, totuşi!“

– După cine te uiţi azi, Emma dragă? După Keanu Reeves? După un gîndac de Madagascar?

Vocea trecu peste urechea mea ca un fierăstrău.

– Cu siguranţă nu după tine, Jono Watkins! i-am răspuns şi apoi Star spuse:

– Unde este? Mă refer la Clasa-Şaptea. Cel care vine cu tuba lui.

– Poate că a pierdut autobuzul. Poate că e bolnav.

Se făcu, în sfîrşit, lumină.

– Bineînţeles! Poate că el i-a spus lui Craig adresa mea de e-mail. Poate că e fratele lui. Mai ales că folosesc aceeaşi staţie. Aici similaritatea se termină, aveţi grijă.

– Scria ceva cînd voi vorbeaţi despre e-mail, spuse Star. Poate că a dat mai departe adresa ta. Păcat că nu e aici, pentru că mi-am adus aminte de cartea aceea.

Ochii lui Star păreau roz şi pufoşi.

– Te simţi bine, Star? Nu te mai gîndi la prăjituri, i-am spus, dar ea se întoarse.

Ţine-te bine!

Dodo o dă în bară tare de tot

Nu ştiu care este problema lui Dodo Donaldson.

Cath Ratcliffe a spus odată că l-a văzut pe Dodo-Dodoloaţă cuprinzînd-o pe domnişoara Poynton, de la engleză, ca o folie, lîngă raionul de băuturi alcoolice de la Sainsbury.

Cath Ratcliffe spune o groază de lucruri. Minte de îngheaţă apele. Într-o zi e logodită, în ziua următoare are o întîlnire cu un necunoscut, apoi a primit un mesaj de la Leonardo di Caprio şi o săptămînă mai tîrziu e însărcinată, cu gemeni. Orice povestire de-a lui Cath Ratcliffe este îndoielnică, mai ales una despre Dodo îndrăgostit. După cum spune Lizzie: „Ce femeie adevărată l-ar vrea pe Dodo şi vestele sale?“

Vestele sale sînt împletite de mînă pentru membrii înalţi ai familiei primatelor, de către mătuşi şi bunicuţe. Nici o maşină care se respectă nu ar putea împleti astfel de accesorii. Sînt toate lăbărţate şi întinse, şi asta chiar înainte ca Dodo să se fi aflat în ele, ştiu asta deoarece într-o luni ne-a spus că e prima dată cînd poartă vesta, una cu broaşte ţestoase şi palmieri. Una dintre vestele lui preferate are modelul „Dansînd în jurul soarelui", e roşu cu verde, şi are o pată mare, galbenă, în mijloc, ca într-un desen al unui copilaş. (Pata e soarele, presupun. Ce tragic om, Dodo!)

Dodo era diferit în acea zi de luni. Nu era morocănos. Avea o cămaşă de culoarea cafelei cu lapte şi pantalonii *aproape* perfecţi, nu aceia obişnuiţi vechi, gri, traşi în jos de greutatea cheilor şi a batoanelor de ciocolată pe jumătate începute.

– Ce cămaşă ca lumea, spuse Lizzie.

– Mulţumesc, Lizzie, spuse el şi zîmbi. Repet: *Zîmbi!*

– Şi pantalonii arată bine, adăugă Ignoratul.

– Să trăieşti, Jonathon!

„Oh, Dodo, ce hippie eşti!"

Atunci ne-am dat seama că se tunsese, pentru că îi puteam vedea urechile imense, ridicîndu-se odată cu zîmbetul. Părul avea aceeaşi lungime în creştet şi era ras la spate. Era o îmbunătăţire, cu

excepţia expunerii urechilor. Urechile bărbaţilor continuă să crescă pe măsură ce ei îmbătrînesc, nu-i aşa? Ale tatălui meu aşa fac, parcă ar fi urechi de elefant. Şi ale lui Dodo sînt destul de mari pentru început.

Dodoloaţă arăta cam ca o oaie bătrînă în haine de miel, da, sau mai degrabă ca un berbec bătrîn în haine de miel... dar părea mai elegant. Poate că directoarea l-a bătut la cap? A făcut urît cînd suplinitorul australian a venit la şcoală în sarongul cu papagali. (Ei bine, era *dezgustător!* Mai ales cînd urca pe scenă.)

Profesorii nu trebuie să arate ca vagabonzii, nu-i aşa, dar majoritatea profesorilor noştri aşa sînt, bărbaţii cel puţin. Dar ce vesel era Dodo în acea dimineaţă! Problema e că, uneori, crede că este simpatic.

Bifa şi semna la catedră şi, deodată, îşi ridică privirea din catalog şi spuse:

– Străluceşte! Ei? Se uita la Star. Ea privi în sus, nedumerită. Străluceşte, străluceşte, micuţă stea! Nu eşti prea pe fază în dimineaţa asta. Nu prea eşti diamant. Star se forţă să zîmbească şi apoi privi în jos în carte.

Apoi el spuse:

– Ai tocit pentru azi, Star?

Am văzut felul în care ea îl privea, ca o persoană rănită.

Tăcere oribilă. Nimeni nu prea ştia ce să facă, dar, bineînţeles, Cath Ratcliffe trebuia să se scuture de rîs. Am spus:

– Las-o în pace.

Se opri.

Spuse şiret:

– Ori eşti bolnăvioară, micuţă stea!

Lizzie se enervă:

– Oi fi arătînd tu bine, dar nu e cazul să te iei de Star. Ea are ceea ce tu nu ai. Creier!

Faţa lui Cath Ratcliffe se crispă. Tăcu puţin timp, dar o ştiu pe Cath, o ştiu de la şcoala primară, aşteaptă să treacă momentul ca să laşi garda jos. Bineînţeles, un minut mai tîrziu trecu pe lîngă Star şi şuieră:

– Pari puţin stresată azi... puţin răvăşită, nu-i aşa, piele deşteaptă?

V-am explicat că sînt două Lizzie?

Lizzie – regina dramei, care iubeşte teatrul şi căreia îi place să fie pe scenă şi să interpreteze.

Şi adevărata Lizzie, care are viaţa ei de zi cu zi şi crede în lucruri.

Uneori nu le poţi deosebi pe cele două Lizzie. Uneori devin una singură.

Lizzie spuse, atît de calmă şi rezonabilă:

– De ce nu vorbeşti despre piele cu mine, Fată-Şobolan? Sau cu Joanne şi Carly? Hei, Jojo! Cath vrea să discute cu tine despre piele!

Jojo şi Carly au rînjit, şi Cath Ratcliffe deveni mai albă decît niciodată.

Star continua să privească înspre carte.

O singură lacrimă mare căzu pe pagina ei. Se ridică împleticindu-se din scaunul ei şi ieşi în fugă din clasă.

– Aţi făcut-o, domnule, spuse Jono Watkins.

– Vai, strigă Dodo, momentul lui de încredere zîmbitoare fiind de mult trecut. Sper că nu e cu adevărat supărată.

– Şi eu aş fi supărată dacă aş fi atît de ciudată, spuse Cath Ratcliffe. Uitaţi-vă la părul ei, subţire ca acul, cu creierul amestecat şi un nume stupid.

– Rîie ce eşti! strigă Lizzie.

– Fetelor, vă rog! Catherine! Elisabeth! strigă Dodo-Dodoloaţă, făcîndu-le cu mîna în timp ce Lizzie şi Cath stăteau faţă în faţă, cu umerii adunaţi şi mîinile gata de atac.

Unghiile lui Lizzie erau lungi şi întotdeauna fusese bună la deschis lucruri. Ale lui Cath erau toate roase. Lizzie ar fi cîştigat şi clasa era acum toată pornită, cu Jono Watkins strigînd:

– Bătaie de fete, ne place! Zgîrieturi! Violenţă feminină, ce întorsătură!

Şi Clanul Wot strigînd mereu:

– Uu, Uu, Uu!

– Mă duc s-o caut pe Star, am spus eu, dar chiar atunci ea intră şi se aşeză.

– Ei bine, bună, *Amaryllis*, spuse Ratcliffe încet.

A*

Numele lui Star este Amaryllis. Aşa a fost botezată. Mama ei citise asta undeva într-o poezie veche. A fost Amaryllis la şcoala primară, spunea ea, şi era în regulă acolo. Dar la şcoala noastră, lucrurile au început să se strice şi presupun că şi acasă. De atunci nu a mai vrut să o observe cineva.

– Dar *Amaryllis*-ul este o plantă drăguţă, îmi aduc aminte că i-am spus atunci. I-am luat mamei una într-o cutie, de Crăciun. Era la jumătate de preţ. A pus-o la fereastra din faţă. I-a crescut o floare roz, imensă, pe un lujer şi toată lumea care trecea pe stradă se uita la ea. Li se părea uimitoare! Nu părea adevărată.

Star mă privi. Spuse:

– Nu mă puteţi striga A? Ca pe tine?

Voia să spună cum eu sînt M. Bine. Ştiu că Emma nu începe cu M.

Apoi A a devenit cumva Star, pentru că lua mereu note de stea. Eu m-am gîndit la numele ăsta şi sînt mîndră, pentru că i se potriveşte, este special ca şi ea.

Cred că mereu va exista o Cath Ratcliffe, băgîndu-şi nasul oriunde ai merge, mai ales dacă eşti puţin ieşit din comun, aşa ca Star, dar eram

supărată pe Dodo-Dodoloață, pentru că a dat-o în bară așa, neștiind cînd să se oprească și necăjind-o că e prea isteață. Ar fi trebuit să-i fie aliat. Star este, cum i se spune... *supradotată*, pentru că este atît de deșteaptă, cu cărțile și poeziile ei. I-ar trebui profesorul ei special.

Dodo nu ar fi trebuit s-o necăjească atît de tare. Care era problema lui?

Acum, că trecuse criza, zîmbi tot la Star și ea îi întoarse zîmbetul, pentru că nu e ciudoasă și apoi Dodo păru mulțumit de el însuși, deși nu avea nici un motiv să fie mulțumit!

Star deschise cartea și începu să citească.

Vocea nu-i trăda supărarea. M-am uitat pe furiș la ea și am avut o revelație. Star este vulnerabilă, mai mult decît mine, mai mult decît Lizzie. Mă gîndesc la perla aceea din scoică și-mi imaginez cum piciorul uriaș al cuiva o zdrobește în bucățele.

exfoliant și loțiune, de ce nu!

Ce pot spune despre următoarele cîteva zile? Trebuia să trec e-mailurile în *Însemnările zilnice*. De altfel, viața era departe de a fi distractivă. Momentul de glorie al zilei era tăierea de pe listă a examenelor trecute.

Viața e grea cînd ești îndrăgostit și ai examene.

Aşa că, pentru a trece cu uşurinţă peste aceste zile dificile, am decis să petrec ceva timp cu picioarele mele.

Mai întîi, le-am înmuiat într-o soluţie cu mentă. Basil a lins-o pe toată. Le-am înmuiat din nou.

Apoi, un exfoliant cu hidratant deodorizant. Basil l-a lins iar şi a strănutat. Din nou, exfoliant.

A urmat loţiunea cu lămîie. Mmmm! Basil şi-a încreţit nasul şi a refuzat să o lingă.

Apoi, despărţitoarele turcoaz pentru degete. M-am dat cu oja aleasă azi, Violet Cream alternată cu Morello Cherry.

A trebuit să-l alung pe Basil în această etapă. Îşi lipeşte botul de degetele mele de la picioare şi dă cu laba, mă mînjeşte şi trebuie să şterg unghiile şi să le dau din nou cu ojă.

După ce l-am alungat pe Basil am simţit – cîh! – un miros urît de tot, deşi cosmeticele pentru picioare fuseseră atît de fructate.

Basil îşi îndesase căţelul de usturoi în vîrful pantofului meu, la păstrare.

Cerere de oprire

Viaţa se schimbă mereu, nu-i aşa? Niciodată nu ştii cine aşteaptă să se urce la staţia următoare.

În acea vineri după-amiază, Star a rămas la bibliotecă, Lizzie tocmai coborîse din autobuz şi eu priveam pe geam, simţind că e sfîrşit de săptămînă, stresul de după examene, traumă, nimic, alte chestii, cînd l-am văzut pe *el!* Acel păr de înger, acea fericire, acea rază de lumină şi tunsoare frumoasă, greu de neobservat! Nu mai pare bolnav şi stă în staţie. Ei bine, cererea mea este următoarea: „Urcă-te în autobuzul meu în secunda asta! Lasă e-mailurile, vino şi stai lîngă mine!“

Inimă ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia! Dar degeaba am sperat şi i-am spus în gînd cuvinte de

dragoste, n-a vrut să se întoarcă şi să privească, aşa că autobuzul n-a oprit.

De-abia cînd am ajuns acasă mi-am dat seama ce trebuia să fac. Trebuia să apăs pe sonerie. „Coboară din autobuz, fată dragă, coboară şi abordează-l!"

Am văzut filmul în mintea mea, filmul în care actorii principali erau frumosul Craig şi cu mine. Vinerea viitoare voi fi PREGĂTITĂ. Star avea dreptate, trebuie să fie interesat, de-aia mi-a scris e-mailuri. Aş fi atît de inocentă şi de drăguţă pe stradă, cu unghiile de la picioare perfecte, fără vîrfuri, mi-aş lua cele mai sexy sandale, poate unele noi, să le schimb în autobuz, i-aş oferi totul.

Dar cum s-a dovedit pînă la urmă, la sfîrşitul zilei, nu mai trebuia să sar din autobuz vinerea următoare, PENTRU CĂ...

Bună M! Sînt mai bine acum. Ne putem vedea sîmbăta asta, de dimineaţă? Mîine adică. Pentru mine cel mai bine este cam în jurul orei 10, cînd magazinul nu e prea aglomerat – este prea devreme pentru tine?
Craig

Biletul către libertate

sînt *moi?*

Uau! Uau! Uau! Inima a trecut iar prin acoperiş şi a ajuns la apartamentul de la mansardă. Nu e ciudat? Eu l-am văzut cînd probabil că-mi trimisese deja e-mailul.

Apoi m-am gîndit: „Să ne întîlnim la ora zece?" Trebuie să vă spun că într-o zi de sîmbătă obişnuită nu cobor mîncînd cereale la televizor pînă la cel puţin unsprezece şi jumătate.

Ora zece la magazinul de articole sportive era prea devreme pentru mine. Craig nu mi-a lăsat timp pentru machiat. Ar trebui să mă trezesc la opt. Sîmbătă! Dar aveam să ne vedem, în sfîrşit, să stabilim o întîlnire cum trebuie.

– Cum? se cutremură Lizzie. E mult prea devreme. Nu reuşesc pînă la ora aia!

– N-a aranjat asta pentru două persoane, Lizzie. Cu mine se întîlneşte.

– Ştiu! Dar trebuie să venim să vedem ce se întîmplă. Ora unsprezece e bine. Încă arăţi destul de proaspătă şi curată. Bine, Star? Mîine la unsprezece la Cafeneaua Arătoasă?

„Ne vedem ca să stabilim o întîlnire adevărată, în sfîrşit!" mi-am spus.

Aş fi vrut ca viaţa să încetinească puţin. Voiam ca dimineaţa aceea să dureze o veşnicie. Parcă visam. Eram chiar eu, atît de calmă şi de naturală, explicînd mamei că mă trezisem devreme pentru că trebuia să văd pe cineva la serviciu, cineva care mă văzuse în autobuz şi mă invitase în oraş? (Cu siguranţă eram eu, ieşind repede pe uşa din faţă înainte ca ea să apuce să respire pentru a cere detalii.) Eram eu, M Peek, urcînd în autobuz să-l întîlnesc pe Străinul Chipeş care nu mai avea să fie străin? Eram eu, mergînd pe stradă către magazinul de articole sportive? Eram eu cea care ţipa în mobil la Lizzie cînd a sunat să vadă ce decisesem să îmbrac?

Eram eu, *moi*, ezitînd în uşă, îndrăznind cu greu să intru? Mai bine aştept, pînă la şi cinci, la şi zece, nu trebuie să par prea dornică.

O, nu, uneia dintre unghiile Morello Cherries i-a sărit lacul. Sper că Craig nu scapă ceva şi se apleacă să o vadă.

Nu-l vedeam. Frumosul blond Craig. Nu-l vedeam nicăieri.

Sigur, avea să mă vadă el şi să vină la mine?

– Scuzaţi-mă, i-am spus tipului şaten de la tejghea. Este Craig astăzi?

Se uită nedumerit.

– Da, spuse el. Eu sînt Craig. Tu cine eşti?

grabă înspre Cafeneaua Arătoasă

Am mormăit:

– Identitate greşită, îmi pare rău, greşeală, şi m-am repezit înspre Cafeneaua Arătoasă.

Trebuie să fi crezut că sînt nebună, dar cum îi puteam spune întreaga poveste? Am încetinit. Îl mai văzusem pe acel Craig înainte, dar nu-mi dădeam seama unde. Şi lucrul cel mai groaznic era că şi el părea dezamăgit.

Lizzie era machiată puternic.

– Lizzie, eşti atît de gata de flirt! am strigat eu. Credeam că Adevăratul Steve ţi-a frînt inima.

– A făcut-o, a spus ea. Asta a fost marţi. Azi e sîmbătă. Unde este Star? S-a pierdut iar? A mai fost aici de cîteva ori.

– I-am desenat o hartă de data asta. O hartă simplă cu centrul oraşului şi am pus săgeţi turcoaz drăguţe pe străzile pe care trebuie s-o ia, scriind pe ele: „STAR O IA PE AICI“.

Star nu se pricepe la indicaţii, dar o secundă mai tîrziu a apărut în uşă, uitîndu-se de jur împrejur după noi şi Lizzie şi cu mine ne-am ridicat şi am strigat. A venit spre noi, strigînd:

– De data asta aproape că m-am descurcat singură! A trebuit să întreb doar o dată.

– Pe cine ai întrebat? spuse Lizzie consternată.

– A, pe un bărbat drăguţ, în staţie. Mi-a zis că mă însoţeşte pînă aici dacă vreau.

Lizzie îşi ascunse faţa în mîini şi spuse:

– Star. Nu mai întreba bărbaţi drăguţi. Te rog. Aşază-te.

Cafeneaua Arătoasă era plină. Majoritatea clienţilor erau femei. Se cînta, întotdeauna este muzică în cafenea. Dacă închizi ochii, nu-ţi dai seama dacă eşti la un meci de fotbal sau la operă. Nu eşti nici într-o parte, nici în cealaltă. Eşti la Cafeneaua Arătoasă. Poţi asculta *Nessun Dorma*, *O Sole Mio*, *Jailhouse Rock*, *Chicago you wonderful old man's town*. Ştiţi despre ce vorbesc.

– Deci spune-mi ce s-a întîmplat cu frumosul Craig, M., mă rugă Star.

Am respirat adînc. Trebuia să le spun.

– Nu era Craig. A fost o încurcătură. La magazinul sport. El nu era el şi eu nu eram eu. Nici unul din noi nu-l căuta pe celălalt. El nu era Craig cel pe care-l voiam eu şi nu ştiu pe cine credea el că întîlneşte, dar nu eram eu.

– Vai, dragă, îmi pare rău, spuse Star. Ascultă ariile astea frumoase, M. Lasă-te în voia muzicii. Muzica ajută la vindecare, nu-i aşa?

– Nu la fel de mult ca shake-ul de ciocolată, am spus.

Totuşi, ariile deosebite sau ce erau ele au ajutat. Atîtea sentimente şi atîtea pasiuni pulsînd! Taţii şi verii, şi unchii arătoşi aveau voce bună în acea sîmbătă, amestecînd cappuccino şi făcînd expresso. Le ascultam vocile emoţionante, baritonale şi le priveam şuviţele de păr negru ca miezul nopţii.

Apoi urmă Marele Roberto. El era ceva deosebit.

note cu privire la Marele Roberto, Mare-Maestru-al-Tiramisu

Prima dată l-am zărit pe Marele Roberto prin raftul cu mozzarella şi chifle cu roşii. I-am văzut părul. Avea nişte valuri de un albastru argintiu. Oare apelase, ca acei preşedinţi americani în vîrstă, la conţinutul unei cutii de vopsea? Cine poate spune?!

Marele Roberto stătea mereu în spatele tejghelei, tăind. Tăia brînză şi roşii, şi legume verzi. Le punea în chifle crocante (din acelea bune, cu seminţe de susan pe deasupra). Rădea ciocolată şi sfărîma biscuiţii aceia cu migdale, şi scotea

lichior, şi spărgea cîteva ouă, şi amesteca lucruri cremoase în mixer şi, mmm, ce frumos mirosea, şi le turna în tăvi pe care un arătos mai tînăr le punea în congelator, pentru că altfel nu cred că rămîneau la fel de bune.

– Ăla e tiramisu, acolo în tăvi, spuse Lizzie autoritar.

– Lizzie, ştiu despre tiramisu, am căscat eu. Are ciocolată în el.

Cîteodată Marele Roberto începea să cînte, cu voce înaltă, fără să improvizeze. Era un şoc dacă se întîmpla să te afli chiar lîngă tejghea. Se putea întîmpla să mănînci o chiflă cu ouă şi maioneză, şi deodată un scîrţîit italian ce deranja urechile îţi împrăştia visele.

ochi de culoarea cafelei

Singurul care nu prea cînta era cel de care era interesată Lizzie, un arătos tînăr. Era brunet şi ochii îi erau adînci, întunecaţi precum cafeaua neagră. Nu trebuia să cînte pentru a atrage atenţia.

Lizzie şopti:

– Voi fi aici să servesc un cappuccino mare, în fiecare dimineaţă a vieţii mele.

Îl privi agale, de sub genele ei date cu mascara.

Arătosul veni către noi tot un zîmbet şi aşeză o farfurie cu marginea aurie în faţa lui Lizzie. Pe ea

erau trei biscuiţi amaretti, împachetaţi în hîrtie roz. Fără a-şi lua ochii de la el, Lizzie desfăcu biscuiţii şi îi băgă în gură. Arătosul se întoarse săltăreţ înspre tejghea.

– Mulţumesc, Lizzie, am spus eu. Erau trei biscuiţi. Şi noi sîntem trei.

– Ţie nu-ţi plac migdalele, M, iar amaretti au lichior de migdale, spuse ea cu gura plină.

Avea dreptate. Migdala este singurul aliment care nu-mi place.

– Mie, da, spuse Star. Mie îmi plac migdalele.

Supărată, Lizzie ridică hîrtia şi o scutură în palma lui Star. Eu aşteptam shake-ul cu lapte, simţindu-mă tristă şi plină de regrete. Doar cînd aveam vreo cinci ani şi setul meu fermecat de Crăciun, cu aripi şi baghetă, nu a vrut să transforme un săpun în ciocolată am mai fost atît de dezamăgită.

– Cum îl voi cunoaşte? m-am plîns eu. Se uită după mine dimineaţa, ştiu că aşa face.

– S-ar putea să nu te vadă prea bine de pe trotuar. Poate că nu ştie cum arăţi.

– Mersi, Lizzie!

– Bineînţeles că te vede şi crede că arăţi grozav! strigă Star, punînd mîna pe umărul meu. De aceea te-a contactat. A fost doar o neînţelegere. Craig este un nume foarte popular, dacă stai să te gîndeşti. Poate că sînt mulţi.

Chelnerul îmi aduse un pahar mare de shake cu lapte. L-am băut pe tot odată, cu paiul. M-am simţit mai calmă şi cu mai puţine regrete.

– Star, am spus eu, cu grijă, tu te simţi bine acum?

– Da, spuse ea, privindu-mă în ochi.

Arăta mai bine în dimineaţa aceea.

Am mai căutat un rest în pahar şi am sorbit cu putere. Gata! Nici Basil nu putea recupera mai mult. Am spus:

– Dodo şi Cath s-au purtat urît cu tine ieri, Star. Se întîmplă ceva cu Dodo în momentul de faţă, se poartă ciudat de tot.

– Of, suspină Star, zîmbind uşor. Presupun că şi eu sînt ciudată. Nu mă pricep la oameni. Voi două vă descurcaţi atît de bine! Ţie nu ţi-e teamă de nimeni, Lizzie. Lizzie cu inimă de leu! Şi tu, M, tu eşti curajoasă, vreau să spun, Jono te necăjeşte mereu, dar tu nu bagi în seamă. Trage cu săgeţi, dar ele cad. Amîndouă păreţi atît de sigure pe voi! Ştiţi, precum copacii care se leagănă în vînt, dar nu se rup. Eu nu simt că aş avea rădăcini cum trebuie. Sună aiurea lucrul ăsta?

– Sună... ăăă... diferit, Star, dar cred că înţeleg, am spus, deşi mă făcuse să par atît de detaşată în legătură cu Ignoratul şi nu sînt. Star, tu ai o mamă şi un tată...

– Da... numai că nu prea ştiu cum ar trebui să fiu. Toată lumea crede că ar trebui să înfloresc cu tata şi noua familie, dar mă simt mică şi insignifiantă. Mă simt prea pe cont propriu. Dădu din umeri. Probabil e o prostie.

– Nu, nu este. Toată lumea e pe cont propriu, iar tu eşti doar tu.

Nu ştiam exact ce să spun. Dacă e pe cont propriu sau, pur şi simplu, singură. Aşa că mi-am pus braţul în jurul ei şi i-am spus:

– Eşti diferită de multă lume, Star. Şi ăsta e un lucru bun!

– Hai să fim cu toţii diferiţi de Cath Ratcliffe, VĂ ROG! spuse Lizzie cu mîna la spînceană.

– Ne aşteaptă vremuri bune. Anul ăsta va fi nemaipomenit! Îh! Parcă a vorbit mama. V-aţi hotărît ce materii alegeţi?

A ezitat, destul cît să observ eu. Apoi a spus:

– Istoria, engleza, spaniola, poate psihologia. Poate dreptul. Dar tu, M?

– Eu nu ştiu! Nu ştiu la ce sînt bună. Voi alege orice îmi va asigura o notă bună. Sau poate că voi renunţa cînd voi pica la toate. Vai, Star, ştii că tu vei merge la universitate şi vei fi mereu deşteaptă! Îţi cunoşti viitorul. Eşti atît de norocoasă!

Star se mulţumi să dea din umeri. Mai tîrziu, în acea vară, mi-am adus aminte de ce îi spusesem şi m-am simţit ca o trădătoare.

Tuturor fetelor drăguțe le plac prăjiturile cu lămîie

– Îmi voi lua o slujbă, strigă Lizzie, care nu prea ne ascultase. Uite! Ochii îi erau aţintiţi pe un anunţ: „SE CAUTĂ PERSOANĂ PART-TIME PENTRU WEEKEND“.

– Gîndiţi-vă, doar, Arătosul toată ziua! spuse. Hei, voi două, am putea lucra toate aici! Ar fi grozav, nu-i aşa?

– Lizzie, nu au nevoie de trei persoane. Vor doar una, am spus.

– Iar eu lucrez la fiecare două sîmbete la ceainărie, spuse Star. Mi-e mai bine cu doamnele mai în vîrstă şi cu prăjiturile. Nu cred că aş putea face faţă cîntatului şi pantalonilor de aici. Şi e plăcut să am cîte o sîmbătă liberă şi să-mi pierd timpul cu voi două.

– Da, nu ne întîlnim prea des, am spus eu. Vă spun eu cum facem! La mine acasă. Diseară. Prăjitura cu ciocolată de la ora 11?

– Voi fi acolo, spuse Lizzie.

– N-aş rata-o pentru nimic în lume, strigă Star.

Un alt arătos apăru şi ne aruncă un zîmbet care putea topi şi o inimă de gheaţă. Aproape că o topi

pe-a mea, iar eu prefer blonzii! În mijlocul mesei, chiar lîngă singura garoafă ce stătea în vaza de argint ca un candelabru, puse un coşuleţ plin cu prăjituri. Erau micuţe, cu sirop de lămîie pe deasupra.

– Tuturor fetelor drăguţe le plac prăjiturile cu lămîie, şopti el.

Asta ar fi trebuit să fie cusut pe un şervet şi atîrnat pe perete. Citate din *Înţelepciunile Arătoşilor*:

Tuturor fetelor drăguţe le plac
prăjiturile cu lămîie

În orice caz, acestor trei fete le plăceau.

Am dat o raită prin magazine să vedem dacă apăruse ceva nou şi ca lumea. Am verificat geaca neagră superbă la care mă uitam în fiecare săptămînă. (Şi încă mă uit la ea. Mama nu vrea să mi-o cumpere. Este foarte rea. Spune că o sută de lire înseamnă foarte mult, dar ce contează banii! Generaţia ei este atît de materialistă!)

Star şopti:

– Hei, credeţi că mi-ar sta bine cu ăştia? Am banii de la ceainărie.

Ne arătă o pereche de pantaloni turcoaz.

Lizzie căuta prin standul de pantaloni precum Basil după o albină. Scoase o pereche şi spuse:

– Ăştia ţi-ar veni, fată enervant de slabă. Hai, încearcă-i!

Arăta fantastic! Star este slabă, da, dar are o talie ca o viespe şi abdomenul ei este plat.

– Perfect, Star! spuse Lizzie.

– Ia-ţi şi o bluză, i-am spus.

Şi-a luat una în aceeaşi nuanţă de turcoaz. Se lumină deodată! În ultima vreme era palidă ca muştarul, dar în turcoaz şi fericită, era o dulceaţă. Îşi luă şi nişte cercei-butoni mici, albastru cu argintiu.

– Cîh! strigă Lizzie, fluturîndu-şi mîna în faţa nasului. Magazinele încep să miroasă deja în iunie.

– Nu e din cauza magazinelor, spuse Star. Sînt subsuorile. Creează o atmosferă încărcată, impenetrabilă, nu-i aşa?

– Impene... cum? Star, eşti ciudată! am spus. Hai să ieşim de-aici. Ştiu! Hai să mergem în parc.

parcul cu îngheţată

Nu mai fusesem de mult timp în parc.

Cînd eram mică mergeam tot timpul şi apoi, cînd am crescut, a trebuit să merg cu surorile mele. Odată, Sophie a împins caruselul prea tare şi Sarah nu s-a putut urca, apoi Sarah a încercat să o tragă pe Sophie de pe leagăn... sau a fost invers? Au ţipat una la cealaltă mult timp, s-au repezit una la alta, iar lumea se uita şi dădea din cap. N-am mai fost după aceea niciodată.

Era la distanţă de două staţii de autobuz.

Am alergat înspre leagăne cu mîinile la spate, ca avioanele Concorde. Lizzie şi Star nu ţipă precum surorile mele şi toate trei am reuşit să ne urcăm într-un leagăn, Star aşezată, iar Lizzie şi cu mine într-un picior, ca berzele, cu un picior pe scaun, ţinîndu-ne de funie.

– Ups! spuse Lizzie, uite că vine un gardian al parcului. Oare o să ne creadă că avem doisprezece ani?

Am făcut cu mîna şi am zîmbit gardianului care venea înspre noi, dar expresia feţei nu i s-a schimbat, aşa că am ştiut că nu-i a bună, aşa că ne-am dat jos şi ne-am îndepărtat.

– Hei! Priviţi acolo, spuse Lizzie.

Un rînd de scaune cu spătar era în faţa chioşcului în care cîntă orchestra. Lîngă el era un căruţ vechi.

– Hai, fetelor! strigă Lizzie, aşa că ne-am dus într-acolo.

Pram Gran stătea pe un scaun, cu picioarele cam depărtate, mîncînd îngheţată. Era ceva pe scaunul de lîngă ea. În păturică am văzut cîinele ei maro cu alb, cu blana cîrlionţată, mult mai bătrîn decît Basil. Nu avea picioarele din spate.

Dădu din coadă, frecîndu-se de păturică.

– Ce căţel drăguţ! Cum îl cheamă? întrebă Star.

– Trotter, spuse Pram Gran. Întinse îngheţata către cîine, care linse ca şi cum ar fi primit îngheţată în fiecare zi din viaţa lui.

Poate că primea.

– Îi păstrez fulgii de ciocolată de la sfîrşit, spuse Pram Gran.

M-am gîndit că nu are plasa de păr. Părul îi era răvăşit, ca paiele lui Worzel Gummidge. Credeam că are bucle strînse sub plasa aceea roz de păr, dar ea avea o claie în cap. O femeie sălbatică, sălbatică.

– Nu aţi putea să-i luaţi nişte rotiţe din acelea pentru spate? întrebă Star. Astfel ar putea alerga cu picioarele din faţă.

– Am încercat, dar îi place mai mult cu căruţul, spuse Pram Gran. Îi e şi mai cald aşa.

– Îl aduceţi aici în fiecare zi, atunci? am întrebat.

– A, nu! Ne place varietatea, lui Trotter şi mie. Ne plictiseşte rutina. Se presupune că-ţi place rutina cînd îmbătrîneşti, dar nouă nu. Mergem la piaţă, în magazine, peste tot. Venim aici doar sîmbăta şi duminica. Pentru muzică. Lui Trotter îi place. Preferaţii lui sînt Verdi şi Puccini.

– Ar trebui să mergeţi la cafeneaua aceea din centru, am spus. Bărbaţii de acolo cîntă mereu chestii din astea.

– Nu cred că le-ar plăcea cîinele meu în cafeneaua lor, spuse ea. Mă restricţionează în multe locuri. Dar merită. E atît de mic, dar o companie atît de plăcută!

Ne zîmbi şi am gîndit că a fost frumoasă, cu cîteva decenii în urmă. Ochii îi sînt albaştri. A spus:

– Ştiu că voi, tinerii, mă credeţi nebună.

– Ba nu! am strigat noi, prea repede.

Spuse:

– E în regulă. Vedeţi, sînt singură. Trotter e viaţa mea acum.

– Nu aveţi copii? am întrebat, dîndu-mi seama prea tîrziu că poate nu aveam dreptul să mă bag.

– Nu, a spus Pram Gran. Am fost căsătorită şi am fost amîndoi foarte fericiţi. N-am vrut niciodată copii.

Am dat din cap înţelegătoare, avînd în minte imaginea certăreţelor Sophie şi Sarah.

Pram spuse:

– Soţul meu a murit subit. Aşa că am mers la adăpostul pentru cîini şi acolo l-am găsit pe Trotter.

– Trebuie să fi fost ziua lui norocoasă, spuse Star.

Se pricepe de fiecare dată să spună ce trebuie. Trotter dădu din coadă. Era chiar drăguţ, dar eu îl preferam pe Basil.

fără fulgi

O muzică plăcută, magică, se auzea în parc.

– Eu vreau o îngheţată! strigă Lizzie.

– Ce, chiar după tot ce aţi mîncat la arătoşi? am spus eu.

– Dar e o zi specială, spuse ea. Sîntem toate trei în parc şi urmează seara de sîmbătă la M!

Avea dreptate, atîta dreptate! Am dansat puţin, în felul nostru, cu îngheţatele ţinute sus, în semn de sărbătoare.

– Ştiţi, nu cred că aici cîntă orchestra sîmbăta, se încruntă Star. Cred că Pram Gran se înşală. Cred că orchestra cîntă duminica. Ştiu, le las fulgii de ciocolată în schimb.

Şi se duse înapoi către scaune. Îi întinse fulgii de ciocolată căţelului, să îi mănînce. Era destul de rafinat, întorcîndu-şi capul dintr-o parte în alta.

Basil ar fi luat-o dintr-odată.

– E nebună, spuse Lizzie.

– Care dintre ele? am spus.

războiul ciocolatei

Cînd am ajuns înapoi acasă, am făcut curat în camera mea. Arăta nemaipomenit. De-a lungul pereţilor nu mai erau aruncate tot felul de lucruri. Apoi m-am dus în bucătărie, să verific rezerva de ciocolată pentru prăjituri. Ghiciţi!

– Sophie! Sarah! Cine mi-a mîncat ciocolata? am ţipat.

Erau în camera de zi, la jumătate de metru de televizor. Sophie înregistrase emisiunea *Boli Jenante*. Un

bărbat ţinea în mînă o sticlă mare cu un lichid agitîndu-se pe fundul ei.

– Unde este? am strigat.

Se întoarseră spre mine. Sarah avea vîrful limbii în nară. Este lucrul pe care îl face cel mai bine. Sophie s-a repezit să oprească videoul. A băgat ceva în buzunar.

– Ai ciocolată acolo, Sophie? am întrebat, amenințătoare.

A scos ce avea în buzunar şi a pus pe televizor. Pe dată, Sarah a protestat:

– Dragonul meu! E al meu!

– Da, ei bine, tu nu-ţi iubeşti dragonul argintiu, strigă Sophie. Ţi l-am dat de Crăciun şi tu nu faci decît să-l arunci întruna pe jos. I-ai spart solzii şi i-ai rănit coada, uite!

– E al meu! Al meu! ţipă Sarah şi se duse spre Sophie, gata de luptă.

– Ştiu că e al tău, *proasto,* pentru că eu ţi l-am dat, dar mai bine n-o făceam, pentru că nu-l iubeşti cum trebuie! strigă Sophie.

– Sophie, ţine minte, ea e mai mică, am spus, gîndindu-mă că am mai auzit asta înainte. Lasă-i ei dragonul.

– I-l las, spuse ea. Apoi îşi dădu ochii peste cap. Astfel nu mă putea vedea şi credea că e invizibilă. Sophie e ciudată.

– Ştii ceva despre ciocolată? am mîrîit.

– Basil? încercă ea.

– Nu, Sophie. Ştim amîndouă că Basil nu poate lua un scaun, pe care să se urce ca să ajungă la dulap. Lui Basil îi place usturoiul, nu ciocolata.

– Nu numai ţie îţi place ciocolata, Emma, spuse mama din uşă.

– Dar sînt singura care face prăjitură cu ciocolată!

– Şi apoi o mănînci pe toată cît noi dormim! se plînse Sophie.

– Şi voi mîncaţi toată prăjitura cu brînză şi stafide, şi mi-o lăsaţi mie pe cea cu căpşuni, am răspuns. Trebuie să mă sacrific doar pentru că sînt cea mai mare.

Mama oftă ca de obicei, spunînd:

– Ce familie am!

A cui era vina?

Se duse la poşetă şi scoase portofelul.

– Poftim, spuse ea.

Aşa că Basil şi cu mine am plecat spre Bottom Bob.

Şi ghiciţi pe cine am văzut!

ei bine, e...

Lîngă magazinul lui Bob era parcată o maşină imensă. Era roz cu argintiu. Avea aripi. Nu aripi adevărate ca ale unui avion sau ale unei păsări, mă

refer la acele aripi de metal ce ies din partea din spate. Oamenii treceau pe lîngă ea foarte încet, pretinzînd că nu se holbează, pentru că sînt, vai, foarte politicoşi şi respectabili în cartierul nostru, dar în realitate sînt foarte băgăcioşi şi şireţi.

Un bărbat mormăia ceva despre cum era parcată, pentru că maşina imensă ocupase două locuri.

Basil se repezi spre maşină, aproape spînzurîndu-se cu lesa, şi udă satisfăcut roata. Basil trebuie să marcheze de şaisprezece sau optsprezece ori la o plimbare, ca să sperie rivalii pentru că... nu sînt sigură. Sindromul cîinelui mic, probabil.

Am legat lesa de stîlpul pentru cîini, din faţa magazinului. Lui Basil nu i-a plăcut asta niciodată. Credea că stîlpul era pentru alţi cîini mai puţin importanţi. Schelălăi ca să mă înduplece şi ca o trompeţică din acelea de la petrecerile copiilor.

Am intrat în grabă la Bob şi am căutat ciocolata. Trei batoane ajung pentru o prăjitură ca lumea.

Clienţii lui Bob îşi întorceau capetele către un sunet ciudat. Basil încetase schelălăiala şi acum lătra, disperat că a fost neglijat şi legat de stîlp.

M-am întors pentru alte două batoane – nu poţi fi niciodată prea grijulie. Dacă surorile mele le găsesc din nou? În final am cumpărat opt în total şi un baton mai mic, în caz că mă simţeam slăbită în drum spre casă. Mineralele şi celelalte chestii scad cînd ai şaisprezece ani, eşti răvăşită de stres şi de

probleme menstruale, şi mai ai şi examene oribile, iar ciocolata este o sursă importantă de fier.

Apoi l-am văzut pe patron pentru prima dată. Era în spatele casei. Ştiam că era el, deoarece una dintre doamnele care servea acolo a strigat:

– Mai aveţi nevoie de mărunţiş, domnule Bob?

„Domnul Bob!"

– Nu, mulţumesc, Denise, spuse el.

Punea alimente într-un cărucior. Mîncare semipreparată pentru o persoană, n-am putut să nu o observ, caserole cu miel şi broaşte solitare, pui cu curry şi budinci pe care le poţi încălzi la microunde... Sînt curioasă de fel, mă interesează ce se petrece în jurul meu. Oare mi-aş putea găsi o S-L-U-J-B-Ă în care să-mi pot folosi curiozitatea? Detectiv particular pentru cei bogaţi şi vestiţi? Reporter pentru o revistă scumpă?

Jono Watkins spune că sînt cea mai băgăcioasă fată pe care o cunoaşte, dar el nu are bun-gust sau respect, nici înţelepciune, nici S&S, iar judecăţii lui îi lipseşte cu adevărat... judecata.

Mă întrebam dacă vreo doamnă Bob îl aştepta acasă în acea după-amiază de sîmbătă. Mi-am îngustat ochii ca să nu observe că mă uit, şi vă pot spune că domnul Bob are o mulţime de inele de aur, dar nu pe inelar. Cu cine l-am putea cupla? Pram Gram a trecut cu căruţul ei prin gîndurile mele...

Clămpăni – am spus „clămpăni“ pentru că purta cizme de cowboy cu vîrful ascuţit – pînă la uşă şi lăsă căruciorul acolo, pentru mai tîrziu, probabil.

Apoi se întoarse, zîmbi – clic – şi bătu batoanele mele în casă. Aveam banii pregătiţi, oricum. Ştiu cum e viaţa, ştiu preţul unui baton de ciocolată de calitate.

Şi domnul Bob ştia. A numărat cu mare atenţie banii mei, pînă la ultimul penny şi nu ştiu de ce, pentru că domnul Bob avea aur din cap pînă în picioare. În afară de acele inele, avea un lanţ gros la gît şi un ceas de aur. Ei bine, trebuie să recunosc că-l vedeam numai pînă la bust din cauza tejghelei, dar cred că era plin de aur.

Şi vă mai spun ceva. Partea de sus a lui Bob nu era a lui. Părul acela nu crescuse din capul lui. Era gros ca preşul şi strălucea ciudat de nenatural. Domnul Bob îl cumpărase.

Ei bine...!

Basil urcă pe scara socială

Cînd l-am eliberat pe Basil de la stîlpul cîinilor a sărit pe mine ca şi cum l-aş fi salvat de la laboratorul de testare pe animale. Am plecat.

Am oprit să desfac ciocolata. Deodată am simţit cum lesa se întăreşte şi începe să vibreze.

De asta mama îi amenință mereu biluțele lui Basil! Vai, ce rușine, ce jenant, PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

Măcar dacă ar fi fost o cățea! Dar era încleștat de piciorul unei femei, imaginîndu-și că e cățeaua visurilor lui. Și, cel mai rău, picioarele lui Basil erau încleștate în jurul Femeii-Șef!

Ea tot dădea din picior, încercînd să scape de el. Dar Basil este un cîine hotărît.

Nu voia să dea drumul.

De ce a trebuit să fie Femeia-Șef? Nu știa Basil ce strălucitoare era ea? Sigur, cîinii caută alte lucruri cînd vine vorba de dragoste, blană groasă și nasuri umede sau mirosuri, nu apă de toaletă Nina Ricci și țesături.

Și de ce Femeia-Șef atrage mereu dezastre? A fost lovită de Băiatul-cu-Tuba și acum piciorul îi era aranjat de Cîinele-Mic. Am încercat să mă uit în altă parte cînd îl trăgeam pe Basil de pe piciorul ei. Pantaloni din țesătură de culoarea untului. Ei bine, fuseseră așa cu un minut mai devreme. Problema este că Basil este un magnet pentru noroi.

– Îmi pare rău! Sincer. E mic, am mormăit, întrebîndu-mă dacă mă recunoaște fără uniformă. S-a aplecat să se scuture de noroi și de blană de pe pantaloni. Spuse:

– Cred că e cam confuz cățelul tău. Ar trebui să-l iei deoparte și să stai de vorbă cu el.

Mai tîrziu mi-am dat seama că ea încerca să mă facă să mă simt mai bine, glumind. În acel moment eram de două ori mai roşie decît sosul Szechuan, ducîndu-l pe Basil acasă.

Prin cartier

voce rece, calmă

Cam la o oră după ce am ajuns acasă, Sarah a venit să-mi spună că mă sunase cineva.

– Nu era o fată, spuse ea.

– Atunci cine era? m-am mirat eu. N-ai cerut numele sau numărul de telefon? Nu eşti bună de secretară.

Dădu din umeri şi se făcu mică.

– Lasă-mă să verific numărul, am strigat, dînd-o deoparte. Mă urmări pînă la telefon şi privi cum formez 1471. Nu am recunoscut numărul care a apărut, dar era local. Am murmurat numărul de cîteva ori şi Sarah a spus, vrînd să ajute:

– A, asta e prietena mea Jane. A sunat să mă invite la înot. După telefonul pentru tine, Emma, atunci nu ştiu cine a fost.

Surorile astea! Cine are nevoie de ele?

Am făcut o recapitulare la istorie, cu o mică parte din creier. Îmi place istoria. Am studiat Irlanda de Nord. Am făcut istoria medicinei. Îmi place şi asta (deşi nu vrei întotdeauna să ştii ce le-au făcut oamenilor, mai ales fără anestezie). În cartea mea era un desen cu „Părintele medicinei“, Hipocrat. Era cam ca Sean Connery, ştiţi, scoţianul acela în vîrstă care a fost James Bond. El este un Robbie Williams pentru bunicile noastre.

Telefonul sună din nou. Am auzit-o pe Sarah spunînd:

– Mama te roagă să dispari de pe faţa pămîntului, nu avem nevoie de vulgarităţile dumitale, mulţumim. La revedere!

Cîteva minute mai tîrziu, sună din nou. I-am luat-o înainte, de data asta. O voce rece, calmă...

Ghiciţi cine era?

– Bună, iubito! Sînt Jono! strigă el, cît se poate de vesel. Nu avea nici un drept să fie vesel. Dau o petrecere. Diseară. Puteţi veni toate? Tu şi fetele?

– E cam din scurt, Jono!

– De-abia am hotărît, spuse. Scap de bătrîni ca să văd un film. Nimic de speriat sau explicit sexual. Nu vreau să produc boli de inimă. Petrecerea este pe strada Tasmania, la numărul 22. Veniţi pe la

nouă. Aduceţi de băut. Am eu grijă de mîncare. E aleasă. Pa!

A închis.

petrecere petrecere

– Bineînţeles că vin, strigă Lizzie. Sînt o adevărată petrecăreaţă!

– Ei, da, vin dacă mergeţi voi două, spuse Star, în dubiu.

(A trebuit să le sun să le avertizez, vedeţi, ca să-şi poată aduce haine de schimb şi farduri.)

Între timp m-am concentrat la unghiile de la degetele de la picioare, ce reprezentau Calea Lactee şi cerul nocturn, cu cît se poate de multe luni şi constelaţii.

N-am reuşit să le pun pe toate. Dacă te uitai la ambele picioare obţineai efectul maxim, aşa că trebuia să le ţin apropiate.

Star şi Lizzie au ajuns repede pentru pregătirile de petrecere.

– Ne spălăm pe cap şi apoi ne aranjăm, strigă Lizzie, trecînd peste mine şi urcînd scările.

Cu mult autocontrol, am reuşit să nu folosesc nici un şampon ciudat de-al mamei. Era pentru păr albit, totuşi. M-am gîndit că, dacă ceva merge prost pe tărîmul părului, n-am de gînd să-l las pe Jono Watkins să vadă primul.

Ne-am spălat pe cap una pe alta şi am dat părul cu balsam, l-am aranjat şi l-am stors. Am încercat şi pe Basil, dar a fugit de uscătorul de păr.

Ne-am machiat una pe alta. Este grozav să fii machiată de altcineva, nu-i aşa? Chiar este o diferenţă. Îmi place să mă machiez puternic cîteodată, în special la petreceri. Poţi pretinde că eşti altcineva sau te reinventezi şi devii misterioasă.

Lizzie se machiază şi devine altcineva. Ea pune accent pe ochi. În seara asta avea un look de Cleopatra. N-am văzut niciodată atîta creion de ochi. Ochii ei semănau cu cei pictaţi de egipteni pe partea din faţă a bărcilor, pentru ca acestea să vadă pe unde navighează. Şi-a dat buzele cu luciu. Era îmbrăcată în negru din cap pînă în picioare, ca de obicei, strălucind toată, şi efectul era de profet egiptean antic, cu mobil în carcasă de leopard.

Star purta pantalonii turcoaz şi bluza, şi i-am aranjat părul astfel încît să arate ca o floare minunată, auriu cu negru.

– Ce păr grozav ai, Star, murmură Lizzie, netezind cu palma creştetul lui Star.

– S-ar putea să-l mai scurtez, spuse ea.

Nu părea să vrea să-l taie vreun pic.

– Cum vrei să-l faci? întrebă Lizzie, apăsînd încet părul săltăreţ de pe capul lui Star.

– L-aş tunde în stil bob. Lynn spune că aşa ar trebui. Acolo unde se tund ea şi copiii ei.

– Dar de ce?

– Lynn crede că e puţin afro.

Sînt eu băgăreaţă? M vine de la „a mijloci“ şi „a măslui“? Am spus:

– Nu ştiu de ce nu te lasă Lynn în pace.

– Cred că vrea să semăn mai mult cu tata şi părul mă dă puţin de gol, spuse Star. Semăn cu tata. Ochii îmi sînt ca ai lui. Mama spunea că sînt ca de onix.

Am privit în ochii ei. Erau aurii-verzui-maro. Da. Bunicul meu avea o scrumieră din onix şi era precum ochii lui Star.

– Ochii tăi au nevoi de nişte chestii, anunţă Lizzie, agitînd peria de la mascara, încît credeam că are să-i scoată ochii lui Star.

O dădu cu un fard auriu, reţinut şi subtil (pentru Lizzie). Apoi i-am presărat sclipici pe faţă astfel încît pielea ei arăta ca mierea cînd devine vîscoasă şi cristalină în borcan. Star e unică. Este diferită. Este subevaluată. Este subtilă.

Star se ridică, timidă şi drăguţă. Nu ştia ce să facă!

Aşa că se plimbă puţin, privindu-se în oglindă şi apoi spuse:

– A, am adus de ronţăit.

Se duse la geanta ei şi scutură un pachet mare în faţa noastră. Smîntînă şi ierburi.

– Ştiu că ăstea-s preferatele lui Jono, spuse ea.

– Îh! am ţipat. Gîndeşte-te la respiraţia lui după toate alea, Star!

– Şi eu am cola şi apă tonică, strigă Lizzie. Merg cu astea!

– Cu ce?

– Nu contează! spuse Lizzie, cu vocea ei.

Mi-am dat seama că nu aveam nimic pregătit să iau cu mine. Jono Watkins nu primea cu siguranţă prăjitură cu ciocolată. Poate că îi place. Am dat o raită prin dulapuri şi am găsit alune prăjite, nişte cutii cu limonadă şi nişte cutii cu amestecuri – biscuiţi, napolitane, toate în plastic. Mama le cumpărase de Crăciun. Mereu exagerează cumpărînd lucruri nepotrivite pentru petreceri, cînd oricum nu dă nici una. Prietenii ei adorm toţi pînă la opt şi jumătate. Cumpără lucruri pentru „cine ştie cînd"...

Vorbind de lup. Mama trecu de uşă, mormăind ceva despre prosoapele ude. Strigă:

– Fetelor, nu vreţi ceva de mîncare înainte de petrecere?

– Nu, am spus.

– Cred că va fi acolo, doamnă Peek, spuse Star.

– Hmm... Să fiţi cuminţi acolo, spuse mama ameninţător.

– Vom fi, vom fi! minţi Lizzie.

Mamele astea se bagă mereu.

– Nu cred că ar trebui să meargă la petrecere în timpul examenelor, strigă tata, gelos, pentru că el nu merge niciodată la vreo petrecere.

A, nu, un atac din partea ambilor părinţi! Dar, surprinzător, mama ne lua partea.

– Au nevoie de puţină distracţie, spuse ea. Examenele mai au nevoie şi de o pauză. Totuşi, Emma, ştii că tata va veni să vă ia dacă se face tîrziu sau aşa ceva!

Luminile de avertizare se aprinseseră în ochii ei. Aprinse la maximum.

– Mamă, am oftat, e doar Jono Watkins, stă după colţ, aproape.

Am observat că o mare parte din capul tatălui meu lucea în lumina puternică din hol. Vai de mine! Totuşi, putea fi mai rău, putea cumpăra o perucă gen Bob.

ținutul Jono Watkins

Pînă după colţ, aproape, este un drum foarte lung cînd eşti pe tocuri înalte. Mai ales că trebuia să o iau printre case. Trebuia să fac paşi mici, chinezeşti, ezitanţi, şi să am grijă de Calea Lactee. Dar foarte rar aveam ocazia de a purta pantofi ca lumea, din cauza şcolii.

Am trecut pe lîngă staţia de autobuz a lui Jono Watkins. Era ciudat să o vezi pustie, fără nimeni

aşteptînd. Mă întrebam dacă este diferit să aştepţi autobuzul acolo, după ce ai mers pe jos o bucată. E ciudat să gîndeşti că exista acolo fără noi. Mmmm... Profund, nu?

Casa lui Jono Watkins părea normală. Era albă, cu ceva din tipul acela Tudor-William-Shakespeare pe faţadă şi petunii la ferestre.

Uşa ne-a fost deschisă de un drac, îmbrăcat tot în negru.

Jono. Cineva îl machiase cu alb şi negru în jurul ochilor şi găsise ceva vîscos să-şi facă părul să stea în sus, ca nişte ţepi de porc mistreţ.

Presupun că el credea că arată ca un star pop, un fel de diavol heavy-metal, un fel de Eminem întîlneşte Craddle of Filth, în cimitir, cu un fierăstrău.

Ei bine, Jono Watkins, refuz să comentez!

Mîrîi:

– Uau, Star! Arăţi grozav! Lizzie, străluceşti mai tare ca niciodată!

Am aşteptat. Nimic. Mersi.

– O, Jono, haide! Ce e cu tine? am spus, uitîndu-mă fix la bluza lui zdrenţăroasă şi neagră precum cărbunele.

Zîmbetul i-a dispărut, dar timp de o secundă doar. A spus:

– Sînt hard rock, ca de obicei, iar în seara asta sînt black metal vampiric, Emma.

Sigur. Cînd se întoarse să intre, am văzut că avea un lanţ în jurul taliei şi a posteriorului. Vampirii poartă lanţuri?

Era o GRĂMADĂ de lume, majoritatea din anul nostru, cîţiva mai mici decît noi, cîţiva mari pe care nu-i cunoşteam, poate din echipa de rugby a lui Jono şi apoi toată gaşca lui de aliaţi, tipi şi tipe. Obişnuiţi, pe bune.

Vedeţi, şcoala noastră este un liceu de stat obişnuit, într-o zonă obişnuită. Vreau să spun că e un amestec. Suburbii, nu centrul oraşului sau părţi la modă. Nu sînt extreme. Vreau să spun că nu e nimeni cu care părinţii să nu dorească să te întîlneşti. Nimeni periculos. Nimeni nepotrivit. Păcat!

– Veniţi să vedeţi ce bufet am pregătit! strigă Jono Watkins, împingîndu-ne printr-o cameră întunecoasă din care se auzea vocea ţipătoare a unei femei care cînta, pînă în bucătărie.

– Ta-naa! o făcu el pe fanfaronul, dînd din braţe. Piesa mea de rezistenţă!

Pe masă, în mijloc, era un pepene verde mare înconjurat de ananaşi şi brînză pe scobitori. Mai îngrămădise o mulţime de fîşii de salată pe o farfurie enormă, cu nişte viermi purpurii împrăştiaţi pe deasupra.

– Ardei iuţi! strigă el, văzîndu-mă derutată. Şi i-am umplut!

– Cu ce? întrebă Lizzie suspicioasă.

– A, cu usturoi, peştişori dintr-o conservă veche şi nişte chestii negre ciudate pe care le-am găsit într-un borcan... Cu tot ce am găsit. Am văzut tipu' ăsta, un bucătar, la TV. Dar mă simt inovator, iar crocodilul a fost ideea mea. Drepturile de autor îmi aparţin. Este pepene. N-aţi ghici, nu-i aşa? Crocodil... Mmmmm...

Mi-am aruncat ochii prin bucătărie. Am văzut un borcan mare de castraveciori într-un lichid galben şi o halbă de bere dosită.

– În genul anilor şaizeci, Jono, am spus.

– Mă bucur că îţi place, spuse JW. Eu am făcut toate astea.

Mi-am adus aminte de munca lui Jono. În urmă cu doi ani, găteam la fiecare două vineri. Jono a făcut Extravaganţă din Peşte de Mare Adîncă şi a lăsat-o în clasă tot weekendul. Femeia de serviciu a crezut că era un cadavru. Presupun că era, într-adevăr.

Într-o săptămînă am făcut plăcinte cu brînză. Era ceva feudal. Jono a spus că familia lui era originară din Yorkshire şi că ei le numeau SKONS.

Alexandra Parker (o tipă bogată care locuieşte într-o casă imensă, cu porţi electrice şi un iaz cu crapi) (nu ştiu de ce nu merge la Şcoala de Doamne Benedean sau undeva printre bogaţi, în loc de şcoala noastră) (dar e drăguţă) oricum, a spus:

– O, nu! Sînt sc-onc-şi!

Nu mă gîndisem niciodată la asta. Ce contează numele? Trebuie doar să le tai în două şi să le mănînci cu unt. Skonii lui Jono erau chiar ai lui, după cum veţi vedea.

În meniul din seara aceasta nu erau Skoni dezgustători.

Jono avea impresia că pregătise o mîncare bestială, dar era ca un puşti făcînd un lucru *à la* Blue Peter. Avea nevoie de ajutor pe frontul mîncării. De ce nu am mîncat înainte de a veni, cum am sugerat eu?

Am spus:

– Şi ca desert, Jono?

Nu se dădea bătut.

SKONII DEZGUSTĂTORI AI LUI JONO WATKINS

(Aceasta este o rețetă de bază cu variații de nebăgat în seamă)

- **Veți avea nevoie de:**
- **225 g de făină**
- **o bucată de unt (40-50g)**
- **puțin praf de copt**
- **puțină sare**
- **ceva mai mult lapte**
- **niște stafide. Jono le-a înmuiat pe ale lui în ceva înainte...**

1. Frecați untul cu făina, sarea și praful de copt.
2. Adăugați niște lapte. Adăugați stafide dacă vă plac. Jono a adăugat și zahăr și cine știe ce altceva.
3. Întindeți aluatul pe o placă cu făină – nici prea gros, nici prea subțire.
4. Tăiați plăcințele cu un tăietor mare, dacă sînteți normali. Puneți într-o tavă unsă. Ungeți cu lapte și/sau presărați făină deasupra.
5. Dacă sînteți Jono Watkins faceți un SKON mare, presărați brînză pe marginea de sus pentru păr, faceți ochii și un rînjet mare cu stafidele (autoportret) și mîncați-o pe toată singuri.
6. Coaceți-le în cuptorul încins la 220°C timp de vreo 12 minute, pînă devin aurii deasupra. *FOLOSIȚI MĂNUȘA DE BUCĂTĂRIE.*

Mîncați-le cu gem, frișcă, miere, unt sau ciocolată.

– Uite-acolo, M! strigă el.

Pe o farfurie de carton încrețită stăteau bucăți groase, galbene și roz, de prăjitură Battenberg, cu urme mici de cremă lichidă.

– Garnisite de *moi*, Emma!

Cîtă dreptate avea.

Privind în jur, am văzut turnuri de pahare din plastic. Sticle stăteau rînduri pe masă și pe pervaz. Cumpărase cele mai ieftine lucruri de ronțăit de la supermarket, știți, acelea super ieftine subțiri și cu muștar. Făcuse sosuri. Usturoi și chili. Îhh! Sos de

roşii. Sos de salată cu bucăţi negre în el. Ceva subţire şi verde.

Jono Watkins mă studia cu gura plină, aşa că arăta ca o moluscă. Îl uram că îmi studia toate defectele. Puteam simţi roşeaţa de sos Szechuan urcîndu-mi-se în obraji. Se holba la nasul meu, gîndindu-se, probabil, la un iepuraş.

Am spus:

– Care e problema ta, Jonathan?

Îşi mai îndesă mîncare în gură, o crănţăni şi apoi împroşcă:

– N-am absolut nici o problemă, Emma. Mă gîndeam doar că arăţi foarte apetisant. Adulmecă aerul într-un mod afectat. Şi miroşi la fel de bine.

M-am holbat la el şi deodată privi în jos, uitîndu-se fix la picioarele mele. Studia Caleea Lactee strălucind pe unghiile mele de la picioare? De asta avea privirea aia de „uite că mă uit la picioarele tale"?

Sau avea un alt motiv...

cînd eram într-a șaptea eram inocentă și naivă

Cînd eram într-a şaptea, eram inocentă şi naivă. Ştiu că acest lucru este greu de crezut acum.

Am fost la o petrecere. Erau şi băieţi acolo. În primii ani de şcoală nu aveam băieţi la petreceri, dar acum se întorseseră.

Mă simţeam destul de ciudat. Nu le aveam pe cele două prietene bune ale mele atunci. Lizzie mă speria. Era atît de încrezătoare în forţele proprii, încă de atunci. O iubesc pe Lizzie, dar este ca un zid. Nu poţi trece de ea. Lizzie opune rezistenţă oricui şi asta te cam sperie cînd eşti într-a şaptea, pînă cînd îţi dai seama că şi tu eşti la fel.

Pe Star nu o prea cunoşteam – îţi ia mult timp să o cunoşti – şi nu fusese invitată nicăieri.

La petrecere voiam să mă ascund într-un colţ, dar aveam senzaţia că mă urmărea un reflector, să mă scoată în evidenţă. Eram ciudată cu totul.

Ne uitam la casete video, alese pentru noi, ca atunci cînd eşti copil. Stăteam pe marginea canapelei. Caseta s-a terminat. Toţi au plecat în bucătărie. Am rămas aşezată pe canapea. Alături, pe un scaun, era o pernă veche, scămoasă, albă şi mîncată de molii. M-am dus să o iau, dar m-a scuipat, a mîrîit la mine şi a adormit la loc. Îi puteam simţi respiraţia mirosind a peşte stricat.

Era cald. Mi-am dat jos adidaşii. Nu prea ştiam multe despre adidaşi atunci. Nu-i înţelegeam. Nu ştiam cum funcţionează.

Cu siguranţă nu ştiam cum pot mirosi.

Jono Watkins era şi el în clasă cu mine. Ghiciţi! Era de-a dreptul enervant. Era înalt chiar şi atunci, dar avea o voce caraghioasă pentru că se întrerupea. Părul îi era sălbatic şi portocaliu, îl vopsise,

aşa că arăta ca floarea-soarelui a lui Van Gogh, pe un vînt puternic. Purta boxerii traşi în sus, deasupra taliei pantalonilor; aşa făceau toţi băieţii pe atunci. Cînta întruna un cîntec, acela despre mamiferele de pe Discovery care îşi satisfăceau tot felul de nevoi.

Îh!

Oricum, Jono Watkins a venit şi el în camera aceea unde stăteam eu, la marginea canapelei, cu adidaşii daţi jos. Pisica bătrînă dormea încă pe scaun, torcînd.

Jono m-a privit, s-a uitat în altă parte şi iar la mine. Apoi şi-a făcut vînt cu mîna în faţa nasului, a făcut: „Cîh! Cîh! Război chimic aici!" şi a plecat din nou.

secrete, ruşine, umilinţă şi război chimic în anii copilăriei mele

Erau picioarele mele, nu-i aşa? Umilitor.

Vai, voiam să se deschidă pămîntul şi să mă înghită, dar nu înainte de a-mi pune adidaşii înapoi şi de a lega şireturile strîns, să menţin mirosul înăuntru.

Mi-am petrecut restul după-amiezii îngrozită că avea să spună tuturor că îmi miros picioarele (ca brînzeturile acelea oribile pe care le mănîncă tata, de culoare galben-închis, care miros ca dormitorul lui Dracula. Tata se supără dacă mama nu îi cumpără de la magazin, dar ea spune că îi este ruşine să

cumpere dacă nu merge direct acasă, pentru că te priveşte lumea şi strîmbă din nas).

Nu cred că Jono Watkins a făcut publică ştirea despre picioarele mele în după-amiaza aceea, pentru că de fiecare dată cînd l-am văzut mînca. Deşi mănîncă în disperare, nu se îngraşă, lucru demn de invidiat. Totuşi, de la acea petrecere au trecut cîţiva ani în care să spună tuturor despre ruşinea şi umilinţa mea.

Curînd, „am pierdut" acei adidaşi mirositori.

– Crezi că sînt făcută din bani! strigă mama cînd i-am spus. Cum poţi pierde o pereche de adidaşi, Emma? Unde sînt?

– Habar n-am.

Şi nu ştiu nici pînă în ziua de azi. Nu ştiu unde i-au dus oamenii aceia de la gunoi. Erau băgaţi într-o cutie goală de Cheerios şi apoi în punga neagră de gunoi. După asta, nu mai ştiu.

N-am mai pomenit de picioare, Jono Watkins şi cu mine, dar mereu mă gîndesc la faptul că este în posesia secretului meu mirositor şi mă poate face de ruşine în faţa tuturor!

pune piciorul pe prima treaptă a scării evoluţiei

Prima oră de la petrecerea lui Jono a trecut foarte greu, petrecăreţii mai mult au vorbit şi au

mîncat, au crănţănit şi au aruncat cu beţigaşe pentru cocktailuri.

Apoi atmosfera s-a animat. Feţele roiau în jurul meu. Toţi ai lui Jono erau acolo, Clanul Wot, cu politicosul Adam, care zîmbeşte mereu, strălucitorul Ashad făcînd-o pe cinicul, sperînd că toată lumea o să-i observe adidaşii noi, Dean şi Luke, Scott, care e mult prea deştept, şi Tunde, cu ochelari cu rama aurită, care îi dau un aer *serios*. Îmi sînt toţi dragi, presupun, dar sînt doar nişte *băieţei*. Nu-i cunoşteam pe Adam, Luke şi Ashad la şcoala primară.

– Este greu cînd te maturizezi devreme, i-am spus lui Lizzie. Băieţii nu reuşesc să urce mai sus de prima treaptă a scării evoluţiei.

– Ştiu, oftă ea. Mi-e aproape imposibil să mă compar cu contemporanii masculini. Nu vreau să fac judecăţi cu caracter sexual, dar par atît de zgomotoşi, nerafinaţi şi imaturi. Vai! Tunde! Taie-ne şi nouă o bucată din prăjitura aia!

Am văzut că prăjitura roz cu galben fusese pregătită mult, mult mai devreme. Toată chestia aia galbenă uleioasă se muiase în farfuria de carton şi crema se prăbuşise şi se cam separase. Am ronţăit gînditoare o bucată de ananas. Era uscată şi tare, expirată de mult. Stăteam într-un colţ, visătoare, şi mi-am dat seama că eu căutam o singură faţă – A LUI.

Netransferabile

Maimuțele

EL. Cel pe care nu-l chema Craig, pînă la urmă. Da, ştiam că nu va fi acolo la petrecere, dar lucrurile deveneau puţin ireale şi, dacă ţi se pune pata cu adevărat pe cineva, nu-ţi poţi transfera sentimentele, nu-i aşa, ca pe un bilet, doar pentru că eşti la o petrecere dată de un ciudat din clasa ta. Cath Ratcliffe a sosit, avînd un strat exagerat de gros de machiaj. Era plină de gablonţuri şi avea nişte cizme uriaşe în picioarele ei ca beţele. Sînii îi erau strînşi sub bluza neagră şi afişa un decolteu pe care nu-l mai văzuse nimeni pînă atunci. Părea că Zîna Sînilor o vizitase.

Nu-mi venea să cred! Jono Watkins se învîrtea în jurul ei, rînjind. Ce gînd grotesc... Se mascase în demon, machiaj de fiul lui Frankenstein, doar pentru ea?

Lizzie luă nişte ananas, apoi se repezi şi îi luă sticla lui Jono. Îi aruncă o privire lui Cath, ca o săgeată ascuţită slobozită către un lup. Sau era o furculiţă? Sau un glonţ de argint? Sau un beţigaş auriu?

Orice ar fi fost, nu o străpunse pe Cath.

– Mai vrei, M? întrebă Lizzie, agitînd sticla periculos.

– Nu, am spus.

Mă simţeam cam ciudat. Mi-am golit paharul în vasele petuniilor doamnei Watkins. Asta o să le înviorеze.

– Ananas pe o suliţă? E bun, are vitamina C, strigă Lizzie. Hei! Ia priveşte braţele acelea! I-am urmărit privirea. Boyd McKenna, mai mare decît noi. Faţa îi era destul de ştearsă şi un chirurg plastic de prindere la rugby îi remodelase nasul, dar restul avea forme decente.

– A căpătat nasul acela la o grămadă, spuse Lizzie ştiutoare.

Presupun că braţele arătau bine dacă îţi plăceau muşchii. Se dăduse cu ulei de corp pe ele. O viespe bîzîia pe lîngă el, plină de speranţă. Avea un tricou alb minuscul, ca să-şi arate bronzul. Maimuţică! Lizzie se strecură pînă la el să-l vrăjească. Îh!

Atmosfera devenea foarte gălăgioasă. Băieţii de la rugby ţipau şi făgeau glume proaste cu măgari. Jono Watkins se uita pofticios la Ratcliffe şi ei îi

plăcea la nebunie asta. El era adunat cu toată grămada, urlînd: „Hai!“ şi: „Bine! Nu mă zăpăci, tu“.

Traduc pentru cei care nu cunosc limbajul lui Jono Watkins: „Haideţi cu toţii. Foarte bine. Nu mă zăpăciţi, oricine aţi fi“.

Nu mi se pare cine ştie ce.

Star sorbea suc de portocale şi părea îngrozită.

– Nu cred că-mi plac petrecerile, M, spuse ea.

– La cîte ai fost pînă acum?

– La una, spuse ea. Aceasta. Nu prea sînt chemată. Şi chiar dacă sînt, nu mă pot duce pentru că mă enervează să merg singură.

– Se rezolvă, Star! Cînd sînt petreceri, mergi cu mine şi cu Lizzie, şi apoi stăm la mine acasă. Vei fi bine! Ştiu că ţi-e greu să ne chemi şi pe noi la tine. Chiar nu contează.

– Ba da, spuse ea. Mă simt prost din cauza asta.

– L-ai întrebat pe tatăl tău despre asta?

– Nu chiar.

– De ce nu?

Nu mă privi. Spuse:

– Întotdeauna vorbeşte cu altcineva.

– Dar eşti fiica lui, Star.

– N-ai cum să ştii. Nu prea semăn cu el. Rîse ciudat. Nu sînt de aceeaşi culoare cu nici unul dintre ei. Ei sînt toţi atît de albi. Orice ar însemna asta. Aseară Katy a venit şi şi-a sprijinit braţul pe masă, lîngă al meu. Al ei e alb ca laptele şi al meu are

culoarea cafelei cu lapte. Mi-a zîmbit doar, triumfînd. Nu mă ajută să mă integrez.

– Semeni cu mama ta.

– Asta n-ar fi o problemă, dar ea nu este aici şi presupun că tata nu ştia în ce se bagă cînd s-a însurat cu ea şi m-au avut pe mine. Acum cred că îi este ruşine cu mine. Pune un spaţiu între noi. Este ca un rîu care are curenţi pe care nu-i observi de pe mal. Nu-l pot traversa.

În tot timpul ăsta, Star evita să mă privească, jucîndu-se cu farfurii şi pahare din plastic.

– Dar, Star, eşti specială. Şi eşti fericită la şcoală. Nu-i aşa?

– Da... Nu părea prea sigură. Apoi se lumină. Măcar sînt observată din cînd în cînd la şcoală. Nu vreau să se termine asta. Sînt o fantomă la şcoală. O umbră pe care nu vor s-o recunoască. Ochii lor trec pe lîngă mine.

– Dar... cum o cheamă pe...? Lynn?

– Ea e ocupată. Toţi sînt foarte ocupaţi. Ştii, dacă cer sarea, ei o plimbă de la unul la altul pe masă pînă cînd ultimul o lasă acolo unde să o pot ajunge. Toţi primesc de băut cu excepţia mea. Ei cred că eu sînt diferită.

– Ei bine, eşti, Star! De asta te iubim atît de mult!

– Nu, vreau să spun că ei mă cred cu adevărat ciudată. Nu le place să vorbească cu mine. Pentru că mai degrabă citesc decît să mă uit la TV, şi...

Ceva mare se interpuse între noi, ceva cu picioare imense, strigînd:

– Hai, Star, să dansăm!

Star ezită, dînd din cap, era clar că nu voia să danseze, cu Jono sau cu ORICINE altcineva, dar el e atît de insensibil! Ieşiră din bucătărie şi intrară în camera unde era muzica dată tare.

Spun un singur lucru despre Jono Watkins – doar unul – are muzică bună.

Muzica de la petrecerile lui era bună: *Red Hot Chilli Peppers, Macy Gray, Moloko şi Moby.* Atîtea lucruri bune care încep cu M, aţi observat?

Lui Jono îi plăcea muzica dată tare. Un negru cu o voce cavernală cînta *I'm gonna work now, baby!* Cel puţin aşa suna.

Ar trebui să-l vedeţi pe Jono dansînd! Se bîţîia în jurul lui Star ca o caracatiţă uriaşă fericită, aşa că ea, lăsînd teama deoparte, chicotea şi dansa.

gata pauza

Începînd cu acel moment, a continuat tot aşa. Frînele nu mergeau.

Lizzie apăru ţinîndu-l pe Boyd McKenna de mînă. Apoi cineva spuse: „Dansezi?" chiar în urechea mea. Era un tip dintr-o clasă mai mare, care mormăie. Cred că îl cheamă Matt. Mirosea a gel de păr dulce, a bere şi a ţigară.

Am dansat lîngă Lizzie, care striga:

– Şi, după Şcoala de Teatru, scena West End. Asta e în Londra, ştii, Boyd. Apoi poate un test pentru compania cinematografică Dreamworks. Sînt o mulţime de actori cu care vreau să lucrez.

Gura lui Boyd McKenna era şi mai larg deschisă decît de obicei. Mormăi:

– Serios? Cu cine?

– Poate Cruise, poate di Caprio sau Jude Law. Mă gîndesc la ei, spuse Lizzie cu generozitate.

Am izbucnit în rîs. Mă privi în ochi cu ochii ei mari întunecaţi, provocîndu-mă. Nici o clipire, nu se înroşi deloc. Asta e Lizzie!

Ştiu adevărul şi ea ştie că îl ştiu. Poate de asta sîntem prietene atît de bune.

Dar Boyd McKenna se holba la ea cu falca atîrnîndu-i, ca unui elan îndrăgostit.

Ignoratul se duse şi dădu mai tare volumul la muzică, apoi veni la mine agitînd o sticlă.

– Nu, nu, nu! am spus.

– Hm! M nu vrea! strigă el. Tu nu vrei puşin, Lişie?

– Ba da! ţipă ea.

Cu excepţia duminicilor

înapoi la natură

Nu putea să fie trecut de miezul nopţii, nu-i aşa? M-am uitat la ceas, care era înceţoşat, dar nu-mi aminteam să-l fi udat. Era deja duminică?

M-am plimbat puţin. Scările lui Jono Watkins erau puţin inegale. Am încercat toaleta. Era deja încuiată, baia la fel. M-am uitat prin uşa unei camere, era îngrijită, cu draperii creţe şi o baie cu acel tip de bideu pentru spălarea picioarelor. Probabil era camera părinţilor, simţeam că nu pot folosi toaleta lor, nu ştiu exact de ce. Puteam aştepta...

Am văzut camera lui Jono. Îhh! Uşa era larg deschisă şi luminile erau aprinse (în cazul lui Jono se întîmplă des asta, chiar dacă nu e nimeni acasă!). Avea postere indecente cu femei cu pieptul mare.

Tuburi de deodorant şi chestii pentru păr, şi nu mai ştiu ce erau aliniate pe masă ca nişte soldăţei gata de luptă. Ei bine, pierduseră.

Aveam nevoie de ceva verde pentru sufletul meu. Aveam nevoie de frunze şi calm, dar nu la fel de mult cum aveam nevoie la toaletă. Baia principală era liberă acum, IUPII! Minunat. Pentru unele lucruri merită să aştepţi.

Scările erau cam alunecoase şi sus mirosea a fum.

Am găsit verde pentru sufletul meu. Doamna Watkins avea o seră. Era nouă şi elegantă, în casa lui Jono! Erau plante mari şi un ghiveci cu găuri, cu ierburi ieşind din el. Am trecut pe lîngă una ce mirosea a pipi de pisică. Nu-mi amintesc cum se cheamă... Doamna Watkins mai avea un set de mobilă de ratan, care-ţi lasă urme în formă de cruciuliţe roşii pe fund. Avea pernuţe strălucitoare. Mama îşi doreşte mobilă din ratan cu pernuţe, dar nu putem avea, deoarece Basil ar ronţăi picioarele şi ar face tot felul de lucruri cu pernuţele.

Dar în această seră am văzut ceva sprijinit de perete.

Chitara Ignoratului! Şi tobele lui Ashad! Aşteptînd... Observasem deja că familia Watkins avea un pian mic. Tunde cînta la pian, Beethoven, Bach, jazz şi rock, orice. El spunea că „gîdilă clapele incorecte politic“.

Pun pariu că Luke îşi adusese saxofonul. Şi mi-am adus aminte. Matt cînta la chitară bas.

Asta însemna un singur lucru.

Trupa lui Jono avea să cînte mai tîrziu.

De asta Jono avea contur de ochi de faraon mort, lanţuri atîrnînd şi buze negre.

Anul trecut băieţii îi ceruseră sfatul lui Lizzie în legătură cu numele unei trupe. Am avut nişte sugestii nemaipomenite – *Paieta, Clanul, Trupa Băieţilor Răi, Las-o baltă...* o varietate din care să aleagă. Ne-au ignorat total.

Şi-au spus *Devastare în Masă.*

M-am întors în mijlocul acţiunii. Muzica era dată la volum maxim. Nu vedeam decît pahare trecînd printre sticle şi guri, şi tot ce puteam auzi erau sunete răguşite. Matt voia să vină lîngă mine. Am crezut că vrea să-mi umple paharul.

Nu. Am avut o apropiere de groază cu nişte buze imense, pline de salivă, ca ale unui Mick Jagger bătrîn, cu implant. Ce coşmar scîrbos! Era ca şi cum aş fi fost atinsă de un peşte de pe fundul oceanului, într-o emisiune de-a lui David Attenborough.

Am ieşit de-acolo în viteză. Am găsit-o pe Star în bucătărie, făcînd ordine cu sticlele goale şi paharele strivite, şi resturile de mîncare, adunîndu-le în cutii goale.

Spuse:

– Ştii, M, aş vrea să plec acum. Îmi poţi împrumuta cheia ta?

Ignoratul trecu pe lîngă mine împingîndu-mă. O ducea – vai, Doamne! – o ducea pe Ratchild de mînă. Ea îmi aruncă o privire tîmpă, ca un vampir la masă.

Lizzie se duse la masă şi mai luă nişte felii de ananas, din crocodil.

– Îţi plac, Lizzie? strigă Ignoratul. Cred că voi fi bucătar la TV. Se cîştigă bine, ştii. Voi fi urmărit pregătind de mîncare în mijlocul vieţii mele interesante şi aglomerate, pe terenul de rugby, în bucătărie, cu colegii şi fetiţele uitîndu-se la mine.

– Sper că gusturile tale în ceea ce priveşte mîncarea sînt mai bune decît în ceea ce priveşte femeile, i-o trînti Lizzie.

Tăcere.

Apoi am spus hotărîtă:

– Lizzie, noi plecăm. Mie şi lui Star ne-a ajuns şi cred că şi ţie!

– O-hoo! şuieră ea. M, şefa!

– Stai să dau astea deoparte din cale, spuse Star cu sticle sub braţ. Apăsă pe clanţa unei uşi. Nimic. Se împinse în ea, dar Star e puţin neîndemînatică, aşa că am spus:

– Probabil că împingi în partea greşită. Stai, lasă-mă pe...

– E încuiată, se încruntă ea. Cred că e camera de serviciu.

Apoi uşa se deschise de dinăuntru.

– Vai, îmi pare rău, spuse Star. O pereche de mîini se întinse după sticle.

Trebuia să mă uit.

Domnul şi doamna Watkins erau pitiţi în camera de serviciu. Ei bine, trebuie să fi fost domnul şi doamna Watkins, doar dacă Jono n-o închiriase vreunui alt cuplu în vîrstă. Aveau televizor şi DVD-player. Se auzeau cîntece. Cu triluri. Am zărit o tavă şi ceşti, un ceainic şi un pachet de biscuiţi. (Erau Hobnob. Şi mie îmi plac.)

Era sîmbătă seara şi bătrînii ştiau cu siguranţă cum să se distreze. Săracii! Jono nu i-a tratat măcar cu o seară la cinema. Ce zgîrcit Watkins ăsta!

Ne-am îngrămădit la uşa de la intrare.

Am observat că Ignoratul o lăsase baltă pe Ratchild în vreun colţ undeva şi era în jurul Alexandrei Parker.

E aşa un *căutător de aur!*

întoarcerea Ananasului-Ucigaş

– Şi aveau saşi de dormit acolo, insistă Lizzie, în timp ce ne legănam pe alee.

Se putea auzi muzica lui Jono prin cartier. Mă întrebam dacă vecinilor lui le place *Skunk Anansi.*

Cîntă excelent, dar dicţia lui Skin este limpede precum cristalul şi versurile nu sînt tocmai ce ai vrea să audă părinţii. N-ar putea face faţă.

– Sună ceva, am spus.

Lizzie se aşeză pe trotoar.

– Unde mi-e telefonul, M? ţipă ea.

– De unde să ştiu eu?

Îşi goli poşeta şi o duse la ureche.

– Alo? strigă ea.

Star îngenunche lîngă ea şi pipăi toate lucrurile de pe trotoar.

– Uite-l, spuse ea.

– Salut, Boyd! şuieră Lizzie. Boyd Smirnoff, ţi-e dor de mine? Sînt pe trotoar. Nu, Boyd, nu vreau să văd sera lui Jono cu tine. Vreau să merg acasă acum.

Îi închise lui Boyd şi îşi băgă toate lucrurile înapoi în geantă.

– Vrea cineva un biscuit amaretti? spuse ea, agitînd pungi cu firmituri. Sau o prăjitură cu lămîie? Hm, este încă lipicioasă...

M-am aşezat să mănînc firmiturile. M-am uitat la umbrele negre care erau picioarele mele. Mi-era frig în sandale. În buzunarul de la geacă am găsit mănuşi din iarnă. Le-am tras peste sandale. M-am ridicat, trăgînd-o pe Lizzie după mine, care se opunea. Star o apucă de braţ şi ne-am dus acasă.

Ne-a luat mult timp. Se părea că mergeam în zigzag şi Lizzie se tot aşeza şi cînta *„Say my name,*

say my name" – era singura bucată din cîntec pe care şi-o putea aduce aminte.

Într-un sfîrşit, i-am trîntit-o:

– Este Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Lizzie Astopoulis! Gata, am spus-o, acum, taci, te rog.

Star se scutura de rîs. Nu cred că am văzut-o vreodată rîzînd aşa şi era grozav, mi-a trecut deprimarea.

– Am crezut că facem prăjitură cu ciocolată, M, strigă Lizzie, căzînd pe uşa din faţa casei mele. L-am auzit pe Basil repezindu-se fioros să prindă hoţii.

– Lizzie, e miezul nopţii şi ai trezit cîinele, şi probabil n-a mai rămas ciocolată! am spus, bîjbîind după cheie.

Gata cu panica. Ciocolata era pe raft. Nu o mîncaseră sau, dacă au făcut-o, mama a fost la Bob înainte ca el să închidă şi să plece acasă la microundele lui.

Am început s-o rup în bucăţele, gata de topit, m-am împiedicat şi m-am lovit de dulap, au! Era vina lui Basil. Adulmeca pe la picioarele mele sperînd să găsească bucăţele de ciocolată. Mi-am dat seama că încă mai aveam mănuşile, aşa că m-am aşezat pe podea să le dau jos. Basil mîrîi şi dădu din coadă. Era un joc. Înşfăcă mănuşile şi mîrîia. Nu mai conta, mănuşile aveau găuri mari în ele, oricum, acolo unde fuseseră tocurile. Erau distruse, ca şi tricoul lui Jono.

– Lui Jono îi plac picioarele tale, M, spuse Star. Se uita întruna la ele cînd dansam.

Uşoară PANICĂ! ATAC DE PANICĂ!

– Lui Jono Watkins îi place de Cath Ratcliffe, am spus.

– E băiat bun, să ştii, M, spuse ea. Este timid. De aia e aşa gălăgios. Timiditatea îi face pe oameni să se poarte ciudat.

Timid? Pf! Este mare, fără gust, insensibil şi ATÎT DE ZGOMOTOS! M-am ridicat. O lumină se gîndea să se stingă sau să strălucească, sau aşa ceva.

– Îţi place de el, Star?

– Nu, bineînţeles că nu. E doar un prieten. Dar e drăguţ şi mă face să rîd.

– Mai poţi spune asta.

– Mă face să rîd. Oricum, M, ce e cu Matt?

– Îh! Buze de cod! Nu a fost o seară prea romantică, nu-i aşa? Decît dacă tu crezi că te-ai îndrăgostit, Lizzie. Lizzie?

Lizzie devenise foarte tăcută.

– Deci gata cu arătoşii, acum eşti cu Boyd, Lizzie?

Nici un răspuns.

Star şopti:

– M, poate că prăjitura cu ciocolată nu e o idee aşa de bună pînă la urmă...

Lizzie se ridică de pe un scaun şi se clătină pînă la chiuvetă. Aşa că la unu şi douăzeci şi cinci am anulat Prăjitura cu ciocolată de la ora 11.

Am deschis robinetele înainte ca mama să poată vedea bucăţile de ananas.

sindromul de duminică, deprimare totală

Duminică, Lizzie şi Star au plecat înainte de ora două după-amiaza.

Duminica poate fi excepţia, ziua ciudată, nu-i aşa? Sufeream cu siguranţă de sindromul de duminică, deprimare totală.

Eram tristă şi nu puteam să-mi revin.

Ce e viaţa asta? Prietenele mele plecaseră acasă, nici urmă de dragoste, doar examene şi gîndul la vorbăraia lui Dodo, de luni dimineaţă, cînd ne mărturisea: „Clasa mea nu mă lasă baltă! Cele mai mari note din an, cei mai mulţi trecuţi. S-a pariat pe asta în cancelarie, să ştiţi. Pe clase, clasa mea! Ha! Ha! Ha!“

Şi ce voi face eu? Ce cuvînt are şase litere şi începe cu S? Mă vor mai întreţine părinţii cînd voi avea douăzeci şi patru de ani? Îmi vor mai da ciocolată?

Nu mă pot imagina avînd douăzeci şi patru de ani! Este o vîrstă aşa de înaintată!

– Emma, eşti doar epuizată, asta-i tot, spuse mama cînd am refuzat oferta ei ca eu să strîng după micul dejun.

Părinţii. La ce sînt ei buni? La ce ajută?

Am mai desenat un orar pentru repetat, în verde-smarald şi auriu, împărţind învăţatul în funcţie de cele mai bune programe TV. Trebuie să mai faci şi pauze, nu-i aşa? Altfel te mai şi îmbolnăveşti.

Aşa că eram obosită, fără prietene şi bolnavă de dragoste, cu oja sărită pe unghiile de la picioare şi o durere de cap. Familia mea nu mă putea ajuta. Surorile mele se certau pentru o păpuşă Barbie, pe care Sophie o băgase într-o conservă pentru mîncare de cîini şi o ascunsese în coşul de gunoi. Mama se lupta cu maşina de spălat. Tata striga obscenităţi la omul care ne tundea peluza. Purtau discuţii cu privire la viitorul cîinelui. Situaţia biluţelor nu arăta aşa de bine din punctul de vedere al lui Basil.

Singura fiinţă fericită era cîinele care nu suspecta nimic. Îşi petrecuse noaptea visurilor lui, cu trei fete mari care îl iubeau. Două dintre ele dormiseră în saci de dormit. Lui Basil îi place să se bage în sacii de dormit. Cînd se încălzeşte prea tare iese şi vine la picioarele mele.

Acum stătea pe genunchiul meu, cu faţa înspre mine, cam ca o pisică. Aţi citit vreodată cartea *O poveste cu un hobbit?* Hobbitul era un fel de pitic păros cu degete păroase la picioare. Basil are picioare de hobbit, cu smocuri lungi de blană portocalie între degete. Nu ştiu dacă picioarele hobbiţilor miros la fel de urît ca ale lui Basil. Mai are şi un deget mai sus pe fiecare încheietură. Presupun că asta înseamnă că este dotat sau binecuvîntat cu

puteri magice în vreun fel, ca al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu. Basil probabil că este al şaptelea fiu, cel puţin în marea lui familie. Mama spune că veterinarul îi va tăia degetul de mai sus sub anestezie cînd... nici nu pot să mă gîndesc la asta.

Basil privi în sus spre mine, cu ochii lui mici, sinceri. Are un fel de înţelepciune fără cuvinte.

– Oare îl voi întîlni cu adevărat pe Craig-Care-Nu-Este? l-am întrebat pe Basil. Bomba-mea-Blondă, Străinul Chipeş... Şi ce voi face eu în lumea largă? Care este cuvîntul meu, care începe cu S, Basil?

Basil se holbă. Nu ştia.

Cineva ciocăni în uşa mea.

Ia-o pe calea de mijloc

drumul de mijloc

Mama nu ciocăneşte. Ea bate în stilul „sînt o doamnă politicoasă şi matură".

Deci era un vizitator deosebit? Nu, era Sophie. Intră, fără să i se spună că poate. Eram pe cale de a ţipa la ea, cînd i-am văzut buza tremurînd.

Sophie nu plînge. Oare? Ba da, se pare că da. Şi-a şters nasul cu dosul mîinii şi apoi şi-a şters mîna de jeanşi. S-a întors către mine şi am văzut pe faţa ei că era furioasă.

– Care e problema? i-am trîntit-o.

Nu Sophie e cea mică, ci Sarah.

Sophie intră în bucluc la şcoală pentru că pune botul. Asta a spus învăţătoarea ei mamei. A spus că Sophie are atitudine. I-am privit chipul, bosumflat şi obraznic. Hmmm.

Mormăi:

– Sarah nu a cerut. A luat-o pur şi simplu. A luat-o pe Barbie. Nu-i mai ajunge a ei.

Oftă.

– Sophie, ea e mică, tu nu te-ai jucat cu păpuşi Barbie de ani de zile, spui că sînt stupide. (Cred, oricum, că Ken este homo, aşa că de ce se mai agită Barbie?)

– Sarah primeşte de toate! ţipă ea. Nu a cerut-o! Sarah primeşte păpuşi Barbie noi şi chiar şi Ken, dar trebuia să o aibă şi pe a mea!

Buza îi tremura. Se deschiseră porţile fluxului. Oftă din greu, cu durere. Stătea acolo pur şi simplu, stană, cu lacrimi curgîndu-i pe obraji. Basil sărea întruna încercînd să le lingă. Îi place să cureţe lacrimile sărate. Mă gîndeam cît de dramatic izbucneşte în plîns cineva precum Lizzie, şi chiar îi place asta. Dar Sophie încerca să se abţină. Ei nu-i plăcea atenţia şi poate oamenii o credeau slabă dacă plîngea. Era nefericită şi asta mă întristă şi pe mine un pic.

Am spus:

– Trebuie să apucăm pe drumul de mijloc, Sophie.

Nu ştiam exact care era drumul de mijloc, dar îi aud mereu pe oameni vorbind despre el, aşa că m-am gîndit că e mai sigur decît s-o iei la dreapta sau la stînga. Oricum, ideea drumului de mijloc o

alină pe Sophie imediat. Trebuie să fi fost drumul cel bun.

M de la mediator

Am privit-o pe Sophie cea fornăită şi am gîndit că nu-mi cunosc sora prea bine.

Am spus:

– Unde este acestă Barbie veche, Sophie? Unde ai ascuns-o?

Tremurat de buză. Nu avea de gînd să-mi spună. Sophie este foarte diferită de Sarah. Sarah stă adesea pe genunchiul meu, chiar dacă Basil e deja acolo. Cere ajutor cu temele, vrea să ne jucăm şi să meargă la cinema. Cu Sarah e simplu. Sarah ia viaţa uşor, cred. Este dulce şi drăguţă, şi nu prea îmi dă bătaie de cap.

Of, Doamne!

– Vreau doar să mi-o ceară, mormăi Sophie. Mi se pare corect.

– Da, dar unde este? Am să o pun să te roage – adică să ceară – dar trebuie să am păpuşa mai întîi, Sophie. Unde ai băgat-o? Nu ai mai rupt bucăţi din ea, nu-i aşa?

Tăcere.

Apoi spuse:

– În coşul de gunoi. Mai auzisem povestea asta. Într-o conservă de-a lui Basil. Ajută-mă, Emma!

Cîh! Sophie o băgase pe vechea Barbie într-o cutie de conserve goală, în care fusese mîncare pentru cîini, una dintre cutiile acelea înalte, pe care le cumpără mama ca să facă economie, numai că nu face, pentru că astfel Basil primeşte porţii mari. Poate că de asta veterinarul zice că e prea dolofan şi trebuie pus la dietă.

Aşa că ghiciţi cine a ieşit afară să o recupereze pe Barbie, deşi urăşte întreaga naţie Barbie. Ghiciţi cine a trebuit să spele urme de mîncare mirositoare de cîini de pe părul ei galben şi de pe braţele ei roz.

Apoi a trebuit să negociez. Am găsit-o pe Sarah confesîndu-se lui Ken, şoptindu-i, spunînd că sora ei mijlocie cea obraznică i-a răpit noua lui prietenă.

– Vino cu mine şi rezolvăm asta! am spus, hotărîtă.

Erau două momente foarte dramatice. Mai întîi, Sarah nu voia să spună „te rog". Apoi, o spunea prea încet, astfel încît Sophie nu o putea auzi.

Apoi Sophie a trîntit-o:

– Facem schimb!

Pe faţa lui Sarah se citea dezamăgirea. A alergat în camera ei. S-a întors. A oferit o fundă pentru păr, un diapozitiv, o fotografie cu o trupă de băieţi, o carte Harry Potter veche, fără copertă. Ştia foarte bine că Sophie nu voia nimic din toate astea. Merita să încerce, totuşi.

– Cît de mult o vrei pe Barbie asta veche, Sarah? am întrebat.

– Foarte, foarte mult! țipă ea, cu ochii mari de tot.

– O vrei la fel de mult ca pe un... dragon?

Sarah încremeni. Știam că am atins-o!

– Bine, mormăi ea.

Cu capul în jos, se duse să aducă micul dragon cu pieptul spart. M de la mediator? Rezolvasem disputa Barbie foarte diplomatic.

Poate o slujbă înaltă – pardon, carieră – în relații internaționale, cu Kofi Annan, mi s-ar potrivi, cu costume și ambasade, și limuzine lungi și lustruite, și ciocolată de casă...

mizerabila zi de luni

La șapte și un sfert sună telefonul.

– Emma! mormăi tata, cu chelia strălucind în lumina dimineții, este prietena ta insomniacă la telefon.

Era Lizzie, care voia să știe ce examen avem în acea zi. Este atît de amețită și de uitucă uneori!

– Lizzie, ești atît de amețită și uitucă uneori, i-am spus.

– Mersi, M, mi-o trînti ea.

Cînd eram în clasele mici, Lizzie suna mereu dis-de-dimineață. Suna să întrebe de teme sau de ingrediente, pentru cursul de gătit. Niciodată nu își amintea ce găteam. O auzeam strigînd ingredientele

către mama ei. Dacă era ceva neobişnuit, care nu se găsea în cămara familiei Astopoulis, trebuia să iau eu şi pentru ea. Mă pricep în a anticipa, mai ales atunci cînd este vorba de mîncare.

Apoi m-am gîndit la Star. Ea pierdea adesea autobuzul în zilele de gătit pentru că trebuia să-şi cumpere lucrurile în drum spre şcoală. Părinţii ar trebui să facă asta, nu-i aşa?

Cel puţin surorile mele erau fericite în dimineaţa aceasta. M-am trezit privind-o pe Sophie şi gîndind că poate că nu e uşor să fii sora mijlocie, mai ales cînd cea mică este drăgălaşă.

ŞI NICI NU E UŞOR SĂ FII CEA MAI MARE!!! Cu examene şi un obiect al pasiunii care nu vrea să se urce în autobuzul tău.

Ca să fie şi mai rău, autobuzul a venit puţin mai devreme şi a trebuit să alerg, ceea ce m-a enervat.

Nu aveam de gînd să îl privesc pe Ignorat.

Am privit în jos, uitîndu-mă oriunde altundeva, numai la Jono Watkins nu. M-am lovit la picior. M-am aşezat şi am răsfoit cărţile din geantă. Mi-am zis că nu mai e mult pînă vineri şi voi putea sări din autobuz să-l prind pe Străinul Chipeş.

– Ţi-a plăcut la petrecere, M? A durat pînă la ora patru, drăguţo. Trupa noastră a cîntat o grămadă. Cineva a venit să spună că nu le place muzica! Poţi crede aşa ceva? Spuneau că o să cheme poliţia. Poţi să-ţi dai seama? Şi s-au plîns că

jucam fotbal. De fapt, jucam cu vechea oală de prăjituri a mamei. Nu s-a supărat...

Pauză. Cred că Jono visa că era încă la petrecere.

Spuse:

– Ştii, noi, artiştii şi muzicienii, am avut mereu probleme în a fi acceptaţi de societatea conservatoare.

Altă pauză.

– Ţi-a fost rău, M? Ai dat la raţe?

– Nu, Jono, bineînţeles că nu!

– O, multă lume a dat! se dădu el mare. Ar trebui să vezi covorul nostru din living. Ne-ar prinde bine un aspirator industrial.

– Mulţumesc că mi-ai împărtăşit asta, Jono. Spui cele mai drăguţe lucruri.

Altă pauză.

– De ce eşti atît de nervoasă, Emma? Îmi spui?

– NU SÎNT NERVOASĂ JONATHAN! AM TRAUMA CAUZATĂ DE SURORI! E LUNI DIMINEAŢĂ ŞI AVEM EXAMENE! SÎNT OBOSITĂ! TACI!

pe Calea Dragostei

Spuse:

– Nu eşti un iepuraş prea fericit, nu-i aşa, M?

„Iepuraş? De unde ştie..."

– Hei, ţi-a plăcut prietenul meu, Matt?

– Matt? Nu prea.

– A! Am crezut că ţi-a plăcut mult.

„Ignoră-l. Va trebui să renunţe." M-am tot uitat pe fereastră. Îl puteam auzi cîntînd, pentru el însuşi, imaginîndu-şi o mare de fete care îl adulau în timp ce cînta la chitară, dar cel puţin mă lăsa în pace.

Star a urcat. Înainte ca măcar să se aşeze pe scaun, el spuse:

– Deci n-am reuşit să te cuplez cu nimeni sîmbătă seară, Star?

– Nu, Jono, n-ai putut. Dar a fost o petrecere frumoasă şi mîncarea a fost bună.

– Mulţumesc, Star. Mă bucur că totuşi cineva mă apreciază!

Star minţea de îngheţau apele. Eu fierbeam.

Jono adăugă:

– Trebuie să spun că îmi pare rău pentru voi, fetele, acum că am văzut lucrurile din punctul vostru de vedere. A durat secole pînă mi-am dat machiajul jos, după petrecere. A fost o adevărată lecţie, cum se spune.

Am tras cu ochiul, îngustîndu-mi privirea ca să nu observe că îl spionez, şi am văzut că îşi păstrase ceva din look-ul lui de vampir.

Am spus:

– Ţi-ai pus prea multe chestii de liliac pe tine, Jono.

El spuse:

– N-am fost eu. Mama. Doar nu crezi că m-aş machia, nu-i aşa? Sună pervers pentru mine.

Apoi către Lizzie:

– Hei, hei! Ce mai face Boyo Boyd?

– De unde să ştiu eu, Jono? spuse ea. Dar mulţumesc pentru petrecere. Cînd e următoarea?

Vorbea serios?

El da.

– A, în august, cred. Un fel de celebrare a verii. Poate un grătar? Burgeri şi porumb dulce, şi tofu pentru vegetarieni? Ştiu de unde să iau ketchup ieftin, o grămadă.

– Bucătarii de la TV nu folosesc ketchup, Jono, am spus. Noapte bună. Acum, Lizzie, ce ai de gînd să faci dacă îl vezi pe Boyd?

Îşi luă un aer preocupat.

Spuse:

– Sîmbătă seara mi-a plăcut Boyd Smirnoff. Dar nu-mi place în viaţa de zi cu zi. Ştii la ce mă refer?

– Nu, a spus Star, în acelaşi timp cu mine.

– Să vă explic, fetelor. (Lizzie era acum Bridget Jones.) La petrecere Boyd arăta bine, cu muşchii săi şi toate alea. Dar nu e foarte inteligent. E doar o faţă drăguţă.

– Lizzie, faţa lui e stîlcită toată!

– Doar un braţ drăguţ, atunci. Forme ca lumea.

– Deci eşti încă îndrăgostită de Arătos?

– Nu ştiu. Vedeţi, de cînd inima mi-a fost zdrobită de *el de acolo* (priviri ucigătoare către

Adevăratul-Steve) păşesc foarte atent pe Calea Dragostei.

– Cred că nici tu nu ţi-ai găsit bărbatul visurilor tale, Star?

– Ei bine, nu, M. Dar nici nu cred că este vreunul pentru mine.

Zîmbi uşor, ironic.

– Ei, Star, astea-s prostii. Arătai grozav sîmbătă seara. Nu era nimeni potrivit. Pentru *nici una* dintre noi. Şi tu eşti puţin timidă, atîta tot.

Tăcere.

Am spus:

– Nu prea avem noroc pe Calea Dragostei, nu-i aşa?

note despre călugărie

Star spuse:

– Poate că ar fi mai bine să mergem să trăim la o mănăstire. Ştiţi, ca în *Hamlet*, cînd acesta i-a spus Ofeliei: „Du-te la o mănăstire“.

– Vrei să spui că tu ai putea să mergi să trăieşti acolo? se amuză Lizzie. Ne-ar sta bine în haine alb cu negru, largi. Măicuţele pot arăta ca lumea.

– Nu cred că purtau acele haine alb cu negru pe vremea lui Shakespeare, spuse Star.

– Noi n-am fi pe vremea lui Shakespeare. Noi am fi acum! Dar sînt şi dezavantaje. Măicuţele

trebuie să mănînce rădăcini şi supă mereu, şi nu au încălzire centrală, şi nu se duc la cumpărături. Nu le-am văzut cumpărînd îngheţată în parc.

– Şi nu au căţei, am spus.

Depresie. Cred că pică faza cu călugăria deocamdată.

Am ajuns în Cea Mai Importantă Staţie de Autobuz, aflată în Centrul Universului. Băiatul-cu-Tuba a apărut în vizor, dar nu şi Străinul Chipeş.

Şi apoi am văzut ceva ce nu ne aşteptam să vedem.

Pram Gran. Singură.

Se plimba pe trotuar, cu braţele întinse neîndemînatic, ca şi cum nu ştia ce să facă deloc cu ele.

Nu avea nici un căruţ pe care să-l împingă!

– Vai, nu, şopti Star.

– Ce va face? se plînse Lizzie.

Săraca Pram Gran! Acum nu mai avea pe nimeni.

Dacă i s-ar întîmpla ceva lui Basil? Cine ar mai fi prietenul şi confidentul meu? Cine ar asculta de fiecare dată melodiile mele preferate, fără să se plîngă? Cine şi-ar mai ascunde usturoiul în papucul meu?

atac de cord

Se putea şi mai rău. Drumul de mijloc? Acum eram pe Calea de Jos.

La şcoală, Cath Ratcliffe îi făcea ochi dulci lui Jono. Avea atîtea chestii pe faţă, încît părea că făcuse podele, la Debenhams. De ce nu sare mama ei din capul scării să-i spună: „Ai ani şi ani înainte să te machiezi, n-ar trebui să te duci la şcoală aşa".

Ca să fie şi mai rău, Dodo era cît se poate de vesel.

Noi eram acolo, în responsabilitatea lui, treizeci de elevi stresaţi şi cu probleme de piele cauzate de lipsa somnului şi de ciocolată, întrebîndu-ne dacă să cumpărăm acţiuni la Spot Dogs, îngrijoraţi de Pacea Mondială, aflată în mîinile periculoase ale lui Bush şi ale lui Bin Laden, încordaţi din cauza notelor şi a lipsei Străinilor-Chipeşi, şi tot ce putea face el era să zîmbească. Dodo nemilos! Se străduia să se poarte astfel sau ce era cu el? Acum trebuia să ne îngrijorăm şi în privinţa lui.

Lizzie pregătea o scenă, îmi dădeam seama. Respira repede şi îşi îndoise genunchii, ca şi cum i-ar fi fost rău. Mi-a aruncat o privire scurtă, calculată, ce spunea: „Dacă mă dai de gol eşti moartă, M".

– Domnule Donaldson... am avut nişte dureri în autobuz, spuse ea, cu o voce înceată.

– Calmează-te şi vei face foarte bine, Elisabeth, spuse el. Viaţa nu îţi va fi ruinată dacă iei nouă în loc de zece.

– Va fi dacă iau cinci! se plînse Lizzie. Atunci nu mă vor lăsa să merg la şcoala de actorie şi vreau neapărat asta.

– Elisabeth, îţi cunosc părinţii. Tot ce vor ei e să fii fericită, cîntă Dodo.

– Aiurea! răsună vocea Ignoratului şi trebuie să recunosc că avea dreptate, deşi nu aveam să-i spun asta nici într-un milion de ani.

– Dar, domnule, mă doare. E din cauza stresului! şopti Lizzie, punînd mîna pe piept şi rotindu-şi ochii mari.

– E partea greşită! răcni Ignoratul. Inima e pe stînga, dragă! Fu nevoit să se retragă spre uşă, rîzînd, pentru că Lizzie se îndrepta către el, dînd pumni ca Lennox Lewis şi ţipînd:

– Te voi termina, Jono Watkins, pe tine şi bucăţile tale de ananas.

Ratchild cîrîi:

– Vezi? Nu poţi juca teatru şi să scapi de toate, Elisabeth Astopoulos!

– Punem pariu? strigă Lizzie.

Urmă un moment lung de tăcere. Acum punea în practică. Se clătină înapoi către un scaun, apucîndu-se de gît şi cu ochii rotindu-se. Dar chiar nici Lizzie nu putea să o ţină aşa mult timp şi izbucni în rîs ca o hienă.

Ne-am revenit. „Atacul de cord“ al lui Lizzie şi bătaia primită de Ignorat fuseseră adevărată terapie. Toţi ne simţeam mai bine.

Dodo avusese dreptate şi el, de data asta. Nimeni nu avea să moară dacă nu lua note mari,

orice amenințări ar fi făcut părinții. Niciodată n-am auzit ca notele proaste la examene să fie motiv de adolescentocid. Sînt doar nişte note pe hîrtie, în biroul cuiva mult prea bine plătit. Aşa spunea domnul Benson de la mate, oricum.

Apoi Carly izbucni în plîns. Asta pentru că pleca. Mai mulţi aveau să plece. Carly pleacă la un colegiu, să facă lucruri care nu se fac la şcoală. Unii dintre noi aveau să lucreze! Şapte se mutau la altă clasă.

Ne copleşise emoţia. Eram împreună de cinci ani! Toţi eram parte a unui grup unit, chiar şi Ratchild. Dodo a fost trimis după şerveţele.

Niciodată nu ştii cine e în staţia următoare

Dar viaţa merge mai departe şi nu ştii cine va fi în staţia următoare sau dacă autobuzul vine, nici măcar dacă vor fi trei deodată.

Şi acum, iată un alt eveniment important neaşteptat, o invitaţie!

Alexandra Parker, cea cu sc-onc-şii, spune: „Fiţi atenţi, vineri, sînteţi invitaţi toţi la mine, cam pe la şapte. Pentru o petrecere la piscină. Pînă pe la nouă-nouă jumate, facem şi un grătar!"

Uau! O petrecere la piscină şi grătar. Exact ceea ce ne trebuie. Vineri, ha?

– Alexandra, am şoptit cînd speram că nu mă aude nimeni. Dacă se poate, te rog, pot veni cu cineva? Deşi încă nu ştiu dacă el va putea veni.

– Bineînţeles. Piscina e mare! strigă ea, astfel încît Jono se întoarse şi privi. Normal că se întoarse!

Şi mă întreb cu cine va plonja el, cu Alexandra sau cu Ratchild?

Uau! De-abia aştept ziua de vineri, deşi aş vrea să am mai mult bronz de expus în bikini... Şi apoi, după asta, sînt săptămîni întregi de lucruri de făcut, cum ar fi pălăvrăgeala şi cumpărăturile, şi mîncatul prăjiturilor cu lămîie şi stafide.

– Va fi grozav să mergem la petrecere vineri, nu-i aşa? i-am spus lui Star pe drumul către sală.

Ea zîmbi uşor. Nu m-am gîndit la asta pînă mai tîrziu.

fără Star

Star nu era în staţie azi.

Lizzie urcă şi am stat amîndouă în tăcere. Chestiile astea cu examenele te fac aşa. Nu ştiu cum AŞA, dar cu siguranţă s-a întîmplat asta.

Clasa-Şaptea arăta ciudat, aşezat pe scaunul lui Star. Se întoarse şi se uită lung.

– Unde e? întrebă acuzator.

Nici un respect pentru cei mai în vîrstă, la tinereii ăştia!

– Presupun că vrei să spui: „Unde e Amaryllis, vă rog?“, i-o trînti Lizzie arogant.

Roşul-Szechuan îl năpădi pe gît în sus, peste faţă şi pînă la linia părului, încît îmi păru rău pentru el. Lizzie poate fi un pic înspăimîntătoare. Apoi el se încruntă. Ups! Am văzut ceva urme de înfruntare acolo! Hormonii băieţaşului probabil fremătau.

– Ama... cum? se stropşi el. Credeam că o cheamă Star!

– Nu chiar, spuse Lizzie în acelaşi timp cu mine. Ba da.

Pauză lungă, timp în care eram cu toţii nedumeriţi.

– Star nu are examene astăzi, i-am spus. Lizzie şi cu mine facem tehnologia informaţiei şi a comunicării. Star nu. Dar va fi mîine. Avem muzica.

– De ce vrei să ştii? întrebă Lizzie.

El dădu din umeri.

– Aşa.

– Poate că îi plac femeile mai în vîrstă.

Şoaptele de scenă ale lui Lizzie sînt la fel de tari ca şi cuvintele printr-un megafon. Priveam cum dosul urechilor lui devenea şi mai roşu.

– Poate îi place de Femeia-Şef, am rîs de el.

Apoi mi-am dat seama că Femeia-Şef nu mai fusese în autobuz de ceva vreme. M-am colorat şi eu în roşu-Szechuan, amintindu-mi ultima dată

cînd ne întîlnisem. Sper că nu mă evita pe mine şi pe prietenul meu patruped cel amoros.

miercurea mizerabilă

Mergeam doar pentru cursul de artă. Fără Lizzie, fără Star. Plictiseală.

Nimeni cu care să discut în autobuz.

Deodată Ignoratul se strecură lîngă mine pe scaun.

– Nu-mi place să te văd singură, M, se auzi el. Ţi-e dor de fete, nu-i aşa?

– Mă descurc şi singură, mulţumesc, Jono. De fapt, îmi place, chiar. Îmi place că am timp să gîndesc.

– Mmm, spuse el. La ce te gîndeşti? La extensii pentru unghii? La Nonşalant?

Asta m-a dat gata! Nu comentariile de sus ale Ignoratului, ci gîndul la Străinul Chipeş. Ce mizerabil mă simţeam, că nu-mi văzusem dragostea de ani! Şi acum, rîia asta de fan Ratcliffe, bucătar travestit, distrugătorul gălăgios de vise, acest... acest... Jono Watkins se lua de Străinul Chipeş, spunîndu-i numele!

Ei bine, nu numele adevărat. Nici măcar eu nu-l ştiu pe ăla. Dar ştiţi ce vreau să spun.

Am spus (cu multă demnitate):

– Mă gîndesc la arta mea, Jonathan. E lucrul meu preferat.

– Sînt impresionat.

Îl simţeam cum mă analizează, foarte aproape de faţa mea, dar nu aveam de gînd să-l privesc în ochi. Apoi spuse:

– Normal, Emma, şi eu sînt artist. Dar nu le poţi face pe toate. Flerul meu artistic vine din muzica mea şi, bineînţeles, din felul în care pregătesc mîncarea. Mă gîndesc să prepar mîncare şi să o fotografiez pentru reviste. Apoi s-o mănînc.

– Ei, nimeni altcineva n-ar vrea să mănînce tot ce ai pregătit tu! am spus iute.

El rîse doar. Ce obraz gros! Alţii ar fi atinşi de isteţimea mea, dar nu şi el.

Spuse:

– Dacă voi da o petrecere de vară, M, poate că vei vrea să mă ajuţi cu mîncarea? Star spune că eşti foarte pricepută. Dar n-ai gătit niciodată pentru mine.

Oare chestia asta era un compliment? M-am enervat simţind că roşesc.

Am spus:

– Poate că voi face totuşi ceva pentru petrecerea ta, Jonathan. Poate. Dar aş găti mîncare ca lumea, nu prostii. Legume crocante de pus în sosuri sofisticate. Salată umplută cu brînză cremă picantă.

Pizza adevărată. Poate *fajitas* şi salsa bună. Pîine cu usturoi. Ţi-aş ridica petrecerea la nivel înalt.

De unde scoteam toate astea?

– Dar am un program foarte încărcat vara asta, am adăugat, în caz că se gîndea că a dat norocul peste el.

Spuse:

– Emma, ce aş vrea de fapt e să-mi faci o prăjitură cu ciocolată. Aud că e divină cea făcută de tine. Aş cumpăra ingredientele, bineînţeles. Multă ciocolată. Şi m-aş asigura că e de calitate, dacă asta contează.

Îşi înclină capul într-o parte şi făcu o faţă de băieţel pierdut.

„Hmmmm..."

Trebuia să facă mai mult de atît.

joia de gîndire

– Am mers la cafenea aseară, strigă Lizzie. Patriarhul a insistat să vină şi el, dar l-am făcut să aştepte afară. E atît de zgomotos! Oricum, pot lucra în fiecare sîmbătă de la începutul lui iulie! Asta a spus Marele Roberto.

– Presupun că ar trebui să-mi iau şi eu o slujbă, am spus.

– Ai putea să lucrezi din nou la centrul acela pentru grădini, sugeră Star.

– În nici un caz. Am rezistat doar o săptămînă. Exploatare totală! Trebuia să ud chestii toată ziua şi să culeg petalele uscate, şi să pun petunii. Dar cu siguranţă mi-ar trebui ceva bani. Mi-aş putea cumpăra jacheta aceea neagră.

– Eu de-abia aştept Săptămîna Teatrului! ţipă Lizzie. Tu ce vei face, Star? Hei, trezeşte-te! Mergi în vacanţă undeva?

– Nu ştiu, spuse Star.

Deci cum a fost joi? În autobuzul spre casă, Lizzie şi cu mine am decis că fusese încă una din acele zile cu cei trei T – Tortură, Testare şi Transpiraţie. Te obişnuieşti cu asta după un timp. Şi apoi în final era...

libertatea de vineri!...

... şi asta însemna ziua în care aş fi putut sări din autobuz la Străinul Chipeş şi ziua petrecerii de la Alexandra, şi ziua în care trebuia să duc la şcoală o cutie plină cu fursecuri pentru noi toţi. Fursecuri grozave, uriaşe! Se întind încontinuu pe tava de copt, ca un jeleu proaspăt. Treizeci de fursecuri aurii pentru clasa mea – scuze, treizeci şi una, pentru că era şi Dodo. Şi a durat o groază să le fac, din cauza surorilor mele, care se plîngeau şi protestau, aşa că a trebuit să fac şi pentru ele.

Aveam o cutie elegantă, cu capre desenate pe ea. Cred că vreo prietenă a mamei a cumpărat-o de la unul dintre castelele acelea prin care le place femeilor să se plimbe şi să viseze. Am pus hîrtie de bucătărie, am împachetat fursecurile şi am îndoit-o la margine.

Reţeta fursecurilor uriaşe v-o dau mai tîrziu, dacă am timp.

– Ce ai în cutie, M? strigă Ignoratul în minutul în care urcam în autobuz. Să văd, hai, fii de treabă! În curînd nu mă vei mai vedea pentru trei luni.

– Doamne! am cîrîit.

Am ridicat capacul ca să i le arăt, gîndind că aroma fursecurilor îl va înnebuni pe tot parcursul examenelor.

Stratul de deasupra zbură pe podea. M-am ghemuit sub scaune să le recuperez. Unul ajunsese în ceva cam păros. L-am ridicat cu grijă, l-am îngrămădit într-o margine şi l-am acoperit cu hîrtia de bucătărie.

Acela avea numele cuiva pe el...

Cînd m-am îndreptat, în sfîrşit, Star era la locul ei, în faţa mea, punîndu-şi lucrurile pe scaunul din faţă. Se ridică, serioasă în scoica ei, gata pentru ziua specială.

Următoarea staţie. Lizzie urcă în autobuz, dîndu-şi părul pe spate şi strigînd triumfătoare:

– Ora finală! Petrecere diseară şi apoi noi începuturi! Viaţa se schimbă, florilor!

Dodo-Dodoloaţă era extatic în dimineaţa aceea. Presupun că aştepta cu nerăbdare cele cîteva săptămîni fără noi, dar nici măcar el nu e atît de entuziast. Avea chiar şi o pereche nouă de pantaloni, mai bună. Îi venea bine, culmea! Era crem. Vreau să spun că nici unul dintre băieţi nu ar fi purtat aşa ceva nici mort, dar nu era chiar rea pentru Dodo-cel-Bătrîn, care avea şi o cămaşă albastră acceptabilă.

Se ridică şi se plimbă prin faţa catedrei, îşi drese vocea şi spuse:

– Sînt foarte sigur că toţi cei din clasa mea, 11D, vor avea rezultate foarte bune. Chiar mai mult, sînt foarte sigur că voi cîştiga pariul din cancelarie. În al treilea rînd, sînt foarte sigur că veţi face în continuare ceea ce vă doriţi să faceţi, 11D.

– 11D. Întotdeauna sună pentru mine a mărime de sutien, spuse Ignoratul.

– Totul îţi sună a sutien ţie, i-am trîntit-o. Domnule! S-ar putea ca eu să nu fac ceea ce-mi doresc pentru că *nu ştiu* care e acel lucru!

– O! Ei bine, Emma, sînt sigur că notele tale îţi vor arăta direcţia potrivită.

Asta a sunat cam aiurea.

– Domnule Donaldson, spuse Star, pot spune ceva?

– Bineînţeles, Amaryllis.

Star avea o pată de culoare pe faţă. Îşi drese vocea şi spuse:

– Am căutat în dicţionar „a toci", domnule Donaldson, şi nu mă supăr că-mi spuneţi aşa, pentru că mie îmi plac cărţile mele. Dar trebuie să vă atrag atenţia la sexismul inerent al remarcii dumneavoastră. Ştiu că nu v-aţi gîndit la asta, dar pe Tunde nu-l necăjiţi că citeşte, nu-i aşa? Sau pe Scott. Ei bine, eu nu mă machiez mult, dar sînt curată şi încerc să fiu prezentabilă.

– Şi arăţi extraordinar, Star! spuse Jono. Eşti şi frumoasă, şi deşteaptă, drăguţo!

Ea roşi din nou. Îşi ridică bărbia. Era atît de impunătoare! Avea încredere în ea sau aşa ceva... Numai că i-am văzut buza tremurînd.

– Star, am spus. Domnul profesor a făcut o gafă. Nu trebuie să te superi.

Dodo înghiţea în sec şi se simţea vinovat.

– Îmi pare rău, Star, sincer, spuse el, tot melancolic. Am vorbit de sus, cred. O să mă mai gîndesc la ce am spus.

Părea că este la o emisiune TV, în care invitaţii îşi recunosc greşelile... „Mai mult, Dodo, mai mult,

dezvăluie trecutul tău întunecat, un scandal despre profesori, ceva îngropat!“

Şi aşa, am trecut peste o nouă zi, croindu-ne drum printre ultimele examene, privindu-ne ceasurile, încercînd să ne păstrăm celulele creierului, cu un nod în gît de fiecare dată cînd vedeam pe cineva care avea să nu mai fie acolo semestrul următor, aşteptînd ora patru şi, într-un fel ciudat, temîndu-ne de ea.

În sfîrşit era gata!

Distracţie! Fursecuri uriaşe şi băuturi acidulate, aparate foto şi muzica lui Watkins dată tare!

– Paradis! ţipă Lizzie, aruncîndu-se peste o masă. Acum mă pot gîndi numai la Arătos şi la vacanţă, şi la Şcoala de Teatru, şi...

– Petreceri şi concerte toată ziua şi toată noaptea, în garaj, cu *Devastarea,* strigă Jono. UAU! Priviţi acolo!

o viziune în albastru-mat

– Oho! Aceea e maşina pe care mi-o doresc! strigă Lizzie. Deşi cred că aş prefera argintiu.

– Cui îi pasă de culoare, femeie! strigă Jono. Este un Lotus. Deşi cred că stilul acesta este pus la încercare în departamentul testosteronului. Aş face o

plimbare cu ea dacă tipa ar fi destul de seducătoare, dar pentru mine aş prefera un Lotus Şapte.

– Şi eu! strigă Dean, care e mereu de acord cu Ignoratul.

Ne holbam la maşina sport din parcare, atît de drăguţă şi albastru-mat. Mi-ar plăcea să am o decapotabilă ca aceea, şi, vuum!, cu părul în vînt... Deşi părul meu nu ar face faţă şi cred că Basil ar deveni sălbatic şi ar sări din ea, ar trebui să-l leg cu ceva şi să-i pun un coif cu găuri pentru urechi.

– Probabil că e mama cuiva care a ajuns mare, spuse Dean. S-a măritat pentru bani, cu un milionar. Nici un profesor nu şi-ar permite maşina aceea. Ochelari de soare negri, mari. Uitaţi! Dodo s-a dus acolo să vorbească cu ea.

Na! Ne-a picat faţa cînd am văzut că Dodo se învîrte pe lîngă Lotus, plin de speranţă şi zîmbitor.

– Hei, drăguţa, lasă-mă să-ţi conduc maşina! imită Jono vocea lui Dodo. Ah, sînt atît de tare, sînt un tip tare Dodo-Dodoloţ.

Şoferiţa se strecură afară din Lotusul albastru, întîi nişte picioare lungi în sandale aurii şi tocuri cui, şi se ridică, în rochia ei de vară crem. Îşi dădu jos ochelarii de soare.

– Dar o ştiu! strigă Jono.

Şi eu o ştiam. Aş recunoaşte coafura aceea scumpă oriunde.

Femeia-Şef.

o zi perfectă pentru Dodo

– Şi aceasta este clasa mea! strigă Dodo, cu ochii măriţi de mîndrie. Şi trupa asta de indivizi tupeişti este clasa mea.

– Bună, clasă, spuse ea.

Era roz de emoţie.

– 11D! Aceasta este domnişoara Grey. Se întoarse către ea şi vocea lui scăzu la nivel de şoaptă, ca şi cum ar fi îngenuncheat în faţa unui idol. Aceasta este Karen.

Tăcere. Şoc total.

Jono Watkins fu cel care îşi aduse aminte de politeţuri.

Spuse:

– Ne bucurăm să vă cunoaştem, domnişoară Karen. Dodo, adică domnul Donaldson, este dirigintele nostru de vreo doi ani deja şi sîntem, ăă... bucuroşi să spunem...

– Trei ani! strigă Lizzie, şi nici o zi mai mult!

– Vorbeşte atît de mult despre voi, spuse Femeia-Şef. Era puţin mai scundă decît mine. Spuse: Îmi povesteşte toate speranţele pe care le are în legătură cu voi. Nu-i aşa, Tim?

„Tim? TIM?“

– E drăguţ, am spus eu, pentru că trebuia să împrăştie cineva liniştea care se lăsase.

Se holbau unul la celălalt. Obraji rozi, ochi de bovine.

Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia...

Era AMOR! Toată lumea era hipnotizată. Cum a reuşit profiul nostru să pună mîna pe una ca ea? Era ceva în neregulă cu ea, ceva despre care nu ştiam?

Ashad şuieră, destul de tare încît să-l audă întreaga sală.

– Poate că Dodo e mai şmecher decît ne-a dat de înţeles.

M-am gîndit că de aia nu mai oftează el. De aia se îmbracă cum trebuie acum. Femeia-Şef n-ar tolera niciodată pantaloni doi-în-unu cu întăritură şi bretele. Se uita de jur împrejur în sala noastră, de parcă ar fi fost în Capela Sixtină.

– Domnul a mai luminat-o în ultimul timp, spuse Lizzie acuzatoare. Înainte aveam plăcuţe maro, banale. Pline de găuri. Nu aveam plantele astea şi posterele. Îl duceţi pe domnul Donaldson acasă cu Lotusul dumneavoastră?

– Aveţi nevoie de un portbagaj de bicicletă, spuse Jono.

– Fără bicicletă azi, pentru că pornim într-o aventură, spuse ea.

Cuvintele „aventură“ şi „Dodo“ nu merg împreună. Mi-l imaginam dînd cu capul de pod într-o coardă elastică, rotindu-se în apă cu clăbuci, ca un ursuleţ în maşina de spălat, sau alunecînd dureros pe o stîncă. Însă m-am auzit spunînd:

– Domnul poate face orice.

Femeia-Şef se întoarse către mine şi se lumină, şi mi-am dat seama că îi făcea plăcere să audă asta.

O scînteie de recunoştinţă îi luci în ochi. Spuse:

– Nu te-am văzut în autobuz? Şi ai un căţel, nu-i aşa? Ce mai face? Tot aşa de vioi?

– E... bine. Dar nu mai aveţi inelul acela mare?

Cine a spus asta? Ce băgăreaţă!

– Oricine poate face o greşeală, şopti ea. L-am cunoscut pe profesorul vostru minunat chiar la timp!

„Aveam lucruri în comun, m-am gîndit, pe Basil şi pe Dodo.“

– Aţi dat inelul înapoi? am şoptit. Nu mă pot abţine să nu fiu interesată, ştiţi.

– Da.

– Dar nu şi maşina?

– Maşina este a mea, spuse Femeia-Şef hotărîtă. Am cîştigat-o.

Vraja dragostei secrete a lui Dodo nu mai era importantă, pentru că ieşiseră la iveală pixurile. Ne semnam tricourile. Este un ritual important pentru clasa a XI-a, un fel de legătură, vedeţi voi. Am simţit că-mi scrie cineva pe spate şi apoi o voce murmură:

– Doamne, M, eşti atît de băgăreaţă! Cum poţi pune astfel de întrebări personale? De-abia ai cunoscut-o.

– Mă interesează persoanele de lîngă mine. Sînt o fată curioasă din fire. Şi, de fapt, ne-am mai întîlnit. Am vrut să ştiu cum a cîştigat maşina, dar n-am avut tupeul s-o întreb. Nu acum, oricum.

– Parcă eşti una din aia de la un tabloid, M, spuse el.

– Uite o idee, Jono... Dar ce scrii pe spatele meu? Îţi ia cam mult timp.

Am urmărit cum ochii Femeii-Şef Karen îl căutau pe Dodo-Dodoloaţă, ca şi cum el ar fi fost singurul lucru din lume care conta. Ghiciţi! Mi-au dat lacrimile!

Vedeţi, Dodo nu era rău. Îi păsa de noi, în felul lui, şi, pentru următoarele secunde, era încă dirigintele meu.

Am apucat cutia cu fursecuri uriaşe şi le-am întins.

Femeia-Şef spuse:

– Ce delicios! Luă un fursec şi-l rupse în jumătate – o bucată pentru ea şi una pentru Dodo. Aşa începe aventura noastră.

– Ăă... scuzaţi-mă, ce fel de aventură e aceasta?

Vă vine să credeţi ce făcea Ignoratul? El, care tocmai mă acuzase pe mine că sînt băgăreaţă!

– De fapt, este un weekend cu crime, spuse Femeia-Şef. Mergem la un castel de groază în Northumberland. Crimă şi o cină cu patru feluri. Crima cea mai revoltătoare şi locul cel mai blestemat.

– Ştiu cum e asta! strigă Jono. Este Lady McBeth. Nu, Star? Star?

Femeia-Şef îl luă pe Dodo de mînă.

– Arată-mi şcoala ta, te rog, Tim, spuse ea şi imediat Timothy Dodo o conduse.

Era o zi perfectă pentru el.

– Viaţa e plină de surprize, nu? spuse Jono, foarte filosofic. Dacă Dodo şi-a găsit sufletul pereche, există speranţă pentru noi toţi.

– Nu pentru toţi, spuse Cath Ratcliffe în felul ei şmecher.

E ciudat cum face mereu ca lucrurile să pară oribile.

– Vai, Cath! N-ai luat fursec, am zîmbit. Scuză degetele.

– Mersi, Emma, spuse ea muşcînd adînc din cel pe care i-l păstrasem special. Mmm, au sirop în ele? Sînt foarte moi şi lipicioase, mmm!

Am observat că pe Cath Ratcliffe o vizitase Zîna Coşurilor. Din plin.

Trăiască Zîna Coşurilor!

un sloi de gheață

– Hei, uite că sînt şi ciocolatele lui Star, strigă Luke.

– Nu crezi că ar trebui să o laşi pe ea să le împartă, domnule Manierat? am spus.

– Da, bine. Dar unde e ea?

– E pe-aici, pe undeva, spuse Lizzie.

– Da, spuse Jono, merge acasă cu voi diseară, nu-i aşa?

– Da? am spus. N-am hotărît nimic. Mă gîndeam să ne întîlnim mai tîrziu la Alexandra.

Mă puteam gîndi doar *(Inima ucigătoare, ce îţi tăia respiraţia)* dacă voi îndrăzni să-l invit pe Străinul Chipeş la petrecere. Oare îl voi revedea vinerea aceasta?

Ignoratul mai servi un fursec. L-am apucat de mînă să recuperez fursecul şi acesta se sfărîmă.

– Uite ce ai făcut! m-am înfuriat. Nu este fursecul tău şi acum l-ai sfărîmat.

– Asta este, spuse el. Va trebui... să ignori incidentul.

Spuse:

– Ei bine, Star mi-a spus că se întoarce cu voi. Şi avea o mulţime de bagaje şi de lucruri.

Avea, nu-i aşa?

Am simţit un sloi de gheaţă în inimă. M-am cutremurat. Sloiul se mărea ca şi cum m-aş fi rostogolit în zăpadă. M-am întrebat de ce Star nu a aranjat să meargă la petrecere cu Lizzie şi cu mine. Mi-am adus aminte de ea la petrecerea lui Jono, spunînd că era singura la care fusese, pentru că nu mergea singură. De ce nu m-am gîndit să-i spun să meargă cu mine?

M-am tot uitat la cutia cu ciocolată. Era o hîrtie pe ea, una drăguţă albastră. Am întors-o. Pe ea era scrisul lui Star:

Tuturor prietenilor mei şi D-lui Dollop.

Succes şi să aveţi o vară minunată!

Erau ciocolate belgiene fine, albe, cu lapte. Scumpe. Speciale.

– Voi doi vorbeaţi despre Tocilară? întrebă Cath Ratcliffe, împingîndu-mă să ajungă la ciocolate. A plecat de secole.

Erau ciocolate de rămas-bun.

aleargă, Star, aleargă

„A plecat de secole...“

Lizzie şi cu mine am privit una la cealaltă.

Lizzie spuse:

– Am un sentiment ciudat, rău de tot.

Am alergat la uşă. Lizzie ţipă:

– Cum rămîne cu petrecerea Alexandrei?

M-am întors, mi-am luat geanta şi am alergat din nou.

Ştiam că Ignoratul vine după mine, cu picioarele lui imense. Am înconjurat mulţimea. Ignoratul trecu prin ea. M-am oprit la poarta şcolii, să iau aer. Inima îmi bătea undeva lîngă urechi, nu prea bine; am privit pe stradă, în sus şi în jos.

Nici urmă de Star. Nu era nicăieri.

Jono se opri lîngă mine şi strigă:

– De ce eşti panicată, M? Ce s-a întîmplat?

– CUM POŢI FI ATÎT DE PROST, JONO!

Am spus asta fără să gîndesc.

– N-a fost fericită în ultimul timp. Şi ştiam asta. Trebuia să fac ceva!

Lizzie ne ajunse şi ea, de-abia respirînd. Începeam să pun totul cap la cap. Vedeam în minte ochii catifelaţi ai lui Star. Îi puteam auzi tăcerea.

Jono mă privi fix.

– Vrei să spui că nu ai discutat cu ea despre asta? mormăi el. Star are ceva... în ultimul timp.

– Taci, Jono! Nu da vina pe mine! am strigat. Presupun că tu ştii întotdeauna ce simt prietenii tăi.

– E diferit, spuse el. Noi sîntem tipi.

– E o prostie, Jono, o prostie sexistă! am ţipat şi am simţit cum îmi dau lacrimile.

Spuse:

– Dar voi aţi fost mereu atît de apropiate. Atît de bune prietene! Şi Star avea o mulţime de probleme, nu-i aşa?

Am tăcut. Mă simţeam groaznic. Judecînd după faţa lui Lizzie, şi ea se simţea la fel.

– A alergat după autobuz, spuse o voce de lîngă mine. Alerga atît de repede! Are picioare foarte lungi, nu-i aşa?

Era Băiatul-cu-Tuba, privind în sus la mine. Spuse din nou:

– Star, cea căreia îi spuneţi Amarrylis. A alergat după autobuz.

O, ce uşurare! Lizzie mă apucă de braţ, spunînd:

– Slavă Domnului! Slavă Domnului!

– Nu, nu autobuzul nostru de mers acasă, spuse Băiatul-cu-Tuba. A luat un autobuz care merge în cealaltă direcţie.

întinde-ți aripile și zboară

– Trimiteţi după Dodo, ţipă Lizzie.

– Nu, Lizzie! Ce poate face el? L-ar suna pe tatăl lui Star şi mă gîndesc că asta ar însemna probleme... Oricum, el e plecat cu FŞ.

– Cine e FŞ?

– Taci, Jono, şi lasă-mă să mă gîndesc... Unde ar fi putut pleca?

Stăteam acolo, noi trei şi Băiatul-cu-Tuba. Speriaţi.

Apoi Jono spuse:

— Hei, pun pariu că a plecat în Franţa. Acolo e mama ei, nu?

– Dar e petrecerea, strigă Lizzie. Cu siguranţă nu ar vrea să piardă asta, nu? De fapt, nu e moartă după petreceri, nu?

– Ce vom face, ce ne facem? m-am plîns şi m-au podidit lacrimile. Eram într-adevăr panicată. Star nu poate supravieţui în Paris! Star se pierde şi la centrul comercial! E atît de încrezătoare! Îşi vor da seama!

– Cine? Francezii nu sînt chiar aşa de răi.

– NU mă refer la francezi, Jono. Mă refer la orice persoană rea, de oriunde! Star e atît de naivă în viaţa reală! Ştiu că e foarte deşteaptă la şcoală, dar nu are deloc simţul realităţii!

Sloiul de gheaţă crescuse şi-mi cuprinsese tot corpul.

– E în ordine, Emma, spuse Jono. Calmează-te, o rezolvăm.

Dar în capul meu cineva ţipa: „PANICĂ! ATAC DE PANICĂ PE BUNE!“

Nu vreau să am vreodată copiii. E destul de rău să fii îngrijorat pentru prieteni.

– Star nu se poate să fi plecat aşa departe. Nu are bani, spuse el.

– Ba da, are! Are bani de la doamnele în vîrstă de la ceainărie. Spune că ele insistă să îi dea bacşişuri. Alfred şi doamna Blake, şi Violet... Iar Star nu prea iese în oraş, decît cu noi. Se poate să fi economisit o avere.

– Emma! Nu fabula! Calmează-te, spuse el, încercînd să fie stăpîn, dar l-am văzut des clipind şi pierzîndu-şi calmul.

Şi el era îngrijorat.

Bilet numai pentru dus

autobuzul greșit

Nu voiam să mi-o închipui pe Star într-un autobuz ciudat. Nu unul care să o ducă departe de Lizzie şi de Jono, şi de mine.

Cred că se simţea lăsată deoparte, exclusă, nu-i aşa?

Mi-o aduc aminte la petrecerea lui Jono. Spunea că tatăl ei nu mai avea timp pentru ea.

De ce nu mi-am dat seama cît de nefericită era?

Acum pleca.

Cu autobuzul greşit. Şi probabil cu bilet dus. Fără întoarcere.

treabă de fete

– Nu, Jono, nu poţi veni!

Eram o gaşcă mare la poartă acum, toată trupa lui Jono, agitîndu-ne şi jucînd de pe un picior pe altul, îngrijoraţi.

– Dar mă descurc bine la aeroport, M! insistă el.

– Renunţă, Jono. E o treabă de fete, spuse Lizzie hotărîtă. Nu cred că Star ar vrea ca tu să fii acolo. Dar ne poţi duce genţile acasă, nu vrem să le cărăm atîta drum.

Îşi lăsă geanta la picioarele lui Ashad şi eu am trîntit-o pe a mea în faţa lui Jono – nu puteam căra cutii de fursecuri la aeroport! Jono mă apucă de mînă şi începu să scrie pe dosul ei. Am încercat să o trag, dar el ţipă:

– E mobilul meu, proasto! Poate ai nevoie de ajutorul meu!

– Slabe şanse. Dar ne poţi împrumuta nişte bani de taxi, am spus.

– A, da, bine, spuse el, golindu-şi buzunarele. Ashad? Tunde? strigă el. Aveţi ceva bani în plus?

Ne-am descurcat bine. După cum se dovedi, aveam destui bani de taxi pînă la aeroport.

Întrebarea A: Aţi încercat vreodată să luaţi un taxi la patru şi jumătate, vineri după-amiaza?

În final a trebuit să-l trimitem pe Ignorat pe strada principală, să ne aducă unul pînă la şcoală.

– Ne vedem mai tîrziu la petrecere? strigă el cînd plecam cu taxiul, în timp ce Lizzie şuieră:

– Urmăreşte avionul acela!

A durat secole să ajungem la aeroportul East Midlands. Traficul era groaznic. Aşa e vinerea, presupun.

Întrebarea B: Aţi încercat vreodată să găsiţi pe cineva într-un aeroport, cînd acea persoană nu vă caută? Sînt atîţia oameni la aeroport! Nici unul nu arată normal. Nici unul nu era Star. Erau sute de familii cu copilaşi ţipînd după lucruri de la magazine şi cupluri în vîrstă plecînd în insulele Canare în pantofi sport bej şi pantaloni cu elastic în talie.

– Cum o vom găsi? Pun pariu că şi-a schimbat hainele, se plînse Lizzie. Dacă ar fi încă în uniformă, ar ieşi în evidenţă în mulţime, cum se întîmplă în excursiile şcolare.

– Hai să verificăm avioanele de pe afişaj, am spus. Aşa ne putem uşura căutarea.

– Cum? spuse Lizzie, încruntîndu-se. Te cam dai mare, M. M de la Gură-Mare!

– Gata, Lizzie! Stresul te transformă într-o vrăjitoare! Hai, unde ar zbura ea? Mi-a zis unde lucrează mama ei, dar nu-mi amintesc numele oraşului.

– Grozav! spuse Lizzie. Adoptă o voce de fetiţă şi spuse: Scuzaţi-mă, la ce oră e avionul care duce undeva în Franţa, unde este un colegiu?

Am mijit ochii. Celulele creierului şi neuronii, în bucăţi mici, transmiteau semnale: „Pune-te pe treabă şi revino-ţi!“

– Este lîngă Paris, am spus. Mama ei lucrează la un colegiu într-un oraş lîngă Paris, dar nu-mi amintesc numele. Lizzie, ce putem face?

– Poate că ar trebui să ia un avion către Paris pentru început?

Am alergat prin aeroport şi ne tot întindeam gîturile să vedem vreun monitor din alea mici.

Nu era trecut nici un avion către Paris.

– Înseamnă că nu are cu ce să plece, spuse Lizzie.

– Să nu renunţăm încă, am strigat.

Am alergat la tabela cu orarul de zbor. Un avion către Paris decolase la patru şi zece! Ajungea la Paris la cinci şi douăzeci şi cinci. Am strigat:

– O, nu! E acolo sus! Star e acolo sus, singură!

– Nu, nu e. E sus într-un avion cu pilot şi nişte stewardese drăguţe.

– Dar ascultă, Lizzie, ea n-a mai zburat niciodată, e nefericită, se va pierde, îi va fi rău, va fi speriată, bombardată de terorişti, răpită şi...

– AJUTOR! ţipă Lizzie. AJUTOR! RĂPIRE! BOMBE! RĂPIRE! VIOL!

Timp de o secundă, nu m-am putut decide dacă era Actriţa-Lizzie sau Adevărata Lizzie dînd o reprezentaţie. Un poliţist cu jachetă ţeapănă se grăbi către noi. Avea o armă la curea – sau era un telefon mobil, nu ştiu, dar părea serios.

– Ce s-a întîmplat, domnişoarelor? întrebă el. Aţi găsit un pachet suspect?

– Nu, e vorba despre prietena noastră, Star, Amarrylis. Prietena noastră! A fugit! am strigat. Şi nu se pricepe la asta.

– Unde este, unde e? oftă Lizzie.

Şi apoi le-am observat pentru prima dată.

Teancuri de reviste strălucitoare. Şi în spatele lor?

Cărţi.

– Vino, am strigat, repezindu-mă către cărţi, cu Lizzie după mine, trecînd de cărucioare şi mulţi oameni cu seturi de golf, printre standurile de reviste, pînă la cărţile groase cu scrisul auriu.

M-am izbit de un bărbat bronzat, cu un sombrero verde-smarald care spuse ceva foarte nepoliticos. Ştiam că, dacă Star este în acest aeroport – şi probabil că era, pentru că nu plecase încă de la şcoală cînd avionul decolase –, era lîngă cărţi.

Lizzie o văzu prima.

Star era îngenuncheată lîngă cărţi, cu capul în jos, citind.

Ne-am aşezat de o parte şi de cealaltă a ei.

Am spus:

– E timpul să vii acasă, Star.

Sări, se întoarse către mine, apoi un zîmbet larg îi lumină faţa.

Spuse ascultătoare:

– Da, bineînţeles, M. Cartea asta oricum nu este prea bună. E scrisă prost.

O puse înapoi pe raft şi se ridică. Faţa îi era toată crispată.

– Star, ce faci? am spus, încercînd să-mi stăpînesc vocea.

Avea să plîngă dacă nu eram atentă.

– Am vrut să iau un avion, spuse ea, dar n-au vrut să-mi vîndă un bilet. N-am ştiut că trebuia să-l rezerv din timp. Nu m-au lăsat să plec. N-am ştiut ce să fac în continuare şi apoi am văzut nişte cărţi...

– Ascultaţi-mă, voi două, strigă Lizzie. Sînt foarte stresată şi şocată, şi flămîndă. Am nevoie de chipsuri. Acum!

– Lizzie, e un aeroport, mîncarea e scumpă şi nu prea bună.

– Avem banii Clanului Wot, insistă ea, şi ei vor să-i cheltuim, ar vrea să facă parte din operaţiunea de salvare a lui Star. N-ar vrea să ne fie foame.

– Şi eu am bani, spuse Star. Destui pentru brioşe cu zmeură dacă vreţi.

Aşa că am luat chipsuri cu oţet şi ketchup, şi cola, şi brioşe, amestecîndu-ne printre copii gălăgioşi şi părinţii lor, nervoşi. Lizzie îi făcu cu mîna poliţistului.

– S-a rezolvat! spuse ea.

Ne-au rămas bani chiar şi pentru taxiul de întoarcere. Şi în taxi i-am trimis un mesaj Ignoratului, spunînd că Star e în siguranţă cu noi, acum.

Era prea tîrziu şi eram prea obosite să mai mergem la petrecerea de la piscină, probabil se terminase deja, aşa că am mers la mine acasă pentru...

PRĂJITURA CU CIOCOLATĂ DE LA ORA 11

Aveți nevoie de:

- **110g făină**
- **110g zahăr (nu din acela sănătos)**
- **110g margarină sau unt**
- **puțin praf de copt**
- **2 ouă mari sau 3 mai mici, de găină, nu de puicuțe de fermă, îngrămădite laolaltă într-un hambar, deprimate, cărora fermierul le strigă „ÎMPINGEȚI! TOATE!"**

1. Strecurați făina, praful de copt și cacaua într-un castron și adăugați restul de ingrediente. Cu excepția ciocolatei.
2. Luați un mixer și amestecați totul.
3. Ungeți cu unt interiorul unui vas.
Mama recomandă un vas cu fundul detașabil(!!!)
4. Turnați înăuntru amestecul.
5. Dați-le lui Lizzie și lui Star cîte o paletă de la mixer să o lingă, apoi curățați singuri castronul cu cîte degete vă încap înăuntru.

6. Coaceți la 170°C timp de circa o jumătate de oră. Puneți mănușile de bucătărie cînd umblați cu ceva fierbinte!
În timp ce se coace, topiți ciocolata într-un vas cu apă fierbinte. Apoi, cînd e puțin răcită, turnați peste prăjitură! Lingeți vasul și degetele.

A! Și încălziți cuptorul cum se cuvine înainte sau nu vă iese.

În timp ce aşteptaţi să se coacă, vorbiţi cu cele mai bune prietene şi bucuraţi-vă că puteţi.

n-o lua pe drumul acela

– Se pare că nu reuşesc să mă înţeleg cu Lynn, spuse Star. Prima dată cînd ne-am întîlnit şi tata a spus: „Lynn, aş vrea s-o cunoşti pe Amaryllis“, ea a stat pur şi simplu şi s-a uitat lung la mine. Îi puteam simţi parfumul. Era... ascuţit. Am zîmbit şi am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit. Ea nu a zîmbit la rîndul ei. Nu m-a atins niciodată. Pune un scut între noi.

– Dar copiii ei? am întrebat eu.

– Sîntem foarte diferiţi. Ei îmi spun Tocilara şi Ştie-Tot. Sînt de părere că mă dau mare cînd citesc. Şi mă întreabă: „De ce nu ai prieten? Kate are şi e mai mică decît tine“. Îi aud şuşotind în spatele meu.

– Tatăl tău nu te apără?

– Nu cred că observă, spuse ea.

„Ce generos din partea ei“, am gîndit.

Continuă:

– Se simte ciudat. Îşi drege mereu vocea ca şi cum ar avea ceva în gît care îl deranjează. Spune că nu şi-a dat seama cît de *nenatural* a fost.

– Ce a fost nenatural?

Star părea foarte mică în seara aceea. De fapt nu e. E mai înaltă decît mine.

– Se referă la mine. Spune că nu a înţeles cît de greu va fi să mă crească într-o familie albă.

– Despre ce vorbeşte? strigă Lizzie. Ar trebui să fie mîndru de o fată ca tine, deşteaptă şi bună! Uite la familia mea, noi sîntem de culori diferite şi tipuri de păr diferite. Eu semăn mai mult cu George Patriarhul, şi Michael cu mama. Toţi sîntem diferiţi, toată lumea este, cu excepţia celor care trăiesc într-un sătuc departe de restul lumii şi atunci...

– Mersi, Lizzie, hai să n-o luăm pe drumul ăla, am spus.

– Tata nu a vrut să fie rău cu mine, spuse Star defensivă. Pur şi simplu nu ştie ce să facă, îmi dau seama. Încearcă să mulţumească pe toată lumea. Şi ei sînt trei. Eu nu mă încadrez.

Am spus:

– Se pare că ei nu prea încearcă să se încadreze cu tine! Star, de ce nu ne-ai spus despre asta, pe bune?

– Puteaţi crede că ei au dreptate, spuse ea. Puteaţi fi în aceeaşi tabără. Puteaţi să mă evitaţi şi voi.

– Star, eşti prietena noastră! se înfurie Lizzie. Noi nu te evităm!

Star spuse:

– Mă tot gîndesc la poezia aceea, *Se duc de lîngă mine, cei ce mă căutau cîndva.* Ştiu, nu este despre taţi, dar aşa mă simt eu. Uitată. Ştiţi poezia?

Lizzie şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă. Lizzie spuse:

– Nu-mi aduc aminte de ea acum.

Am spus:

– Star, îi spui mamei tale că eşti nefericită? Îi scrii, nu-i aşa?

Dădu din cap şi spuse încet:

– Nu, adică îi scriu, la fiecare două săptămîni, dar nu-i spun tot ce simt. N-ar fi corect. Ar trebui să mă descurc. Ştiţi, mama e o singuratică. Mi-a spus că niciodată nu a fost menită să fie într-o familie sau un cuplu. A încercat şi nu a mers, dar s-a gîndit că ar trebui să fiu eu într-o familie, cît timp ea e în Franţa. Mama şi tata s-au gîndit că fac ce e bine, dar s-a dovedit a fi rău. Nu mă încadrez într-o familie. Ar trebui să fiu şi eu pe cont propriu.

– Nu, tu n-ar trebui să stai singură! Nu poţi gîndi că eşti la fel ca mama ta. Nimic nu rămîne la fel. Lucrurile se schimbă, mereu. Şi ce ne-am face Lizzie şi cu mine fără tine?

Star a izbucnit în lacrimi. Apoi şi Lizzie, tare şi cu hohote, apoi eu. Nu puteam răbda să mă gîndesc la nefericita Star, singură, îngrijorată. Mi-am întins braţele în jurul ei şi Lizzie a încercat să ne îmbrăţişeze pe amîndouă. Basil a observat ocazia şi a venit şi el în îmbrăţişare.

Era timpul pentru prăjitura cu ciocolată, chiar dacă aceasta avea să fie gata cu mult înainte de ora unsprezece. Era timpul să privim ciocolata topită, neagră şi strălucitore, acoperind prăjitura.

Puteţi să dublaţi cantitatea şi să faceţi o prăjitură imensă sau două rezonabile. Eu am făcut una mică extra pentru Sophie şi Sarah şi le-am lăsat-o să o mănînce dimineaţă. Prăjitura cu ciocolată de la ora 11 se mănîncă atunci cînd e călduţă, într-un castron, cu lingura.

Puteţi pune îngheţată peste ea sau iaurt simplu, sau frişcă, dacă sînteţi cu adevărat pofticioşi.

Puteţi topi ciocolată şi pentru un strat de mijloc, turnînd într-un vas lapte din acela condensat, amestecat cu şi mai multă ciocolată.

Puteţi pune pe deasupra un strat de bombonele sau ciocolată.

O puteţi amesteca cu o furculiţă.

Puteţi să mai adăugaţi fulgi de ciocolată.

Sînt foarte multe feluri de a mînca Prăjitura cu ciocolată de la ora 11. Orice mod aţi alege, vă veţi simţi mai bine.

Doar dacă nu mîncaţi prea mult. Atunci e vina voastră.

Am doar şaisprezece ani. Atîtea moduri de a mînca ciocolată! Atîtea lucruri pe care să le aştepţi de la viaţă! Dar încă nu-mi dau seama ce a scris Ignoratul pe spatele bluzei mele de şcoală, pentru că s-a mîzgălit în criza Star... Ceva despre Emma... M... a mea... Ceva cu...

şopîrlă pufoasă

– Nu cred că mai pot mînca, spuse Star, aşezînd jos castronul lîngă sacul de dormit.

– Ne mai trebuie ceva şi dimineaţă, oricum, am spus.

– *Este* dimineaţă, spuse ea. Mîncăm Prăjitura cu ciocolată de la ora 11 la unu şi jumătate.

Faţa îi era pătată. Ochii – umflaţi. Arătau ca nişte migdale roz, băgate în zahăr, dar ea se simţea mai bine după plîns, destul de liniştită şi optimistă, iar Basil o binedispusese cu încercările lui de a o linge pe faţă. Presupun că îi plăcea amestecul de lacrimi sărate cu ciocolată.

– Basil, spuse ea, eşti ca o şopîrlă pufoasă.

Eram prea obosite ca să ne gîndim să ne culcăm. Şi ceva mă împingea s-o lămuresc pe Star, deşi o parte din mine nu voia. Era ca şi cum aş fi aşteptat iar la uşa sălii de examene, vrînd în acelaşi timp să

intru acolo şi să fac faţă întrebărilor de care mă temusem, dar şi să fug în parcul cu îngheţată.

Am şters cu degetul castronul pentru ultimele resturi de ciocolată şi am spus:

– Deci, Star, presupun că le-ai spus tatălui tău şi lui Lynn că stai aici?

– DA. I-am cam minţit.

– Cam da, spuse Lizzie.

Mi-am lins degetul pînă cînd n-a mai avut gust de ciocolată.

– Cît timp le-ai spus că stai?

– Am spus că stau în weekend. Nu m-am gîndit mai departe. Destul timp cît să scap.

– Deci nu vor fi îngrijoraţi pînă duminică după-amiază?

Ridică din umeri şi lacrimile o podidiră din nou..

– Nu ştiu dacă... dacă... se vor îngrijora vreun pic, şopti ea.

– Bineînţeles că o vor face, cel puţin tatăl tău. Toţi părinţii se îngrijorează, am spus.

Ah! Părea că vorbeşte mama mea?

– Cred că ar trebui să-i spui mamei tale, Star.

Lizzie spuse, cu tact:

– Aş fi furioasă pe părinţii mei dacă mi-ar face asta vreodată!

– Ce altceva ar fi putut face? strigă Star în acelaşi timp în care eu ţipam:

– Taci din gură, Lizzie!

Star înghiţi în sec. Spuse:

– Bine. Cred că sînt furioasă. Aş vrea să locuiesc cu amîndoi. Asta nu se va întîmpla. Dar dacă îi spun mamei va fi supărată! Nu vreau să creadă că nu fac faţă. Şi vedeţi, nici măcar nu ştiam că trebuie să rezervi biletul de avion şi femeia de la aeroport a spus că nu erau zboruri către... unde am vrut eu să merg.

– Erau zboruri către Paris, am spus, nedumerită. Şi mama ta ar dori să ştie că eşti nefericită. Ar vrea să te ajute. Este mama ta. Este stipulat în contractul ei că trebuie să aibă grijă să fii fericită. Ai vreun număr de-al ei din Franţa? Star? STAR?

Stătea cu capul plecat, fără să se uite la mine, mîngîindu-l pe Basil şi fredonîndu-şi singură. Se comporta ca Sarah şi Sophie cînd pretind că nu mă văd.

– Star! Ai un număr de-al ei, nu-i aşa? Dă-l încoace!

Lizzie spuse:

– M de la mediatoare!

Star căută în geantă un carneţel şi mi-l dădu.

Spuse:

– N-am folosit niciodată numărul. Lynn se plînge de factura telefonică. Aşa că nu ştiu dacă e prefixul bun pentru Franţa. Şi M, ai mustaţă de ciocolată.

– Putem verifica imediat numărul, am spus, ştergîndu-mi faţa cu coada lui Basil. Haideţi.

M-am simţit foarte eficientă în timp ce coboram scările. Puteam rezolva toate astea, erau doar numere. Am verificat prefixul.

– Formează tu, M, spuse Star.

– E foarte tîrziu, spuse Lizzie.

– Este o urgenţă, i-am răspuns.

Stăteam pe hol, ascultînd bîzîitul telefonului francez, la sute de mile depărtare. Nimic. Nu răspunse nimeni şi deodată am ştiut de ce.

– Star, n-au cum să fie la colegiu acum! Ei sînt probabil cu vreo două ore înaintea sau în urma noastră şi nu sînt la serviciu acum.

– Bineînţeles! Sînt în oraş, mîncînd melci cu usturoi! strigă Lizzie.

– Nu, spuse Star. Nu e de la colegiu, e numărul de la apartamentul ei.

– Poate am format greşit. Sînt o groază de cifre.

Am încercat din nou. Fără rezultat.

– Mai bine scriem o scrisoare, anunţă Lizzie. O poţi scrie tu, Star, dar noi te supraveghem. Nu cred că tu spui lucrurile potrivite. Ceva de genul: „Dragă mamă, vremea e minunată aici, dar, mamă, vino şi ia-mă pentru că nu mai suport faptul că ei mă exclud din viaţa lor şi sînt GROAZNIC DE ORIBILI..."

– Şt! Taci, Lizzie!

Prea tîrziu. Am auzit o uşă deschizîndu-se sus.

– Ce Dumnezeu faceţi voi acolo? sîsîi mama. Le veţi trezi pe Sarah şi pe Sophie. Deja ne-aţi trezit pe tata şi pe mine.

– Păi... vă voi plăti preţul convorbirii, am mormăit eu.

– De ce? Unde sunaţi?

– Franţa.

– CUM?

– Îmi pare rău, doamnă Peek, eu sînt de vină, spuse Star. Mama lucrează în Franţa, vedeţi...

Mama clipi. Aproape îi puteam auzi creierul ticăind.

Spuse:

– Telefonează, Star.

Şi se întoarse înapoi sus.

Am făcut asta. Am numărat pînă la cincizeci în timp ce suna.

Nu răspunse nimeni.

Basil curăță tot

Trebuia să mă aştept, deoarece Basil mă urmăreşte pretutindeni, mai ales cînd prietenele mele sînt la mine.

Nu venise jos cu noi. Nu m-am gîndit la asta pînă cînd nu m-am întors în cameră şi l-am prins asupra faptului.

– Basil! am ţipat eu, dar el lingea şi mai repede în caz că-l prindeam înainte de ultima înghiţitură.

– Ei bine, mîncasem aproape totul, oricum, spuse Star.

– A curăţat castronul bine, spuse Lizzie. Se poate angaja la Cafeneaua Arătoasă la spălat vase.

– Vom încerca din nou dimineaţă, Star, am spus. Voi vorbi chiar cu părinţii dacă eşti de acord. Poate ştiu vreun mod de a o contacta.

– Încă nu sînt sigură că e cea mai bună soluţie...

– Trebuie să gîndeşti pozitiv, Star! anunţă Lizzie. Eşti fantastică. Multă lume crede asta! Ne ai pe noi şi pe Jono, şi pe Ashad, pe Dean, pe Adam şi pe Tunde, şi chiar pe Dodo! Te vei duce la facultate în cîţiva ani şi, dacă nu rezolvi ceva între timp, pun pariu că vei putea locui cu M şi cu mine.

– Mersi, Lizzie, spuse Star, dar poate că ar trebui să vorbeşti întîi cu ai tăi.

– Vor fi de acord, anunţă Lizzie. Michael pleacă din septembrie, aşa că ai putea avea camera lui. Mama te place şi Patriarhul va face ce i se spune. Vezi, toată lumea te iubeşte. Gîndeşte-te la persoanele în vîrstă de la ceainărie. Gîndeşte-te la Băiatul-cu-Tuba!

scrisori de dragoste, din inimă

Star îşi dădu cu mîna peste gură.

– Lizzie! Mi-ai adus aminte. Băiatul-cu-Tuba. Mi-a dat o scrisoare în faţa şcolii aseară, dar n-am

avut timp s-o deschid pentru că fugeam. Poate mai vrea cărţi.

Se ridică şi căută în buzunarele laterale ale genţii ei. Scoase un plic boţit şi începu să-l îndrepte cu dosul palmei.

– Lasă îndreptatul, fată! strigă Lizzie. Uită-te la scris! Nu a fost scrisă de Băiatul-cu-Tuba. Deschide-l mai repede!

Se duse să-l ia de la Star, care îl ţinea bine:

– Nu. Este al meu, spuse Star. Ştii, trebuie să fi fost un plic elegant înainte ca Băiatul-cu-Tuba să fi pus mîna pe el.

– Deschide-l, Star! Suspansul mă omoară, am strigat. Aş fi rupt imediat aşa o scrisoare, dacă aş fi primit vreuna. Star se folosi de cuţitul de la prăjitura cu ciocolată.

Şi ştiţi ce? S-a dus mai întîi la baie, să-l spele!

Dragă Star,
Ce nume minunat! Nu l-am mai auzit pînă acum, dar fratele meu mai mic, Sam, spune că aşa ţi se zice. A făcut o greşeală şi a tras cu urechea la adresa de e-mail a prietenei tale. E drăguţă, dar pe tine te aşteptam. Sînt cîteodată în staţia de autobuz, în drum spre colegiu. Sîmbăta lucrez la magazinul sport, dar voi renunţa curînd la acest post. Am o slujbă de vacanţă în fiecare dimineaţă în librăria de după colţ. Asta mi se potriveşte mai mult.
Sam spune că mereu citeşti. Ce autor îţi place?

Cred că eşti foarte drăguţă.
Şi bună. Asta spune Sam.
Craig

– Iar acest Craig, spuse Lizzie.

– O, M, îmi pare rău că nu era Străinul Chipeş pînă la urmă, spuse Star.

– N-are nimic! am spus. Mi-am dat seama că nu mă mai gîndisem la Străinul Chipeş de ore întregi. Am spus: Craig trebuie să fi fost cam uimit cînd am apărut la magazinul de articole sportive. După cîte mi-amintesc, era un tip bine. Şi acum îmi dau seama că era în staţie cu BT uneori. E înalt şi brunet. Se pare că ţi s-ar potrivi, Star.

Star strîmbă din nas. Spuse:

– Nu-mi prea place stilul lui, vreau să spun că nu scrie prea elevat.

Lizzie izbucni în rîs şi eu am spus:

– Star! Nu fi atît de pretenţioasă! Asta e pentru că scrie multe e-mailuri.

Acum Lizzie îşi făcea numărul de Madame Machiavelli.

– Va trebui să te întîlneşti cu el, Star. Vei merge la magazin săptămîna viitoare. Ochii îi luceau şi continuă: Te ducem noi acolo. Te aşteptăm şi apoi mergem toate la o prăjitură cu lămîie.

– Lizzie, nu ştiu ce să spun despre asta, eu...

– Ştii, strigă Lizzie, cred că voi fi o mătuşă pre-ocupată în loc de actriţă. Sînt bună în a rezolva

problemele oamenilor. Mătuşile preocupate stau pe canapea şi se uită la TV dimineaţa, nu-i aşa?

să privești problema în profunzime, sub lumina unei luni imense

Stăteam acolo, gîndindu-mă că ar trebui să deschid mai multe ferestre – multă prăjitură cu ciocolată, fundul lui Basil... Cîinele era încă încolăcit în jurul picioarelor lui Star, aşa că l-am dus jos şi i-am dat drumul în grădină. Mai ales că sîmbăta dimineaţa tata curăţa mizeria. Trebuia să facă în viaţă ceva folositor, să aibă un ţel.

O lună imensă, galbenă, zăcea pe cer. Mă întreb cum se vede din Franţa. Star ar fi putut fi acolo! Gîndiţi-vă la toţi bărbaţii aceia cu vinul lor şi baghetele, strigînd: „*Merde!*" oricărui englez. Gîndiţi-vă la Star singurică, cu ochii aceia mari, speriaţi, ai ei.

Gîndiţi-vă la acea lună imensă, strălucind deasupra noastră, cînd vieţile noastre se schimbau. Luna strălucea deasupra lui Pram Gran, a lui Dodo şi a lui Karen Grey, a lui Basil şi chiar a Clanului Wot. Dacă părinţii nu ar fi fost atît de răi şi de restrictivi, luna ar fi putut străluci deasupra noastră în Ibiza! Ne doriserăm să mergem acolo după examene, ar fi fost grozav, am fi fost atît de şmechere şi de strălucitoare, am fi înotat şi am fi băut *sangria*, am fi dansat toată noaptea, dar

părinţii n-au putut decît să ne spună cîtă încredere au în noi, BINEÎNŢELES, dar nu şi în ceilalţi, care bîntuie printre şezlonguri, putînd fi ucigaşi, hoţi şi violatori. Atît de nevrozaţi, părinţii ăştia!

Mă bucur tare că Star n-a plecat atît de departe. Se putea îmbolnăvi, era posibil să nu-i priască mîncarea sau să primească nişte pastile rele, sau să facă insolaţie, sau să stea pe malul mării şi să fie înţepată de meduze, sau să fie luată de bandiţi pe biciclete şi dusă în ascunzătorile lor de pe munte şi răpită pentru răscumpărare.

Basil ţopăi în sus pe scări după mine şi se aruncă din nou la picioarele lui Star, cu un oftat adînc de mulţumire. Cred că mai degrabă m-aş reîncarna într-un cîine mic decît într-un iepure.

Am stat trează un timp, privind luna care se strecura printre draperii.

Şcoala e atît de departe acum... Fiecare o ia în altă direcţie... E-mail pentru mama lui Star... Doar dacă nu e tehnofobă cum e Star... Ce ne facem cu ea? Nu mai poate trăi ca pînă acum...

biserică albă, flori purpurii și peștișori albaștri

Era încă întuneric cînd m-am trezit.

Asta din cauză că draperiile erau trase şi nu mai era luna să se strecoare.

Era miezul zilei.

O puteam auzi pe Lizzie fornăind şi sforăind puţin. Lizzie vorbeşte prin somn, e mortală! Cîteodată se ridică şi strigă: „Ce aia? Dă-mi! Ne!" şi apoi cade la loc.

– Star, am şoptit eu destul de tare cît să o trezesc dacă dormea, eşti trează?

– Da, spuse ea, şi mă bucur că sînt aici cu tine şi cu Lizzie. Cred că aş fi puţin speriată să mă trezesc de una singură. Singură, pe un chei, la malul mării. Uite, acum îmi vine în minte o poezie, despre bărci şi apa mării izbindu-se de chei...

M-am gîndit... nu prea ştiu geografie, dar Parisul nu e pe malul mării, nu-i aşa?

Am spus:

– De ce ai fi pe un chei pe malul mării, Star?

– M-am gîndit să iau feribotul între insule, ştii. Trebuie să îl aştepţi, dimineaţa devreme. Poate întîi pescuieşte de dimineaţă.

– Sînt multe insule în mijlocul Franţei?

– A, nu Franţa, M, eu plecam în Grecia. Să navighez pe Marea Egee.

– *Singură?*

– Nu, cu cel de pe feribot sau cu pescarul. Într-o bărcuţă cu vîsle.

– Star... Ce e chestia asta cu Grecia? Noi ne-am gîndit că încercai să iei un avion către Paris. La naiba, Star!

– Am vrut doar să stau şi să visez printre insule. Insulele din Marea Egee. Cît îmi plac cuvintele acestea! Poţi auzi valurile în ele, izbindu-se de stînci. Marea ca un vin negru...

Părea că face o vrajă.

Continuă, ca şi cum n-aş fi fost acolo:

– Niciodată n-am înţeles de ce Homer a spus că este închisă la culoare, precum vinul. Poate că marea este închisă precum vinul roşu noaptea? Poate că Homer avea un altfel de vin. Am vrut doar să dispar, M. Mă tot gîndeam la biserici mici albe, cu flori purpurii. Flori purpurii, regale, peste tot. Marea albastră, albastră, plină de peştişori.

– Şi soarele fierbinte. Şi băieţi bronzaţi, ca nişte zei, minunaţi de te dau pe spate. Mmmm! Cu păr negru, creţ şi braţe puternice...

– Ei, bună dimineaţa, Lizzie!

– Acele flori purpurii sînt împletite în părul meu. Sorb cafeaua, privind către marea luminată de lună. Muzica din cluburi se aude pînă la cinci dimineaţa...

Lizzie se ridică în sacul ei de dormit şi strigă:

– Nu vom avea mereu şaisprezece ani! Să profităm de asta, fetelor! Mergem pe insulă într-o vară, curînd, toate trei! Aşa că, aveţi grijă!

Cineva bătu la uşă.

– Vor să ştie dacă ne-a mai rămas prăjitură de ciocolată, am mormăit eu. Plecaţi Sarah şi/sau Sophie!

– Emma, Star! Treziţi-vă! Era tata. A venit cineva.

a venit cineva

A venit cineva! Probabil Jono Watkins, care bate la uşă să ne spună că organizează încă o petrecere cu alune şi muzica dată tare.

– Cine este?

Mă rugam să nu fie Lynn şi tatăl lui Star. Lucrurile ar deveni triste. Întreaga situaţie ar ieşi la iveală, ca o piersică putredă, şi nu sînt sigură că puteam face faţă unei astfel de situaţii înainte de micul dejun.

– Haide, Emma! Sculaţi-vă şi veniţi jos! Toate.

Nu suna bine.

Am ţopăit pînă jos. Eu aveam cuvertura pe mine, Star şi Lizzie erau în sacii de dormit.

Mama ne aştepta pe hol. Părea într-un fel emoţionată şi neîndemînatică. Se uita la sacii de dormit, dar noi îi purtam mereu în dimineţile în care eram toate trei la una dintre noi. A devenit o tradiţie.

Spuse:

– Cineva vrea să te vadă, Star. Este în camera de zi.

A, nu. Ei bine, nu aveam s-o lăsăm pe Star singură să rezolve asta! Stăteam fiecare de o parte şi

de alta cînd să trecem de uşă, dar n-am reuşit să încăpem toate deodată. Eram cam îngrămădite.

Dar în camera de zi era o Star foarte înaltă.

Star încremeni timp de o secundă.

Apoi sări direct în braţele mamei ei.

– Lizzie, Emma! Haideţi să luaţi micul dejun, spuse mama mea, împingîndu-ne în bucătărie.

Căută în congelator şi găsi nişte cornuri cu ciocolată. Primeam astfel de cornuri numai la zile speciale, cum ar fi aniversările. Măcină boabe de cafea. Lizzie şi cu mine stăteam la masă, aşteptînd. Simţeam mirosul de cafea măcinată şi de cornuri încălzindu-se în cuptor, cu ciocolata neagră topindu-se în straturi crocante, şi m-am gîndit că asta e o zi în care lucrurile se schimbă.

lucrurile se schimbă și cornurile sînt crocante

Cînd Star şi mama ei veniră, în sfîrşit, în bucătărie, mama le aşeză la masă. Sophie şi Sarah stăteau în uşă.

Mama lui Star spuse:

– Mă bucur să te găsesc într-o familie aşa de caldă, Amaryllis. Săracul tatăl tău a fost atît de şocat cînd mi-a deschis uşa! Spune că vii des aici la sfîrşit de săptămînă. Mă bucur că ai încă prietene bune. Se întoarse către mama mea şi spuse:

Vă mulţumesc că o primiţi pe Amaryllis în casa dumneavoastră, doamnă Peek.

– E o plăcere...

– Natalie. Şi acum mă cheamă Natalie King, că sînt din nou singură.

– Trebuia să-mi spui că vii, mamă, strigă Star. Puteam fi plecată! De fapt, eram plecată!

– Îmi pare rău, draga mea. A fost o chestie de moment. Tu... Scrisorile tale te-au dat de gol.

Star se încruntă:

– Dar mi-a luat mult timp să le scriu.

Mama ei îi luă mîna. Spuse:

– Aşa eşti tu. Scrisorile tale nu sunau bine. Mi-am dat seama că încercai să ascunzi nişte trăiri. Cuvintele erau prea strălucitoare. Aşa că am telefonat la aeroport şi m-am urcat direct într-un avion.

– Cum ai reuşit asta? se înfurie Star. Mie nu mi-au dat bilet pe loc!

„Ups..."

Mama ei se uita lung la ea. Cum va ieşi Star din asta? Nu va ieşi; în nici un caz, nu uşor. Star nu ştie să mintă. Dacă are ceva de ascuns, o face tăcînd.

Mama ei spuse:

– E totul în regulă la şcoală?

– Da, am terminat cu examenele acum. Avem vacanţă.

– A, înţeleg, spuse mama ei. Deci poţi petrece mai mult timp acasă cu tatăl tău şi cu... Lynn şi copiii ei?

Star privi în jos şi ridică vreo două firimituri de pe masă.

Se auzi soneria, trei apăsări ascuţite.

Tata se duse la uşă, ceea ce are fi putut fi foarte jenant, pentru că era în jeanşii lui vechi, cu şorţ de lucru, dar nu conta, pentru că vizitatorul nostru era Ignoratul.

N-am văzut pe nimeni să dea buzna aşa ca Jono Watkins.

– A! Deci de asta fugeai, Star. Să te întîlneşti cu mama ta! Bună ziua, doamnă...

– Natalie. Natalie King.

– Bună ziua! îi înşfăcă mîna şi aproape că i-o smulse din umăr. Jonathan Watkins. Bună ziua, domnule şi doamnă Peek. Basil! Ce faci, băiete? Ştiţi, ultima dată cînd le-am văzut pe astea două (arăta spre Lizzie şi spre mine), fugeau după Star la aeroport, de parcă toţi ogarii din lume le urmăreau!

Un moment de tăcere.

Lizzie vorbi, cu vocea tăioasă ca un cuţit texan de friptură:

– Ai venit după bani, Jonathan? Dacă e aşa, mă tem că s-au dus pe chipsuri.

– Lizzie, n-am venit după bani. Mulţumesc pentru mesajul scris. M, băieţii şi cu mine eram

îngrijoraţi! Ne-am bucurat că o găsiserăţi pe Star şi că eraţi în regulă, şi că Star nu se afla într-un avion spre Africa din greşeală, iar acum am venit să văd ce faceţi, fetelor. AU! Lizzie, ce faci, femeie violentă?!

Mama lui Star se holba la ea, înspăimîntată, cu ceaşca de cafea între farfurie şi gură, dar Star strigă:

– E în ordine, mamă, mi-am dat seama că nu o pot face, pînă la urmă!

– Ce să faci?

– N-am putut pleca singură. Tocmai mă întorceam cînd M şi Lizzie m-au găsit. Începuse să-mi fie frică, ştii. E în regulă. Mă uitam şi eu la standul de cărţi.

Star a început să plîngă. Mama ei la fel.

Sarah şi Sophie stăteau uitîndu-se cu ochi mari, apoi şi Sophie a început să plîngă, aşa că şi Lizzie le-a acompaniat tare de tot şi, ei bine, şi eu am plîns. Ceva groaznic s-ar fi putut întîmpla, în schimb, lucrurile deveniseră mai bune. Nu erau tocmai aranjate, dar erau mai bune. Am avut un acces de rîs în mijlocul plînsului. De uşurare, presupun.

– Jonathan, ia un corn cu ciocolată, spuse mama, clipind des.

– Oh. Mulţumesc, doamnă Peek, spuse el, aşezîndu-se, atît de politicos şi de rafinat, visul dulce al fiecărei mame.

Nu prea cred.

„Jono Watkins, cum îndrăzneşti să-ţi bagi picioarele sub masa mea şi dinţii în cornurile mele cu ciocolată... Iar căţelul meu e pe genunchiul tău!"

realitate și vis

Mama a trebuit să mai macine cafea şi să caute în congelator alte cornuri pentru că tata nu apucase şi nici noi nu ne supăram dacă mai primeam.

Cînd toată lumea a încetat să se mai smiorcăie şi s-a apucat serios de mîncat, firimituri din cornuri cădeau pe jos, spre fericirea lui Basil. Lizzie a spus:

– Ai o gură aşa de mare, Jono! Gura ta e mai mare decît a lui M.

– Mda, deci, Lizzie, eram îngrijorat că Star va merge în Franţa singură.

– Nici măcar nu mergea în Franţa, pleca în Grecia! spuse Lizzie cu vocea ei de „ţi-am zis eu". Avea de gînd să stea pe malul Mării Egee.

– Acum cine are gura mare, Lizzie?! am spus eu.

Chipul lui Star s-a făcut ca gemul de caise coapte. Se întoarse către mama ei şi spuse:

– Ăsta e adevărul, mamă. Vreau să merg în Grecia. Ştii, am citit nişte cuvinte minunate scrise de cineva pe nume Kazantzakis. Îţi arăt imediat! Fugi sus şi se întoarse cu o bucată de hîrtie. O îndreptă şi citi: „Fericit este omul, mi-am

spus, care înainte de a muri are norocul de a naviga pe Marea Egee... Niciunde altundeva nu poate trece cineva atît de liniştit de la realitate la vis".

Îi zîmbi mamei ei. Aceasta îi zîmbi la rîndul ei. O înţelesese pe Star, puteam vedea asta. Spuse:

– Bine, draga mea. Vom merge acolo împreună.

un gînd oribil

Mă simţeam atît de fericită, atît de mulţumită pentru Star şi de încîntată că am găsit-o la aeroport înainte de a pleca undeva, atît de fericită că s-a regăsit cu mama ei!

Nu m-am gîndit cu adevărat la ce s-ar putea întîmpla după aceea. Nu voiam să am un gînd oribil.

Mama, piază rea, spuse rigid, în timp ce tăia ceapa pentru cină:

– Ce îi vor spune tatălui ei? Lucrurile nu vor fi atît de simple pentru prietena ta, Star.

„BA DA, VOR FI! VREAU SĂ FIE SIMPLE!"

va-va-vacanţa de vară

Fără stres, fără examene, fără cicăleală din partea părinţilor cu privire la venitul acasă devreme.

Totuşi, a început rău.

Star şi mama ei au respirat adînc de mai multe ori şi s-au dus să stea de vorbă cu tatăl ei.

– A fost de coşmar! îmi spuse Star. Au sfîrşit prin a ţipa unul la celălalt. S-au acuzat unul pe altul că m-au abandonat! S-au legat de cum percep eu una şi alta, pînă cînd le-am spus pur şi simplu SĂ TACĂ! Făceau ca totul să pară mult mai rău decît este, doar pentru a marca puncte. A trebuit să-i calmez, M, şi să le spun că nici unul nu mă abandonase. E vinovăţia, ştii, vinovăţia într-o căsnicie distrusă. Şi nu era bine, ştiind că Lynn şi copiii ei probabil că auzeau fiecare cuvînt. Se scutură. Totuşi, cred că i-am liniştit. Voi sta cu mama pentru un timp, cel puţin.

Star şi mama ei au luat pentru o vreme o cameră la un motel, cu mic dejun inclus. Lizzie şi cu mine am fost în vizită. Nu mai fusesem niciodată la un motel ca ăsta. Mi s-a părut ca o casă mare de păpuşi, cu cuverturi roz şi cîini chinezeşti, alb cu auriu (probabil luaţi de la Top Bob).

Mama le-a convins să stea şi vreo două nopţi la noi şi asta a fost grozav. Înainte nu prea avuseserăm de a face mult cu familia lui Star. Mama lui Star e puţin ciudată. Ciudată într-un mod plăcut. Mama spune că nu poate fi caracterizată în cuvinte. Mmm, nu e chiar o descriere rea. Dar îmi place, mai ales pentru că e mama lui Star.

Îi spuse fetei ei:

– Pînă la urmă vei merge cu avionul. Am rezervat pentru noi două săptămîni. Vom vedea insulele din Marea Egee.

Star o cuprinse pe mama ei cu mîinile și se îmbrățișară strîns. Nu o mai văzusem pe Star niciodată atît de afectuoasă. De obicei e mai reținută.

Apoi îi zîmbi mamei ei și spuse:

– Poate într-una din veri voi merge în Grecia cu M și cu Lizzie!

– Daaa! am țipat noi.

Mai multe despre asta în vreun an-doi, cînd visul devine realitate.

bronz precum bolul de salată

Lizzie și cu mine ne-am bronzat mult. Ea a devenit maronie ca bolul nostru de salată, din lemn de măslin.

Eu m-am făcut roșie. Dar m-am dat cu kilograme de chestii pentru înainte și după plajă și, într-un sfîrșit, am devenit un fel de roșu-auriu care se potrivea perfect cu oja sidefată de pe unghiile de la picioare. Îmi imaginam degetele de la picioare, aurii în contrast cu nisipul alb, în timp ce un bărbat minunat trecea printre palmieri, gata să-mi aducă o băutură aurie într-un pahar înghețat, cu umbreluță și cu cireșe confiate. Lizzie începuse să lucreze la Cafeneaua Arătoasă sîmbăta.

M-am dus şi eu o dată sau de două ori să iau un shake de ciocolată. Îmi plăcea să fiu servită de Lizzie! Mă tot răzgîndeam în privinţa comenzii, doar ca s-o stresez, pentru că întotdeauna vreau shake de ciocolată.

De asemenea, l-am spionat pe Adevăratul Craig la magazinul de articole sport, într-o sîmbătă, cînd mă uitam la adidaşi. Am hotărît că era destul de arătos, înalt şi brunet, dar avea ochi trişti. Ce aveam să ne facem în privinţa lui Star şi a lui? Nimic, pentru că ea era plecată cu mama ei.

Iar eu?

Plimbîndu-mă cu Basil într-o după-amiază, am zărit o plăcuţă în vitrina lui Bob, chiar deasupra legumelor.

angajăm vînzătoare pentru cîteva ore pe săptămînă

– Basil, îmi pare rău, plimbarea se întrerupe, am spus.

Nu m-aş putea concentra la interviu cu el urlînd la uşa magazinului.

– Unde te duci, Emma, aşa de elegantă? strigă mama, care nu ratează nimic, mai ales dacă nu vrei ca ea să vadă.

– Pentru o slujbă, am spus. Vînzătoare la Top Bob.

– Vrei să vin cu tine? întrebă ea.

„Cum? Nici gînd!“

– Aş putea întreba de bani, Emma. S-ar putea să nu te plătească îndeajuns. Este dreptul tău ca tînără să fii plătită, nu exploa...

Am trîntit uşa. Mama încă mai pluteşte într-o atmosferă feministă depăşită (dar măcar poartă sutien în loc să meargă aşa, cu două baloane vechi de petrecere, cum am văzut la altele).

Gîndindu-mă la bani, bani, bani, m-am grăbit înapoi la Bob. Ştiam că el e acolo, pentru că maşina roz cu argintiu era afară.

Am spus:

– Vă rog, pot vorbi cu cineva în legătură cu slujba de vară?

Doamnele cu părul de culoarea cuprului se uitară una la alta. Una spuse:

– Se întîmplă că domnul Bob este aici azi. Este în spate. Să văd dacă are timp.

Am auzit şoapte din spate. Apoi *ţaca-ţaca, ţaca-ţaca* şi apăru domnul Bob.

Am spus:

– Ăăă... am văzut... ăă... anunţul... ăă... şi aş dori... ăă... să lucrez aici. Pe timpul vacanţei, dacă se poate. Sînt... ăă... un client fidel.

Domnul Bob mirosea a balsam de rufe sau a detergent parfumat. Purta o cămaşă lila mătăsoasă şi una dintre acele cravate subţiri, pe care le poartă cowboy-i cînd stau de vorbă cu blondele în *saloon*.

Domnul Bob spuse:

– Da, dragă, te-am văzut pe aici. Dar nu vreau cîinele ăla prin preajmă.

M-am simţit atacată.

– Cum te cheamă, dragă?

– Emma. Emma Peek.

– Vîrsta, dragă?

– Şaisprezece ani. Tocmai am terminat examenele şi aş dori să lucrez timp de cîteva ore în fiecare săptămînă. O lumină s-a aprins – ba două – în spatele ochelarilor cu ramă aurie ai domnului Bob.

Era licăritul banilor?

– Şi stai aproape, dragă? Nu vei întîrzia la serviciu, nu-i aşa?

– Stau la cinci minute de aici.

– Încă stai cu părinţii?

– Da.

– Bine. Ştii, nu prea am angajaţi. M-au lăsat baltă. Trebuie să servesc eu însumi în magazin cîteodată. Şi cu vacanţa care începe este dificil pentru unele doamne de-ale mele să lucreze. Te putem angaja pentru cîteva ore în fiecare dimineaţă.

„EI DRĂCIE!“ Ceasul meu biologic nu este programat pentru un început matinal, mai ales cînd ar trebui să mă refac după stresul de la şcoală.

Domnul Bob îşi dădu capul într-o parte, ca o pasăre cu un moţ de culoarea cuprului.

Spuse:

– Îţi pot oferi cam zece ore pe săptămînă, dragă.

Ştiu că trebuia să consider că îmi face o mare favoare.

– Şi asta e cu salariul minim, nu, domnule Bob?

Uite! Am spus-o! Îmi puteam simţi faţa înroşindu-se precum coaja brînzei Edam pe care o avea în răcitor şi transpiraţia iţindu-se de sub tricoul meu. MARE ÎNCURCĂTURĂ!

Dar ştiţi, alternativa era să apară mama cu fundul bîţîindu-se, să-l hărţuiască pe domnul Bob în legătură cu plata mea.

Cel mai urît scenariu de coşmar! Mama în furia ei feministă deplină! Ce ruşine, ce umilinţă...

De asta am spus-o eu singură, chiar dacă nu am spus-o prea tare. Salariul minim.

Domnul Bob se îndepărtă puţin de mine. Ochii de după ochelari deveniseră şterşi.

Luminiţele se stinseră repede.

Spuse:

– Ăăă... Bine. Hm!

Apoi lumina se reaprinse. Era încîntat.

– Hai să începem cu cîteva ore vinerea dimineaţa, dragă. De la opt la douăsprezece.

Aah!

muncă grea și asiduă

Muncă grea? Muncă ce te îndoaie şi te osteneşte? Să vă spun eu despre asta.

Nu a trebuit să lucrez numai dimineţile. Au mai fost şi nişte după-amiezei, ba chiar şi seri de sîmbătă şi a trebuit să port o salopetă, dată de doamnele cu părul de culoarea cuprului. Era albă şi fără formă, cu ornamentaţii în dungi, ca un scaun de pe puntea unui vas. Mama o tot spăla, insistînd că trebuie să fie mai albă decît albul, ceea ce nu se prea potrivea cu ideea ei de femeie eliberată.

Dacă e să spun adevărul, una dintre atracţiile de a lucra la Bob era fantezia mea cu privire la discountul la ciocolată, dar cred că mi-am luat adio de la ea cînd am cerut „salariul minim".

Aveam puţin sau chiar deloc timp pentru consumul de ciocolată, credeţi-mă! Trebuia să etichetez lucruri şi să şterg de praf, şi să aranjez rafturile, şi să fiu atentă la cinele chilipir ale domnului Bob.

Să vă explic. Dacă vreunul dintre semipreparatele pentru o persoană expirau cu doar o secundă, trebuia să îl iau şi să îl pun deoparte pentru domnul Bob, el mînca singur. Îi lipsea compania unei femei. Pram Gran trecu iar prin mintea mea... dar am evitat să fac vreo asociere. Domnul Bob era *un poco* zgîrcit, cred eu. *El Scroogio*.

Pune muzică mereu, domnul Bob. Country şi western ca să se potrivească cu cizmele lui, melodii despre picnicuri pe pămînt şi recolte pe cîmp, şi Bunul Dumnezeu răzbunîndu-se pe fasole şi merele verzi. Boxele cam pocneau şi distorsionau prea larg

sunetele, şi vîjîiau. M-am gîndit că Jono Watkins i-ar fi putut aranja sistemul de sunet.

Dacă tot vorbim despre asta...

o tipă de la Top Bob

De cîte ori mă gîndesc la Ignorat, se pare că îşi face apariţia, ca un fel de duh! Nu ştie să vorbească încet. Vocea lui de sirenă de vapor se auzi prin tot magazinul.

– Hei! Dintr-o uniformă în alta! Cît de albă eşti, M! O adevărată tipă a lui Bob!

Eram la Top Bob, nu la Bottom Bob, aranjînd ciobăniţele de plastic astfel încît să poată privi înspre instabilii pescăruşi albaştri. Îmi aduc aminte de *Totul despre pescăruşii albaştri* din şcoala primară şi, vă zic eu, acesta de plastic ar fi fost alungat de pe rîu, pentru că nu are nici forma, nici mărimea, nici culoarea potrivită, e o altă pasăre.

– Pune alea jos şi vorbeşte cu mine, spuse Jono, pentru că, Emma Peek, eşti răspunsul rugăminţilor mele. Caut un cadou de plecare pentru mama!

„Jono, mama ta ar fi trebuit să aibă un cadou acum şaisprezece ani. Pe altcineva în locul tău. Ar fi trebuit să schimbe bebeluşii la spital şi pe tine să te trimită spre cercetare.“

Jono arăta rezonabil. Avea un tricou albastru-închis destul de reuşit şi era puţin bronzat. Problema cu salopeta lui Bob e că nimeni nu-mi poate vedea pielea aurie.

Am spus:

– La ce te gîndeşti, Jono? Unde pleacă mama ta?

– Nu ea, M! Eu sînt cel care pleacă. Plec în Europa cu Luke, Ash şi vreo doi tipi mai mici. Vom avea un program grozav.

– Ei, să aveţi mare grijă, Jono. Deci nu mai dai o altă petrecere?

Ce era golul acela pe care-l simţeam în stomac? Dezamăgire. Vedeţi, în secret visasem să îmi pun în aplicare întregul meniu de catering, dacă el avea să mai găzduiască o altă petrecere mizerabilă. Aş pune la bătaie nişte trufe de ciocolată şi pizzarete (vedeţi mai jos), să dau clasă evenimentului.

Baza e mult mai bună decît cea cumpărată, dar nu-i spuneţi mamei, pentru că şi-o va lua în cap.

– A, îmi pare rău, iubito, nu e planificată nici o petrecere de vară. Criză în formaţie. *Devastarea în masă* nu mai există.

Aproape că mi-a fost milă de el. *Aproape*... Era cam crispat şi puţin deprimat, atît cît poate fi Jono de deprimat.

– Ce te vei face fără trupă, Jono?

PIZZARETE HANDS-FREE

Mama voastră va avea nevoie de:

- **225g de făină de pizza**
- **un pachet de drojdie uscată**
- **puțin ulei de măsline, poate un ou, lăsați-o să se simtă stăpînă pe aceste mici decizii**

Lăsați-o pe mama să amestece fericită acest aluat de pizza. Spuneți-i că uleiul de măsline îi face bine la mîinile crăpate. Aveți răbdare cu ea cît amestecă acolo. Îi place să facă asta, îi alungă frustrările de vîrstă medie și îi încetinește apariția artritei. Și nu veți avea mîinile lipicioase, nici nu veți fi nevoite să stați acasă toată sîmbăta, cît timp crește aluatul. Ea poate sta în bucătăria caldă cît dospește acesta. Apoi puneți-o să îl întindă în cercuri subțiri, subțiri. Apoi faceți voi partea plăcută de decorare!

Aveți nevoie de:

- **sos de roșii**
- **brînza voastră preferată, care este mozzarella dacă o faceți pentru Lizzie, pentru că ei îi place pizza italiană**
- **măsline și capere, și anșoa sărate micuțe și alte chestii care vă plac, poate felii de ardei roșu și portocaliu**
- **presărați deasupra oregano mărunțit (pentru o pizza și mai italiană)**

Faceți-o DRĂGUȚĂ!
Coaceți-o la foc încins! FOLOSIȚI MĂNUȘA DE BUCĂTĂRIE CÎND UMBLAȚI LA CUPTOR.

– A, mai este trupa, drăguţo, dar acum ne spunem *Eroii Nimănui*.

Hmmm...

Îşi reluă rînjetul obişnuit de Watkins şi spuse:

– Poate o petrecere la toamnă? Îmi pare rău că te fac să pierzi una în vară, M.

– Să nu-ţi pară rău, Jono. Am o mulţime de petreceri programate. Şi ai grijă să nu scapi figurinele alea. Îşi făcea de lucru cu vacile chinezeşti, cu măcăleandrii şi cu doamnele cu margini aurii, întorcîndu-le cu capul în jos! Apoi scutură un buchet de flori artificiale, mişcă braţele unui ceas (nu cred că erau de aur). Încercă să scoată o portocală chinezească din bol. Era coşmarul oricărui proprietar de magazin.

În sfîrşit, se hotărî pentru un glob cu o furtună de zăpadă. Înăuntru era un om de zăpadă, zîmbind cu un nas de morcov. Semăna cu el. Purta o pălărie neagră Fedora şi era înconjurat de stele argintii dacă îl întorceai cu capul în jos. Cred că rămăsese de la extravaganţele de Crăciun ale domnului Bob.

– Jono, am spus. E luna iulie.

– Dar ei îi plac chestii din astea. Are un suflet de copil. Unde e Tipa Dramei azi?

– Lucrează la cafeneaua din oraş. În curînd pleacă la Săptămîna Teatrului.

– A, da. Mi-a spus că pleacă la şcoala de teatru semestrul viitor. Destul de ca lumea, nu? Ce face Star?

– A plecat pe o insulă grecească împreună cu mama ei, nu ştiu pe care. Ceva cu „sos“ la sfîrşit. Sau poate că e Creta.

Mă întreb dacă a făcut ceva în legătură cu scrisoarea de la Adevăratul Craig? L-a abordat? Jono Watkins nu ştia despre Craig. Ha, ha, ha!

Continuă:

– Şi apoi ce se va întîmpla? Star se va întoarce în Anglia la şcoală?

Cumplit! Nu mă gîndisem la asta...

– Nu ştiu! O, sper că da! am strigat.

– Ei, dar nu se întoarce la tatăl ei, nu? Era nefericită acolo. Iar mama ei lucrează în Franţa. Cînd am văzut-o la tine cu mama ei, m-am gîndit: „Da! Asta ţi se potriveşte, Star! S-a dus toată tristeţea aceea“. Ştii, proclamă Ignoratul, am ca un fel de extra-simţ în legătură cu oamenii. Îmi dau seama ce simt ei.

Mă privi lung drept în ochi.

„Ei bine, Jono, eu simt că trebuie să mă laşi în pace, băiatule!“

L-am privit înapoi, dar el rînji doar.

Apoi spuse:

– Eram chiar îngrijorat în privinţa lui Star. Şi mai ştii în privinţa cui? A lui Cath. De fiecare dată

cînd o văd este singură. De ce nu stă cu voi, fetele?

– Pentru că e groaznică.

El dădu din umeri. Spuse:

– Voi trei aţi aduce-o la liman. Spune că nu are prieteni.

Plăti pentru globul acela de prost gust şi pentru o felicitare roz şi spuse:

– Ne vedem după vacanţă. Să ai o vară frumoasă, drăguţo! A, şi spune-i lui Bottom Bob că are o muzică groaznică.

– Să ai şi tu o vară bună, Jono, am spus, iar el s-a întors şi a rînjit.

L-am privit coborînd scările.

Mă panicase şi mă deprimase. Dacă semestrul viitor nu avea să fie Star? Nici Lizzie? Ce gînd oribil!

Cum aş putea trăi fără ele?

În acea seară i-am povestit lui Basil despre asta. El mă privea adînc în ochi. Apoi căscă, scoţînd un sunet amuzant, ca un scîrţîit.

Cîteodată mă uit la Basil şi îmi pun probleme existenţiale, ştiţi, despre Dumnezeu, selecţia naturală şi destin, şi toate chestiile astea.

Vreau să spun, cine l-a creat pe Basil? Parcă ar fi un colaj din chestii diferite puse la un loc într-un joc al urmărilor: nas de furnicar, trup de dachshund, culoare de doberman negru, coadă de vulpe,

picioare de arici, lăbuţe de hobbit, ochi de Robbie Williams şi blană afro.

Este mîna destinului? A apărut întîmplător? Trebuia să se nască? Sau s-a întîmplat pur şi simplu, în urma unui mic accident?

Oare Lumina Divină străluceşte în Basil?

Vreau să spun că a fost cît pe ce să nu ajungă aici. Dacă nu l-am fi salvat de la adăpostul pentru cîini vagabonzi, acum n-ar mai fi fost printre noi!

– Viaţa se schimbă întruna, Basil. O luăm fiecare pe drumul nostru. Ce crezi despre asta?

Basil nu s-a obosit să se gîndească. Se transformă într-o fosilă cu blană creaţă şi adormi profund.

note proaste

Mama anunţă că făcuse rezervări pentru o vacanţă. Pentru noi *toţi*.

Spuse că era o afacere bună. O văzuse în vitrina agentului de călătorii.

Flutură o broşură în faţa mea.

Trebuie să recunosc că părea în regulă. Spania. Un hotel frumuşel, cu piscine şi masaj, şi chestii, şi, speram eu, cu multe lucruri pentru Sophie şi Sarah, cluburi de copiii cu strigăte şi stropit cu vopsea, orice care să le ţină departe de mine.

DAR cum îmi iau rezultatele la examene?

Am fugit să o văd pe Lizzie la CA. Era acolo, în şorţul ei şi cu chestia aceea ca un cioc pe cap. Eu aş fi arătat ca un pinguin, dar Lizzie arăta bine.

– Lizzie, am spus, vrei să-mi iei rezultatele la examene? Apoi te sun eu să te întreb şi-mi spui doar dacă nu sînt groaznice. Altfel, spui Note Proaste. Nu, aşteaptă... Cineva poate asculta telefonul. Spui NP. Acesta e codul, pentru Note Proaste. Asta înseamnă că aştept să le aflu cînd mă întorc acasă.

Lizzie era Scarlett O'Hara în acea după-amiază, deşi purta bonetă. Îşi aranjase buzele în stilul sudist, avea un profil studiat şi-şi tot arunca pe spate capul, încît mă temeam pentru siguranţa bonetei ei albe. Puse jos shake-ul meu cu ciocolată şi spuse:

– Cred că se poate aranja, Missy Emma. Mă voi fi întors pînă atunci, de mult mă voi fi întors de la Săptămîna Teatrului.

Aranjă bolul cu zahăr, uitîndu-se lung la Arătos. Acesta topea inima unei pretinse roşcate, presărîndu-i extra-ciocolată în cappuccino.

– Dacă nu termină sporovăiala cu tot ce are fustă, poate să plece să facă nani cu peştii, complică lucrurile Lizzie. Înşală-mă, domnule Enrico şi, sincer, puţin îmi pasă!

Îşi scutură capul şi spuse:

– Aste e din *Pe aripile vîntului*, M. Sînt Scarlett O'Hara.

– Da, dar Rhett Gable a spus bucata asta, Lizzie. Nu a fost Scarlett O'Hara.

– Nu contează, pufni ea. Arta mea poate depăşi bariera sexelor.

Hmmm!

– Hei, Marele Roberto arată bine azi, am spus. Uite, are şi picioare!

Marele Roberto ieşise de după tejghea. Nu era foarte înalt, dar dădea impresia asta din cauza părului imens, care i se ridica de pe fruntea nobilă.

Purta pantofi negri cu vîrfuri ascuţite. Avea o cămaşă cu dungi şi o cravată roşie mătăsoasă. Se fîţîia de colo-colo ca un mic lord. Întinerise? Făcuse un lifting facial? Îi dădeai cîţiva ani mai puţin, părea cam de optzeci şi nouă.

În timp ce îl priveam, faţa i se deschise într-un zîmbet larg şi întinse braţele.

Pentru Pram Gran.

Fiat fatal

– La naiba! strigă Lizzie, din personajul ei Scarlett O'Hara. Pram Gran a fost retapiţată!

Cu siguranţă! Avea părul în sus, într-un coc argintiu, şi un zîmbet larg cît un stand de orchestră. Puloverul ei cu mîneci scurte era făcut din angora roz pufoasă, pe care-ţi venea s-o mîngîi. Ochii îi străluceau, avînd culoarea albăstrelelor. Emoţionat,

Marele Roberto îi luă mîna şi o sărută cu un zgomot puternic.

– Lizzie! Pram Gran arată ca o *femme fatale*. Crezi că Marele Roberto şi Pram Gran sînt un cuplu?

– Cred că vor fi, spuse Lizzie ştiutoare.

– El arată de parcă ar vrea s-o răpească în gondola lui sau în Lamborghini roşu, am spus.

Cum de m-am putut gîndi s-o combin cu răul domn Bob? Puteam vedea acum că nu era o femeie Cadillac deloc. Iar domnul Bob nu era un fan al cîinilor. Nu dorise niciodată să-l cunoască pe Basil al meu. Mă întrebam dacă Marelui Roberto îi plăceau cîinii.

Nu contează. Cred că înlocuia unul.

Oamenii sînt imprevizibili, nu-i aşa? Viaţa îţi oferă multe surprize. Ăsta e un alt lucru pe care să-l coşi pe ştergar, lîngă filosofia prăjiturii cu lămîie.

Apoi Lizzie spuse:

– Nu o va răpi în amurg într-un Ferrari roşu, M. Marele Roberto conduce un Fiat mic. E alb şi ruginit.

femeie rea

Aşa că vara continua. Lizzie plecă la săptămîna ei de teatru, Star era încă plecată cu mama ei, chiar şi Ignoratul era absent. Lucram *din greu* la Bob, citeam şi stăteam la soare cu Basil, în timp ce surorile mele se luptau în piscina lor gonflabilă.

– Îmi pare rău că trebuie să mergi la adăpost, Basil, i-am spus. Dar nu poţi veni în Spania. Este mult prea cald pentru cineva cu atîta păr ca tine. Şi hotelul ăla prost nu acceptă cîini.

Basil îşi roti ochii, apoi puse cu înţelepciune o bucată de ceapă mestecată pe genunchiul meu bătut de soare.

– Pune hîrleţul acela jos, Sarah! scîrţîi mama, păşind pe iarbă.

– Hei, mamă, cînd primesc şi eu haine noi pentru vacanţă? m-am mîţîit eu.

– Emma, tocmai am cheltuit o avere pe lucrurile noi pentru începutul şcolii şi alţi pantofi de şcoală, pentru că spui că poţi purta tocuri mai mari acum. Nu-ţi mai trebuie şi alte haine de vacanţă!

– Ba da! Am nevoie de o bluză albă pentru bronzul meu şi de un nou costum de baie.

– *Ai* costum de baie! Şi ai o slujbă de vacanţă unde cîştigi bani pentru alte haine!

– Dar am atîtea cheltuieli! Şi am nevoie de demachiant. Iar banii mei de buzunar nu erau pînă acum pentru obiecte intime sau pantofi, sau lucruri esenţiale, precum costumul de baie!

Mama oftă. Spuse:

– Cheltuie, cheltuie... Şi cele două au nevoie de mai mulţi pantaloni scurţi şi lucruri, şi încă n-am sunat veterinarul.

M-am răstit brusc la ea:

– De ce suni veterinarul? Doar nu ai de gînd să-l operezi pe Basil pentru chestia aceea!

– Ce operaţie? strigă Sophie cea cu urechi mari.

Mama studia iarba, ca şi cum tocmai ar fi observat un univers paralel.

– Păi... ceva ce li se face căţeilor băieţi.

Ieşite din piscină, Sarah şi Sophie stăteau acum în faţa ei. Nu aveau de gînd să se mişte înainte de a primi un răspuns.

Sarah o apucă pe Sophie de mînă. *De parcă.*

Mama spuse:

– Nu vrem ca Basil să fie tătic, nu-i aşa?

– O! Ba da, vrem! ţipă Sarah, sărind în sus şi în jos. Bebe-Basili. Îi putem ţine pe toţi. Dar cine va fi mama?

– Nu, Sarah. Deja sînt prea mulţi cîini pe lume.

– Ba nu sînt!

– Oamenii nu vor cîini precum Basil.

– *Noi* vrem! Cîinii corciţi sînt cei mai buni!

– Sarah, ascultă-mă! Dacă sînt prea mulţi căţeluşi ajung la adăpostul pentru cîini. Şi dacă nu îi vrea nimeni sînt omorîţi. Aşa că nu vrem ca Basil să devină tătic, aşa că...

– Aşa că îi tai biluţele, nu-i aşa? strigă Sophie. Femeie rea şi crudă!

Sarah se întoarse către mine cu faţa albă ca varul.

– Se referă la cartofii lui?

– La testicule. Da. Mă tem că da.

Buza lui Sarah începu să tremure. O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei şi ajunse pe spatele lui Basil. Sophie se repezi în fundul grădinii şi scrijeli copacul ei retras. Mama alergă în casă.

Nici un autobuz către Borneo

Am fost nevoită să mă trezesc devreme în dimineaţa următoare, deşi nu trebuia să ajung la Bob, dar stresul nu se termină odată cu examenele, ştiţi, şi dacă îmi doream ca ai mei să cotizeze la cît mai multe haine, ştiam că trebuie să merg la cumpărături *con mi familia*.

A durat secole. Sophie făcu mofturi şi alergă în piaţă pentru că nu putea lua decît două perechi de pantaloni scurţi. Sarah spunea încontinuu „Testicule, testicule“ şi dansa.

Mama s-a plîns cu privire la cafea şi la cumplitele toalete publice. Şi bineînţeles că a comentat întruna în magazine, deşi s-a purtat mai bine decît în alte dăţi, stînd deoparte pînă îi venea rîndul să plătească.

Mi-am luat un costum de baie roz, o pereche de pantaloni scurţi bleumarin şi o bluză albă! Nu prea rău, ha?

Problema e că, în cabina de probă, oglinda mă făcea să arăt ca un trunchi de copac uriaş. Fără talie. Ocupam toată cabina. Eram prea multă. *Heffa moose! Socorro!* Nu aveam de gînd să arăt aşa la piscina de la hotel. Mai puţină ciocolată, mai multe exerciţii.

Aşa că în după-amiaza următoare am mers să înot. Am luat un autobuz către piscina publică. Mi-am luat costumul de baie vechi. Nu aveam de gînd să-mi arăt formele porcine în noul costum sau să risc să fie distrus de clor.

Şi nu, nu mi-am luat surorile cu mine.

– Nu astăzi, mamă, trebuie să fac treizeci de lungimi! am strigat. Poate altă dată! am spus, ţîşnind pe uşa din faţă.

Bine, au fost doar treisprezece lungimi, cu pauze între, cînd mă atîrnam de bară. Dar am rezistat chestiilor de ronţăit şi maşinii de suc acidulat. De ce pun ei mereu maşini strălucitoare pline de chestii nesănătoase pentru cînd ieşi flămînd din piscină?

M-am simţit *mucho* în formă şi virtuoasă. Aveam să arăt bine în noul costum de baie în Spania. Eram

încălzită de la mişcare. Probabil că deja sînt slabă, m-am gîndit în autobuzul ce mă ducea acasă.

Şi apoi, chiar cînd mă gîndeam că ştiu drumul spre casă şi că va fi o călătorie plictisitoare, am auzit o voce.

– Se poate să mă aşez aici?

uraaa! și panică și sus la mansardă, în coșul de gunoi

– A, da, bineînţeles, m-am bîlbîit eu.

Cel puţin asta cred că am spus.

Mintea îmi era ca un coş de gunoi, răsturnat, iar gîndurile erau precum nişte bucăţele de hîrtie ce se rostogoleau prin el! „Este el! Străinul Chipeş! Băiatul blond! Aproape Craig!“

Alte bucăţele de hîrtie ţipau: „Sper că nu miros a clor, m-am dat cu gel de duş din plin şi am pus foarte mult balsam pe părul de iepuraş şi am unghii perfecte la picioare, cu verde Sugar Snap în caz că scapă biletul şi trebuie să se aplece la podea şi dă cu nasul de picioarele mele...“

Am bolborosit:

– Te văd din autobuzul spre şcoală!

E în ordine? Poate că nu. Dar sînt Emma Peek.

Spuse:

– Chiar?

– Da. Aşteptînd dimineaţa. Lucrezi pe aici pe undeva?

– Da. Dar nu pentru mult timp. Îmi iau zborul în septembrie, face parte din pachetul meu de pregătire!

„Are o voce blîndă şi haine atît de elegante", mi-am spus, uitîndu-mă pe furiş la costumul lui de bumbac *casual*, dar foarte elegant.

Coşul de gunoi continua să se învîrtă rapid, dar trebuia să aflu repede!

Am întrebat:

– Pentru ce te pregăteşti?

– A, mă ocup de afacerile tatălui meu. Turism.

– Oo, sună bine.

– Aşa e. Plec în Borneo în toamnă, să investighez oportunităţile de acolo.

„Borneo? Nu cred că e vreun autobuz către Borneo."

Spuse:

– Deci, te întorci la şcoală?

– Da. Asta atîta vreme cît nu pic la examene.

– Şi apoi?

Am dat din umeri.

– Nu ştiu. Îmi plac aproape toate materiile, dar nu strălucesc la nimic.

– Ar trebui să faci materiile care-ţi plac, spuse el.

„Bun sfat", am gîndit.

I-am spus:

– Nu ştiu ce slujbă voi avea. Vreau să merg... cred că vreau să merg la colegiul de artă. Numai că nu vreau să-l părăsesc pe Basil.

– Este prietenul sau fratele tău?

– Este cîinele meu.

Îşi dădu capul pe spate, rîzînd.

– Cum? Haide, e doar un cîine!

L-am întrebat:

– Aşadar, ce vei face în Borneo? Sînt urangutani acolo, nu-i aşa?

– Da. Crezi sau nu, unora le plac. Aş investiga fezabilitatea ecoturismului, spuse, privind în faţă. E o chestie de viitor. Voi vedea ce oferă locul, în termeni arheologici, arta peşterii, viaţă sălbatică, festivaluri locale şi mîncare. Şi apoi voi planifica operaţiunea. Este o piaţă în creştere rapidă. O piaţă pentru clientul care discerne mai bine şi vrea ceva diferit...

Se ridică. Spuse:

– Trebuie să iau alt autobuz aici. Mă duc să mă întîlnesc cu cineva pentru afaceri. Ne mai vedem. Sper ca rezultatele tale să fie excepţionale.

– Mulţumesc.

Ochii nu îi erau chiar atît de căprui-închis cum crezusem. Poate căprui alună... Cu siguranţă nu

aveau culoarea ciocolatei topite. La asta sperasem. Erau pur şi simplu căprui.

– Cum te cheamă? întrebă.

– Emma. Emma Peek.

– Bună, Emma Peek. Eu sînt Daniel. Daniel Draper. Ne mai vedem.

L-am privit îndepărtîndu-se de autobuz. După cinci paşi, s-a întors şi a zîmbit.

O bună bucată de timp am rămas fără glas.

Asta şi pentru că nu aveam cu cine vorbi.

Cînd am ajuns acasă, m-am dus în camera mea pentru că voiam să fiu singură, da, să-mi iau un *look* de Greta Garbo şi să mă gîndesc la el. Am căutat *Însemnările zilnice*. Păreau ani de cînd nu mai fusesem în stare să scriu nimic acolo! Daniel Draper. D.D. Îmi place să scriu cînd subiectul e atît de special. A trebuit să-l tot împing pe Basil, ca să pot continua.

Am şi făcut nişte schiţe în creion.

Călătorii? Arta peşterii? Borneo? Ecoturism şi urangutani? Îmi plac urangutanii. Au feţe ciudate, drăguţe, dar ochii lor mă întristează. Le va plăcea eco-turismul, vor fi încîntaţi că oamenii îi privesc cum îşi construiesc cuiburile din frunze mari şi se culcă? Cuvintele mi se învîrteau în cap, toate acele lucruri pe care nici nu le mai auzisem înainte. Avea să aibă succes şi era atît de stăpîn pe sine şi

încrezător! Am tot rememorat scena aceea. M-am gîndit la el, Străinul Chipeş, acum că îl cunoscusem în sfîrşit.

Dar să vă spun ceva... Sînt sigură că am văzut fire albe în părul lui.

las vacaciones en España

Vacanţa în Spania?

Trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Chiar i-am mulţumit mamei la ora unu, într-o dimineaţă. Soare, nisip, mare şi *sangria, pollo con pomffrites con paella,* o mulţime de lume OK de vîrsta mea cu care să stau de vorbă şi cu care să mă întîlnesc la piscină sau pe plajă, la un grătar.

Era un chelner frumuşel, pe nume Pedro.

Mai era şi un instructor de scufundări arătos, Paulo.

Drăguţele mele surori mai mici erau pe deplin fericite şi nu m-au bătut la cap, astfel încît toată lumea s-a simţit bine.

Ne-am întors chiar în ultima după-amiază a vacanţei, cu o seară înainte de şcoală, chiar la timp pentru a-l lua pe Basil de la adăpost. Îşi smulsese toate chestiile păroase dintre degete. De plictiseală, presupun. Poate că tînjea...

Basil! *Un momento...* Am uitat să-ţi spun un lucru minunat!

amînare! amînare și iertare temporară pentru Basil!

A doua zi după episodul *Lacrimi în piscină*, mama a mormăit că nu mai era timp pentru ca Basil să fie operat şi să se refacă înainte de a merge în străinătate. Spunea că ar putea avea nevoie de îngrijiri şi să fie hrănit cu pui gătit. Ar fi stat mult timp în convalescenţă. Nu putea face asta la adăpost. Aşa că operaţia n-a mai avut loc!

Tata i-a strigat:

– Eşti în siguranţă de data asta, bătrîne! şi l-a bătut pe Basil pe spate.

„Dă din coadă, *mi bonito perro*."

Basil era un cîine fericit cînd era departe de adăpostul de cîini. A găsit o boabă de fasole umflată în grămada de îngrăşămînt şi o căra peste tot. Tăvălea grădina în cercuri, foarte entuziasmat că e înapoi acasă, şi nu la casa de cîini.

Eu nu eram entuziasmată. Nu-mi place să mă întorc după vacanţă. Este rece. Ţi se face pielea de găină. Camera ta arată dezastruos, nu este pîine proaspătă şi nici soare să-ţi alinte corpul auriu. Singurele lucruri pe care să te odihneşti sînt nişte hamace imense pentru veveriţe, pentru că tatăl tău a fost cel pe care l-au trimis la cumpărături înainte de a pleca şi el NU SE PRICEPE! Casa miroase din cauză că a fost închisă şi toată lenjeria intimă

trebuie spălată. Mama trebuie să intre în acţiune *pronto*, dar tot ce face este să se prăbuşească într-un scaun şi să deschidă o sticlă de vin spaniol.

Era o vedere de la Lizzie, de la cursul de teatru, pe care scria „SÎNT EPUIZATĂ!“, cu cerneală aurie, şi o vedere de la Star, cu o mare minunată, albastru cu verde, spunînd totul despre o vizită la nişte pietre vechi scăldate de soare.

Apropo, cînd am sunat-o pe Lizzie, din Spania, mi-a spus că rezultatele mele la examene erau mortal de bune, mult mai bune decît m-aş fi aşteptat să fie. Rezultatele lui Lizzie erau bune şi ele. Sînt mulţumită, mă simt satisfăcută. Dar lucrurile nu sînt prea diferite pentru că am teste la mate. Surorile mele continuă să se certe. Eu sînt schimbată. Părul meu este încă sălbatic şi-mi place ciocolata mai mult ca niciodată.

Şi mai am o întrebare universală fără răspuns, din vacanţă. De de, o, de ce etichetele de pe costumele de baie ale bărbaţilor se lipesc mereu chiar deasupra liniei fundului?

vara care tocmai a trecut

Aşa că vara a trecut deja. Este cald încă, dar nopţile vin mai repede. Viaţa revine. Este un nou semestru, cu orare şi trezit devreme.

Nu mă simt reală. Sînt atît de maro! N-am fost niciodată atît de bronzată, în viaţa mea, şi părul meu are şuviţe blonde. Am adus o grămadă de lămîi. Erau ieftine pentru că au o grămadă de lămîi în Spania. Am stors suc de lămîie pe păr şi am stat la soare, şi cred că a ajutat la decolorarea lui. Factorul de lipire? Ridicat. Erau o mulţime de muşte bîzîind în jurul capului meu.

biletul de întoarcere, vă rog

Sînt din nou în autobuz. Mi se pare că a trecut un secol de cînd n-am mai stat pe scaunele astea albastru cu roşu. E greu să-ţi închipui că autobuzul a făcut „prrr fîsss sss" în tot acest timp fără noi.

Îmi netezesc fusta elegantă, închisă la culoare. Îmi admir genunchii maro-aurii şi picioarele strălucind de la soluţia după soare. Picioarele lucioase se termină în pantofi eleganţi, negri, cu tocuri. Sînt curaţi şi strălucitori, astăzi, cel puţin. Cred că pantofii curaţi arată eleganţi.

Mă întreb dacă avem acasă cremă pentru pantofi.

Înăuntrul pantofilor mei noi eleganţi sînt nişte picioare foarte maro, elegante.

Şi unghiile de la picioare îmi sînt impresionante. Sînt toate la fel! Fiecare dintre ele este roz-scoică. Arată bine împreună cu bronzul.

Niciodată nu mă simt elegantă. Astăzi însă, da.

Nici urmă de Femeia-Şef în autobuz.

Cineva mă strigă şi fluieră tare în spatele meu. Este cu siguranţă cineva care se străduie să fie remarcat, aşa că bineînţeles că n-o fac, ignor apelativele lui şi fluierăturile cît timp pot, cam vreo două secunde, pentru că sînt studentă la Şcoala Vieţii şi îmi place să ştiu ce se petrece. Este o curiozitate normală cu privire la semenii mei umani. Nu este indiscreţie, cum ar putea crede *unii*.

Mă întorc.

Ar trebui să fie Jono Watkins, dar ceva nu e tocmai în regulă! Mai multe lucruri nu sînt chiar în regulă! Faţa lui e maro-aurie. Nu are coşuri şi nici cratere de coşuri, pe care să le pot vedea. Bine, sînt la vreo două locuri distanţă, aşa că poate sînt rămăşiţe de coşuri dacă îţi iei o lupă, dar de aici se pare că soarele a alungat toată activitatea acneică. Ochii îi par albaştri, precum albăstrelele, gălbenuşuri albastre, vreau să spun mijlocuri, irişi albaştri, cu împrejurimi albe cum trebuie. Este şi o urmă de şuviţe blonde plăcute. Cineva care ştie să tundă a fost prin părul lui. Imaginea de sperietoare de ciori a dispărut. Părul lui are soare adevărat prin el.

Este Jono sau cineva care i-a luat locul? Dacă tipul ăsta a luat locul Ignoratului, mie îmi convine.

– Deci unde ai căpătat bronzul acela, Emma Peek? spuse tipul care semăna cu Ignoratul.

– Bronzul meu, Jono? Pe al meu l-am căpătat în Spania.

– Şi ai cunoscut vreun tip bine cu care să te lauzi la drăguţe?

Este într-adevăr Jono Watkins. Este fără îndoială Ignoratul. Nimeni nu are abilităţi de comunicare atît de patetice.

– Jono, n-am cunoscut unul, ci doi tipi bine. Un instructor de scufundări seducător. Îl chema Paulo. A vrut să-mi dea lecţii gratis. Şi mai era şi Pedro, chelnerul-şef, care îmi tot turna numai *sangria* din cel mai bun.

Se uită la mine ca şi cum aş exagera. Laşul! Merită dat pe spate, întotdeauna merită dat pe spate, cu sau fără bronz, dar nu se lasă!

Îi spun:

– Nu ne mai spune drăguţe, Jono! Eşti sexist şi foarte arogant!

Dar el nu înţelege, nu ştie decît să rîdă cu sughiţuri şi strigă:

– Pedro! Ăsta e nume de măgar! Avea o pălărie mare de paie cu găuri pentru urechi? I-ai dat un morcov?

„Ha, ha, ha, Jono Watkins.“ Nu era deloc amuzant. Unele lucruri în viaţă nu se schimbă, nu-i aşa? Nu renunţ, aşa că îi spun:

– Paulo m-a luat pe barca lui de viteză.

„Aşa că să-ţi intre asta bine în tărtăcuţă.“ Tace o secundă sau două.

Acum, era Paulo sau Pedro... *Yo no puedo recordar.*

cine e în stație acum?

Mă simt ca într-un vis, în timp ce autobuzul continuă să facă „prrr fîsss sss“.

Încă nu m-am obişnuit să fiu înapoi în Anglia. Nu ştiu cine se va urca în autobuzul ăsta. Totul e ca înainte şi totul e diferit. Oamenii încă scot zgomote ciudate.

Am sunat-o pe Lizzie aseară, dar n-a răspuns nimeni.

Mă simt puţin agitată. Îmi spun că e o prostie. Dar în ultimii cinci ani de-abia aşteptam să înceapă semestrul, nu din cauza şcolii, deşi îmi place o parte din ea. Trebuie să vă spun că am luat nişte note destul de mari! Da, eu, Emma Peek, am luat zece la arte, zece la istorie şi nouă la engleză!!! Nemaipomenit! Ei bine, ştiinţele au fost *un poco* dezamăgitoare. Nu dau examenul din nou, pot trăi

şi fără ştiinţe. Alţi oameni se pricep la asta. Se numesc oameni de ştiinţă. Nota la franceză ar fi putut fi mult mai bună, dacă eu eram mult mai bună la franceză.

Dar examenele au fost în regulă. S-au terminat şi nu sînt moartă, casa e încă în picioare şi picioarele mele arată la fel de bine ca întotdeauna.

Să ne întoarcem la subiect... În alţi ani, de-abia aşteptam să mă întorc la şcoală pentru că acolo îmi văd prietenele.

Azi nici măcar nu ştiu dacă prietenele mele cele mai bune vor fi acolo.

Inima îmi bate cu putere, o simt pulsînd undeva în gît.

Ignoratul este la locul lui, dar Star nu mai aleargă după autobuz, deşi mă uit după ea cu mult înainte ca autobuzul să oprească în staţia ei.

efcharisto, George

Nu ştii niciodată cine va fi în staţia următoare. Şi nici cine nu va fi.

Am încercat să-mi spun că Star e în Franţa cu mama ei, dar în dimineaţa asta ştiu că mare parte din mine a sperat că s-a întors şi că va merge la şcoală cu mine.

Acum îmi țin respirația așteptînd următorul lucru îngrozitor.

Nu se întîmplă! Pentru că se repede în autobuz, țipînd:

– Bună Steve! Ce-ți face nevasta?

Este LIZZIE!!!

– Am crezut că ai plecat la școala de teatru! am strigat.

– Patriarhul a spus că e prea scump, spune ea. A spus: „Este un grup de teatru bun și la școala ta adevărată, Elisabeth, nu te mai gîndi la școala aceea plină de fițe!"

„*Efcharisto*, George!" Dar mai bine încerc să-mi ascund zîmbetul și să par înțelegătoare.

– O, Lizzie, îmi pare tare rău. Ai fost supărată tare?

– Nu. Oricum nu voiam să merg acolo, nu după Săptămîna de Teatru. Era plin de talentați bogați, cu fițe. Așa că mă întorc la școală cu voi, gașcă! țipă ea și își azvîrli brațele în jurul meu, cît îi permitea scaunul din autobuz, îmbrățișîndu-mă puternic.

– Oi, Lizzie Astopoulis! Dă-mi și mie o îmbrățișare de-aia! mîrîi Ignoratul.

– Bună, Jono! Mă bucur să te văd! țipă Lizzie și se clătină prin autobuz să-l îmbrățișeze și pe el.

Nu ştiu ce să mai cred! Apoi se întoarse să planteze un sărut zgomotos pe capul Băiatului-cu-Tuba! Numai că nu...

Băiatul-cu-Tuba nu mai are tubă

Băiatul-cu-Tuba nu mai are tubă. Nu. Geanta lui e mai mică în dimineaţa asta. Încă n-o poate duce cu uşurinţă în autobuz, dar nu e la fel de mare ca tuba. Chiar şi Băiatul-cu-Tuba e mai înalt. A petrecut vara într-o pungă de crescut.

– Ce e aia? scîrţîi Lizzie, arătînd spre geanta băiatului.

– Saxofon, spune el, înroşindu-se pînă peste urechi pentru că o fată mai mare l-a băgat în seamă.

Ghiciţi! Nu numai că a avansat la saxofon, dar vocea i s-a modificat în bas, e adîncă şi dură. Oare se preface? Şi el e surprins de asta. Cred că de vină sînt doar hormonii, care îi îngroaşă vocea.

Cînd ne îndepărtăm de staţie, îmi amintesc să mă uit după cineva. El nu e acolo.

Dodo-Dodoloaţă trăieşte!

Ne dăm jos din autobuz exact cînd o maşină albastru-mat opreşte la poarta şcolii. Dodo-Dodoloaţă iese din ea şi se apleacă să sărute şoferul. Stă ceva timp.

Spun:

– Dodo are în sfîrşit o viaţă a lui. Şi are aceleaşi iniţiale!

– Cine?

– Dodo-Dodoloaţă are aceleaşi iniţiale cu Daniel Draper. Străinul Chipeş. L-am cunoscut într-un final. Dă-ţi seama, Dodo şi cu el să aibă aceleaşi iniţiale, dublu D!

– Voi mai vorbiţi şi despre altceva? Nimic decît tipi, tipi, tipi. Şi e TD, de fapt, nu DD.

– Eşti doar gelos că nu vorbim despre tine, Jono Watkins!

El rîde. De ce nu e supărat? De ce nu se retrage pur şi simplu?

Şi apoi mă uit din nou la el. Ştiţi, nu-mi mai vine să-l ignor ca înainte.

Clanul Wot se adună. Uite-l pe Ashad, cu guşa întunecată. Probabil că se bărbiereşte de zece ori pe zi. E chiar mai păros decît Basil. E tot încruntat şi ostil, cu ochii inflamaţi, dar ştiu că e din cauză că e agitat, îl cunosc pe Ashad de ani de zile.

Îmi dau seama că Ashad arată destul de bine, deşi e un tip obişnuit.

Şi mai e Dean, zîmbind ca un puşti. Costumul e prea mare pentru el. Mama lui a vrut să-i fie bun şi la anul. Au! Ăsta e drăguţ. Tunde se distinge, sofisticat, înalt, cu marginea aurie a ochelarilor şi serios ca

un director de bancă, dar cînd îi aflu rezultatele la examen ceva mai tîrziu, îmi dau seama că va fi mai mult decît directorul băncii de la colţul străzii, va fi Mare Director Economic Bine Făcut, care raportează la Guvern. Numai că el spune că de-abia aşteaptă să facă nişte chestii în Lumea a Treia şi să scape de datoriile din cauza cărora e toată lumea săracă.

Şi apoi se întîmplă.

AU! Mi-am sucit o gleznă şi am scăpat din picior pantoful meu cel nou şi elegant.

Ei, dacă trebuie să ştiţi, i-am luat cu jumătate de număr mai mari, deoarece nu aveau mărimea mea în stoc şi îmi plăcea stilul acela, şi am convins-o cu greu pe mama să mi-i cumpere, iar ea a trebuit să comenteze: „Ţi-am spus eu, Emma, dar tu întotdeauna ştii mai bine şi nu poţi merge în pantofi mari cît nişte bărci". Toată polilоghia aia de mamă paranoică. Presupun că ea crede că-şi face doar datoria. Dar acum, vai! ATAC DE PANICĂ! Pentru că Ignoratul aleargă să ridice barca – vreau să spun pantoful.

Spune:

– Uite pantoful tău, Emma. Hai!

S-a aplecat pe un genunchi – ei bine, aproape, nu vrea să-şi murdărească pantalonii cei noi – aşa că se clatină, dar îşi menţine echilibrul şi îmi ţine pantoful să mi-l pun.

Şi apoi îmi pierd cumpătul şi deschid gura cînd n-ar trebui!

– Dacă trebuie să ştii, le spăl de două ori pe zi!

– Cum? Despre ce vorbeşti?

– Nu o face pe ignorantul! Vorbesc despre picioare, Jono, vorbesc despre adidaşi. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Petrecerea la care ai făcut mare caz pe seama picioarelor mele, care miroseau. Petrecerea aia dintr-a şaptea, cu hotdog, cînd lui Adam i-a fost rău în planta de plastic. Mi-era cald şi aveam adidaşi vechi.

Am spus-o şi aş dori să n-o fi spus, dar deschid gura şi o dau în bară uneori şi acum cred că s-ar putea să plîng.

– Tot ce-mi amintesc de la petrecere e o pisică bătrînă urît mirositoare, spune el, luîndu-mi piciorul şi băgîndu-l în pantof. Uite, Cenuşăreasă! Încearcă să nu mai cazi, femeie neîndemînatică!

Se ridică şi se duse după gaşca lui.

Şi eu îmi dau seama, în sfîrşit, că el nu-şi aminteşte de picioarele mele mirositoare.

TRIŞORUL! După atîţia ani. Cum putea fi atît de... atît de... Jono Watkins?

– Haide, M, spune Lizzie, hai să găsim pe toată lumea.

Acum avem clasa noastră. Nu trebuie să ne mai amestecăm cu toţi picii dacă nu vrem. Voi face arte, engleză şi istorie.

Ştiţi, de-abia aştept.

În drum spre clasa noastră (trebuie să mă obişnuiesc cu ideea) îl vedem pe Dodo. E îmbrăcat în haine de bumbac scrobite, de culoarea pergamentului, elegant ca din revistă, cu excepţia nasului, bineînţeles, nici un model masculin nu ar avea aşa un bîrnău. Mda, mă întreb cine i-a ales hainele!

Spuse:

– Bravo ţie, Emma! Felicitări! O surpriză plăcută la engleză, nu-i aşa? Şi Lizzie! Ştiu că toţi cei de la catedra de teatru sînt bucuroşi că ai rămas cu noi. Bineînţeles, am ştiut mereu că toţi cei din clasa mea se vor descurca de minune.

– Şi noi ne bucurăm să vă vedem, domnule.

Şi chiar aşa este. Dragul nostru Dodo-Dodoloaţă.

– Ce mai face ăă...

– Karen? O, e bine. E în drum spre birourile Consiliului. Ea răspunde de Autostrăzi şi Drumuri secundare, ştiţi, rînji el.

CUM? Cu pantofii aceia?

– Dar nu ne puteţi fi diriginte şi anul acesta, domnule Donaldson? se rugă Lizzie.

Dodo se îmbujoră de încîntare.

– Ei, haideţi, fetelor, o aveţi pe doamna Conway, spune el. E foarte... ăă... plină de energie şi eficientă.

„Da, Dodo, tocmai ne-ai confirmat cele mai mari temeri."

Deschidem uşa. Multe feţe se întorc spre noi. Mulţi din fosta noastră clasă şi cîţiva nou-veniţi de la alte şcoli. Par îngroziţi. Uite-o pe Cath Ratcliffe, bineînţeles. Nici ea nu s-a schimbat şi e, la rîndul ei, înspăimîntată.

Deodată mă simt înaltă şi încrezătoare, cu pantofii eleganţi şi notele mele, şi notiţele despre dublu D. Mă duc la ea (nu prea uşor pentru că nu am încredere în bărcile mele) şi spun:

– Bună, Cath. Ai avut o vară frumoasă?

Sare puţin şi apoi spune:

– O, bună, M. Ăăă... vara a fost plăcută, mulţumesc.

S-a făcut roz, cred că e surprinsă că a salutat-o cineva. Şi eu sînt.

Încăperea e destul de mare, are fotolii şi un CD player, în cazul în care vreodată toată lumea e de acord ce muzică să asculte, şi o maşină de băuturi, care face sucuri subţiri, în pahare de plastic.

Mă uit împrejur la toate feţele, toţi aşteptînd, toţi întrebîndu-se ce le vor aduce noile timpuri.

Mă simt bătrînă, dar fericită. Ghiciţi! Va trebui să coc fursecuri uriaşe în curînd, în chip de sărbătoare aşa că, repede, iată reţeta:

FURSECURI GROZAVE, URIAȘE (CU NUMAI PUȚIN GHIMBIR) (FACEȚI CEL PUȚIN TREI PORȚII, CA SĂ AJUNGĂ PENTRU CLASA VOASTRĂ)

Aveți nevoie de

- **făină, cam 220g**
- **zahăr, cam 2 linguri, de dragul texturii**
- **100g margarină sau unt**
- **2 lingurițe de ghimbir uscat**
- **2 vîrfuri de pudră de scorțișoară, pentru că miroase minunat în cuptor**
- **4 linguri uriașe de sirop auriu**
- **puțin bicarbonat de sodiu (mama voastră îl va găsi)**

1. Treceți toate chestiile pudrate prin sită, adăugați zahăr, frecați margarina înăuntru pînă se face moale. Puteți încălzi siropul auriu puțin și apoi turnați-l încet... Mmm! Amestecați.
2. Rulați amestecul în biluțe și puneți-le pe o tavă de copt unsă, CU MULT SPAȚIU ÎNTRE ELE,

NU LE PLACE ÎNGHESUIALA. Altfel se vor lipi și veți avea un singur fursec, imens.
3. Apăsați-le încet cu dosul unei furculițe. Asta le aplatizează puțin, dar cred că n-ar avea efect pe Jono Watkins.
4. Coaceți la 190°C, timp de 10-13 minute. Lăsați-le pe tava de copt încă vreo 10 minute, apoi luați-le cu grijă și puneți-le pe ceva la răcit. ATENȚIE! FOLOSIȚI MĂNUȘA DE BUCĂTĂRIE, CÎND UMBLAȚI LA CUPTOR.
Mîncați cît de repede doriți *(no problemo...)* Bineînțeles, trebuie să dați și surorilor voastre.

Poate fac fursecurile diseară. Mă simt bine că văd pe toată lumea şi oameni noi întrebîndu-se cum va fi anul acesta şcolar, cu excepţia faptului că-mi doresc...

Bine. Presupun că nu le poţi avea pe toate.

diferită de Dodo

După cum ne-am temut, doamna Conway este destul de diferită de Dodo. Poartă pantofi închişi la culoare, cu tocuri înalte, şi o tunică scrobită, marină, cu fustă fără păr de cîine sau puf şi are ruj roz şi pun pariu că citeşte *Cum se întreţine casa* şi nu are preşuri pe podeaua maşinii ei şi nici linguriţe în grămada de îngrăşămînt sau muzică scandaloasă în colecţia de CD-uri.

Pun pariu că n-o putem necăji, cum făceam cu Dodo. Pun pariu că n-o să ne cumpere Zebra Mints.

– Vă rog să vă liniştiţi, spune ea şi ştim şi noi, şi ea că toţi o vor asculta.

– Vreau o clasă calmă şi compactă, proclamă ea. Acum, nu cred că vă cunosc pe toţi, nu-i aşa? Sînt cîteva feţe pe care le-am mai văzut prin şcoală şi unele complet noi. Aşa că e mai bine ca fiecare să se ridice pe rînd şi să se prezinte celorlalţi.

Mă bucur că eu nu sînt complet nouă, deoarece sună stresant, chiar şi pentru mine, care sînt aici de cinci ani.

– Acum, deci... Cine va începe?

Ghiciţi! Cine are o gură mare de autostradă şi încredere în propria persoană ieşită din limite? Aveţi dreptate.

– Ei bine, bună şi bună dimineaţa, doamnă Conway. Bună, tuturor. Să mă prezint. Jonathan Watkins mă cheamă! Muzică, mate şi gătit, la asta mă pricep!

Doamna Conway zîmbeşte, ca şi cum Jono ar fi drăguţ! Va afla ea.

Ce e zgomotul ăsta? Avem un şoarece în clasa noastră? Cu siguranţă va fi unul peste o săptămînă, cu toate chestiile de ronţăit şi snackurile uitate.

Clanţa de la uşă scîrţîie.

– Am fost aici şi anul trecut, după cum majoritatea ştiţi şi... Hei, ce...?

– Continuă, dragă, îl grăbeşte doamna Conway. Am un sentiment ciudat, că va avea sentimente materne pentru Ignorat.

– Cred că e o problemă, doamnă C, spune el şi se duce la uşă, dînd peste scaun şi speriind o fată nouă, care-şi pune mîinile pe cap.

Probabil că n-au avut pe nimeni ca Jono la ei la şcoală.

Împinge uşa să o deschidă.

Stă o secundă, apoi chicoteşte în felul lui de Jono Watkins.

Spune:

– Bună, drăguţo! Mi-ai luminat ziua! Intră.

Şi după uşă, zîmbind, intră...

– STAR! ţipă toată lumea, bătînd din palme, aclamînd şi bătînd în masă.

Spre uimirea doamnei Conway, clasa ei compactă e neascultătoare chiar din prima zi.

E exact ca în zilele bune, de pe vremea lui Dodo.

Numai schimbări

Ne va lua mult timp să ne povestim totul.

Star arată nemaipomenit! Părul îi este împletit tot cu fire aurii şi de aramă, şi ea nu se poate opri din zîmbit. Are un aer diferit, cu siguranţă, şi nu-mi pasă dacă o să ziceţi că e o prostie.

Star arată de parcă e în sfîrşit mulţumită să fie ea însăşi.

Doamna Conway strigă la noi pentru că nu ne oprim din vorbit.

– Clasă, LINIŞTE! ne strigă ea.

La ce se aşteaptă? Ce început! „Dodo, unde eşti?"

Trebuie să aşteptăm pînă la pauză pentru cea mai importantă parte a dimineţii, noutăţile lui Star.

Şcoala e la fel, dar diferită. Totul se schimbă, dar cred că putem păstra părţile cele mai bune.

Vom avea mai multe examene în următorii doi ani. Dar sînt departe, departe. Încă nu au sosit şi avem o mare parte din viaţă fără examene.

Între timp, sînt lucrurile importante, prietenii şi timpul petrecut împreună. Acestea sînt lucrurile de care ne vom aminti în anii ce vin, nu că am luat nouă la engleză, şapte la mate şi patru la franceză.

Nu! Ne vom aminti de Lizzie, de Star şi de Emma. Poate şi de Ashad şi de Adam, de Tunde, de Dodo-Dodoloaţă... şi presupun că ne vom aminti şi de JW.

noutățile lui Star

Star spune că mama ei nu şi-a mai reînnoit contractul de predare în Franţa chiar înainte de a veni să o caute pe Star. A promis să facă totul pentu ca Star să fie fericită.

– Amîndouă ştim că nu vrem să mai fim singure, spune Star. Am vrut să încercăm. Singurul lucru care mă mai face fericită, acum că mama mă vrea, este să fiu înapoi la şcoală cu voi toţi.

– Ura! Star, e minunat. Dar cum o să vă descurcaţi cu banii?

– Mama face ore ca suplinitor. Caută o slujbă la un colegiu şi, pe moment, închiriem un apartament. Nu prea aproape de tata şi de Lynn. A trebuit să mergem la el, înainte de a pleca în Grecia. Săracul tata, ştiu că se simţea prost. Şi eram

furioasă pe el, ştiţi, pentru că nu mă ajutase să mă integrez în familia lui. Ştiu că mă iubeşte cu adevărat. Eu îl iubesc mai mult, acum că nu mai locuiesc cu el, ştiu că sună aiurea. Cred că se simte uşurat că nu mai trebuie să stau cu Lynn şi cu fraţii mei vitregi. E mai atent cu mine acum cînd îl vizitez. Mi-a cumpărat o carte cu poezii de John Donne!

– Dar Lynn şi restul? întrebă Lizzie.

Star rînjeşte, plină de şiretenie.

– A, aproape că îmi plac, acum că nu mai trebuie să stau cu ei! Era groaznic la început. Cînd i-am vizitat cu mama, nu voiau nici să ne privească, darămite să vorbească. Karl fluiera cîntecele prosteşti dacă încercam să vorbesc!

Fraţii vitregi ai lui Star le făceau pe Sophie şi pe Sarah să pară aproape drăguţe. Am spus „aproape".

– Şi mama e fericită să fie din nou cu mine şi să nu trebuiască să vorbească franceză toată ziua. Căutăm o casă cu grădină. Putem avea chiar şi un cîine, M!

(Mmm... Îl ştiţi pe Basil... Ei bine, dacă Basil ar fi un cîine tată, ştiu pe cineva care ar primi unul dintre căţeluşi...)

– Aşa că nu ştiu dacă voi lua acelaşi autobuz cu voi două din nou, spune Star cu regret. Dar nu le pot avea pe toate. Tot Steve e şoferul? Dar ce

mai fac Băiatul-cu-Tuba şi Pram Gran? Şi, Lizzie, spune cum a fost să lucrezi la Cafeneaua Arătoasă!

– Îţi spun eu despre arătoşi, Star, după ce ne spui totul despre întîlnirea cu Adevăratul Craig, strigă Lizzie. Ultima dată am auzit despre Băiatul-cu-Tuba că ţi-a dat un bilet de la el.

– Ei bine, mi-am făcut curaj chiar înainte de a pleca şi m-am dus la magazinul de articole sportive să mă prezint, spuse Star.

– CUM? FĂRĂ NOI? scîrţîi Lizzie.

– Şi? Haide, Star, ce s-a întîmplat? m-am plîns eu.

– Nu era acolo. Dar l-am găsit în librăria de după colţ, lucrînd. Este fratele mai mare al Băiatului-cu-Tuba, bineînţeles. Numele real al Băiatului-cu-Tuba este Tom. Şi acum este Băiatul-cu-Saxofonul!

– ŞI? ŞI? strigă Lizzie, nerăbdătoare.

– Şi ne-am dus la cafeneaua aceea, nu foarte drăguţă, de lîngă magazin.

– Ce aţi servit?

– Ciocolată caldă slabă şi o imitaţie de frişcă. I-am spus despre Cafeneaua Arătoasă, cu biscuiţii amaretti şi prăjiturile cu lămîie, şi spune că va face eforturi să o încerce.

– Despre ce aţi discutat?

Star mă priveşte surprinsă.

– Despre cărţi, bineînţeles, spune ea.

Bineînţeles.

Lizzie se întoarce către mine şi strigă:

– Acum, M! Şi tu ai noutăţi. Ce e chestia aia cu dublu D despre care tot vorbeai cînd am venit?

Se uită acuzator către pieptul meu, ca şi cînd Zîna Sînilor a lucrat în plus.

– Lizzie, spun eu cu o voce matură, calmă. Sîntem mari acum şi nu mai ţipăm. Este o poveste foarte lungă, care nu are de a face cu bulgării mei de sîni. Staţi confortabil? Ei bine, încep prin a vă spune că l-am întîlnit pe Străinul Chipeş şi e foarte drăguţ şi m-a pus mult pe gînduri.

– Şi?

– Şi... Ei bine, cred că aşa se sfîrşesc *Însemnările Străinului Chipeş*. Cele referitoare la acest Străin Chipeş, cel puţin. Ochii îi sînt căprui, dar nu mă fac să leşin. Are o voce plăcută, dar nu atît de melodioasă pe cît aş vrea. Nu mi se face pielea găinii cînd îl văd. Presupun că a fost un fel de actor minunat, care nu mai urcă pe scenă după o sută de reprezentaţii. Dezamăgitor. Şi ceea ce a fost de ajuns pentru mine a fost cînd a spus...

– Ce? CE? scîrţîiră ele.

– Cînd a spus: „E doar un cîine". Puteţi crede asta? Apoi am văzut lumina. Este drăguţ, dar n-avem nici un viitor.

După cum v-am spus, ne va lua mult timp să ne povestim toate schimbările din viaţa noastră.

Multe prăjituri de la ora 11 vor fi mîncate înainte de asta.

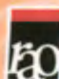
Dar avem timp destul şi putem face rost de ciocolată.

URAAAAAAAAAAAAA!

Şcoala poate fi un calvar, dar drumul spre şcoală este minunat, atît timp cît autobuzul trece în fiecare zi pe lîngă Chipeşul Străin. Examenele sînt groaznice, dar cine are timp de învăţat cînd trebuie să scrie e-mailuri? Deşi se ştie că dulciurile îngraşă, Prăjitura cu ciocolată este prea delicioasă ca să o ratezi!

De la Emma, Lizzie şi Star aflăm că viaţa poate fi mai frumoasă atunci cînd ştii cum să o priveşti. Şi cel mai bine îţi dai seama de asta cînd ai în faţă o prăjitură cu multă, muuultă ciocolată!

Trei prietene, petreceri în pijamale, visuri adolescentine, admiratori secreţi, tot felul de probleme, cîteva examene şi foarte multă ciocolată – aceasta este reţeta pe care Caroline Pitcher le-o propune celor care vor să se distreze... citind.

rao international publishing company

ISBN (10) 973-103-046-8
ISBN (13) 978-973-103-046-3

www.rao.ro
www.raobooks.com